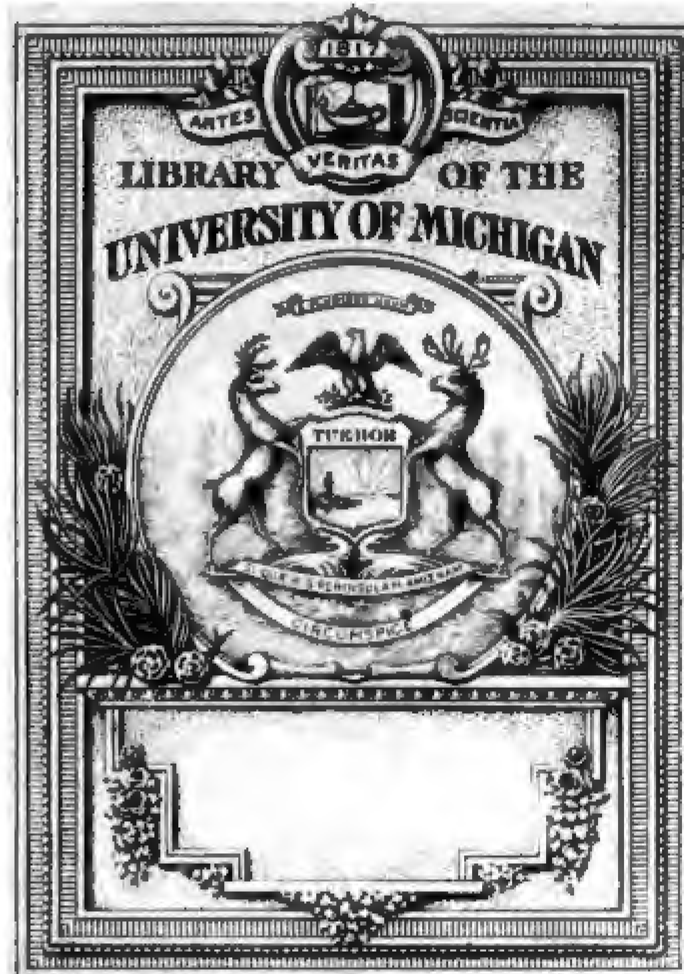

ARABIC FIGURES } IN MARGIN REFER TO PAGES IN

O·HENSE, Heliodor[illegible]

dl

Notes of John Wms White I think

HELIODORI

COLOMETRIAE ARISTOPHANEAE

QUANTUM SUPEREST

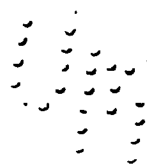

UNA CUM

RELIQUIS SCHOLIIS IN ARISTOPHANEM METRICIS

EDIDIT

CAROLUS THIEMANN.

HALIS,

IN LIBRARIA ORPHANOTROPHEI.

1869.

THEODORO BERGKIO

PRAECEPTORI CARISSIMO

S.

PRAEFATIO.

Cum primum Heliodori metrici nomen olim vetustate obrutum rursus in lucem prodiit, mox viri summi, praecipue qua aetate metricus ille fuerit, iterum ac saepius examinare tanquam concertarunt. sed quo acrius quaestio haec perdifficilis in disceptationem vocabatur, eo magis ut fit fere obliti videbantur viri docti, haud paucas nobilis illius artigraphi reliquias etsi valde obscuratas superesse: ut iam de aetate Heliodori peractum esset, cum fragmenta ipsa adhuc in squalore iacerent. atque *κωλομετρίαν* ut graece dicam *Ἀριστοφάνειον* ex scholiis Aristophaneis magnam saltem partem in pristinum restitui posse, postquam primus, quoad scio, auguratus est Rudolphus Westphal, consilium mihi subnatum est, ut metrici illius fragmenta excutere conarer. in dissertatione autem elaboranda*), qua primum *κωλομετρίας* quae dicitur textum constitui, maximi mihi momenti erat Theodori Bergkii praeceptoris benevolentia ac consilium, qui in re metrica quasi in sua provincia versatus haud mediocriter et iudicio et doctrina adiuvare me voluit. nec non grato animo horas illas in memoriam revoco, ubi cum Guilelmo Studemund quaestiones metricas haud sine fructu meo perpendere licuit.

*) In lucem missa est *Ἡλιοδώρου κωλομετρία Ἀριστοφάνειος* Halis a. MDCCCLXVIII.

Ut autem dissertationem illam paullo post *δευτέραις*, ut ita dicam, *φροντίσιν* recolerem ceteraque scholia metrica adiicerem, cum G. Bernhardyus et Th. Bergkius praeceptores me admonuerunt, tum benevolentia illa effecit, qua nuper R. Westphal de tirociniis illis suum iudicium protulit (Metr. d. Gr. I pag. XXVI). sic igitur et ipsis fragmentis Heliodoreis et recentioribus scholiis iterum incubui, in quo labore commode accidit, ut nonnullas coniecturas sat probabiles Otto Hense mecum communicaret.

Restat, ut de ratione quam in crisi Heliodorea secuti simus paucissima perstringamus. atque ut vetera illa scholia quibus potissimum colometria continetur, id quod summum erat, satis a recentioribus discriminaremus, tanquam duces nobis erant non modo signorum usus apud veteres scholiastas et recentiores plane contrarius, sed etiam voces *εἴσθεσις* et *ἔκθεσις* sensu prorsus diverso usurpatae. etenim ut recentiores scholiastae vocabula *εἴσθεσις*, *ἔκθεσις*, *ἐπέκθεσις* in suos commentarios receperunt, ita quid proprie illa apud veteres grammaticos vel ut breviter dicam apud Heliodorum significarent, non modo non intellexerunt, sed etiam novam iis notionem et plane diversam supposuerunt. accedit codicum auctoritas, quorum codex Venetus, quo etiam duae subscriptiones percommode nobis asservatae sunt, fragmenta nostri auctoris longe plurima tradidit. bonitate lectionis plerumque etiam magis commendatur, quamvis sat multa scholia in eo frustra quaeras, codex Ravennas aetate et auctoritate qui iure dicitur princeps. si ab his recesseris, Laurentiani denique rationem habeas necesse, praesertim si scholia in equites fabulam respicias. ceterum haud sine consilio ipsum *κωλομετρίας* titulum usurpavi. etenim vetera illa scholia ad Heliodorum referenda, ex tali continua metrorum descriptione translata esse, qualem Eugenium grammaticum ad Aeschyli, Sophoclis, Euripidis fabulas composuisse

Suidas tradidit, ut mihi persuasissimum est, sic unicuique, spero, qui causas nostras accuratius examinaverit, verisimile erit.

Fere integram, ut hoc quoque commemorem, colometriam habemus ad pacem, equites, nubes, Acharnenses fabulas, multa vestigia saltem reperias ad vespas, aves, Plutum.

Signandi ille usus, qui quanti esset momenti in diversis auctoribus discernendis iam supra memoravimus, ut uno conspectu comprehenderetur, calci libelli affixi tabulas, quibus Heliodori, Hephaestionis recentiorum denique scholiastarum rationem tanquam in luce ponerem.

Fragmentis Heliodoreis recentiorum grammaticorum scholia asseruimus, non quod aequi pendenda esse ea putaremus, sed quod si deessent etiam magna pars ipsius colometriae requireretur. sunt mutata haec pro captu auctorum, variis additamentis deformata vel in peius deflexa, sed, si fontem quaeras, hanc quoque farraginem maximam saltem partem resectis nimirum quae recentiorum sunt ad ipsum Heliodorum referendam esse, causis sat certis comprobari potest.

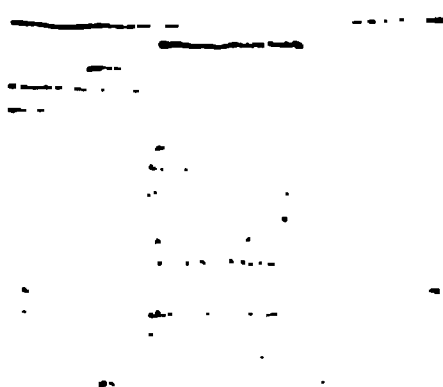
Denique iis, qui in plagulis his corrigendis familiariter una mecum operam ponebant velut Carolo Voss, Rudolpho Peppmueller, Friderico Goldmann, philosophiae drr. gratias ago.

Scripsi Halis Saxonum Cal. Mart. a. MDCCCLXIX.

1) 118 – 123 …

2) The paroemiac …

3) 346 – 360

[ ] His uncis quae concluduntur a recentiore manu profecta delenda puto.

( ) His parentheseos signis quae inclusa leguntur addenda mihi videntur

H. 19 ** His signis quae circumdedimus etsi in cod. Veneto, Ravenn. et Laurentiano non tradita veteris sunt scholiastae, (Heliodori).

V. codex Venetus Marcianus; G. codex eiusdem bibliothecae Marcianae; R. cod. Ravennas; Θ. cod. Florentinus Laurentianus.

ΕΙΡΗΝΗ.

1—82. Τοῦ δράματος πρῶτοι (στίχοι) τρίμετροι ἴαμβοι π', ὧν [1]τελευταῖος „ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου", μετὰ δὲ πεντήκοντα ὀκτὼ ἔστι προαναφώνημα τὸ ἔα ἔα, [καὶ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ] V., (ὑφ' οὓς)

82—101. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον [2]ἀναπαιστικὴν τῶν ὑποκριτῶν, Τρυγαίου καὶ τοῦ οἰκέτου [3]ἐννεακαιτριακοντάμετρον εἴκοσι κώλων. ἔχει μονόμετρον τὸ δέκατον V., (ὑφ' ἃ)

102—113. (διπλῆ).... (ὑφ' ὅ)

114—123. *διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον (δακτυλικὴν τετράκωλον....) (ὑφ' ἃ)

124—153. διπλῆ καὶ εἴσθεσις [4]εἰς στίχους ἰαμβικοὺς τριμέτρους ἀκαταλήκτους κέ V., (ὑφ' οὓς)

154—172. [5]διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος ἀναπαίστων τοῦ πρεσβύτου ὀκτωκαιτριακοντάμετρος ιθ' κώλων V., (ὑφ' ἃ)

173—298. (180[b]). διπλῆ καὶ [6]ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ρκς', ὧν [7]ὁ τελευταῖος „καὶ νησιῶται· δεῦρ' ἴτ' ὦ πάντες λεῴ." [8]ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις μετὰ στίχους νά ἔστι κωλάριον τόδε „τί φησι;" καὶ μετ' ἄλλους (268) τόδε „ἰὴ ἰή." V., (ὑφ' οὓς)

---

1 τελευταῖος G. τελευτὴ V. 2 Totum scholium om. G. — ἀναπαιστικὴ cod., quod Dübn. emend. 3 cod. ἐννέα καὶ τριάκοντα μέτρον, quod Dübn. corr. 4 εἰς add. Dind. 5 διπλῆ δὲ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαίστους τοῦ πρεσβύτου ὀκτὼ καὶ τριακοντάμετρος cod.; Dübn. coniecit καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν τοῦ πρεσβύτου ὀκτωκαιτριακοντάμετρος 6 εἴσθεσις Dübn., ἔκθεσις cod. 7 τὸ τελευταῖον 8 ἐπ' ἐνίοις

299—300. (301). διπλῆ καὶ [1]ἐπέκθεσις εἰς στίχους τροχαϊκοὺς [2]τετραμέτρους καταληκτικοὺς β', οὓς ἔτι ὁ πρεσβύτης λέγει, ὑφ' οὓς

301—336. κορωνίς, τοῦ χοροῦ εἰςελθόντος, καὶ στίχοι ὁμοίως τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λς', ὧν τελευταῖος „μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς." V., (ὑφ' οὓς)

337—345. (346). [3]διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος, οὗ ἡ μὲν [4]προῳδός ἐστιν ἐκ διστίχου ὁμοίως ἐκκειμένου [5]καὶ ἐν εἰσθέσει κώλων ζ' τροχαϊκῶν [μετὰ διμέτρων ἀκαταλήκτων ε', [6]καταληκτικὸν δὲ τὸ τελευταῖον, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον· ἔστι δὲ τὸ τέλος „ἰοὺ ἰοὺ κεκραγέναι" V., (ὑφ' ἅ)

346—360. διπλῆ καὶ [7](μέλος) τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος [8]καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικὸν (δίρρυθμον), (ἐν ἐκθέσει) τετράρρυθμος ἀκατάληκτος κἂν ἐπεκθέσει τροχαϊκοὶ β' τετράμετροι καταληκτικοί, (ἐν εἰσθέσει) κῶλα ς', ὧν τὰ β' [9]παιωνικὰ δίρρυθμα, τὸ δὲ τρίτον τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς τρισὶν ὅμοια [10]ἕκαστον ἑκάστῳ· εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς ὁ „ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι," κἂν [11]εἰσθέσει κῶλα δ' παιωνικά, [12]τρία μὲν δίρρυθμα, τὸ δὲ δ' τρίρρυθμον τὸ „εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη" V., (ὑφ' ἅ)

361—382. [13](διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτ-)ρους, ὧν ἡ μὲν (ἀρχὴ „φέρε δὴ κατίδω" τέλος δὲ „μή νιν λακήσῃς", ὑφ' οὓς)

383—384. διπλῆ καὶ [14]ἐν ἐπεκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β', ὑφ' οὓς

---

1 ἔκθεσις 2 τριμέτρους 3 Totum schol. om. G., ad v. 337 V. διπλῆ ἕπεται γὰρ μέλος ἀπὸ προ.... reliquis erasis 4 πρόοδος ἐστὶν ἐκ διστι^χ, Dindorfius sic scribit: ἡ μὲν προῳδός ἐστιν ἐκ διστιχίας ὁμοίως ἐκκειμένης 5 καὶ ἐν ἐκθέσει, κώλων λζ' 6 καταληκτικὰ δὲ τὰ τελευταῖα, μονόμετρον δὲ τὸ τελευταῖον 7 καὶ εἴσθεσις Dind. 8 καὶ δεύτερος ἐν ἐκθέσει κώλων παιωνικῶν τετράρυθμος, per simplex ρ (τετράρυθμος) hoc in scholio omnia huiusmodi verba scribuntur. Post παιωνικὸν interponendum est δίρρυθμον, quod O. Hense recte coniecit. 9 παιώνια διωνικὰ δίρ., quod Dübn. emend. 10 ἕκαστος 11 ἐκθέσει 12 τρίμετρα δίρρυθμα 13 Post τύχη V.: ρους, οὗ ἡ μὲν, erasis aliquot verbis. 14 ἐν ἐκθέσει στίχων τροχαϊκῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων β'

385—399. διπλαῖ β'. ἕπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἑκκαιδεκακώλῳ, ἧς πρῶτος „μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ," τέλος δὲ „ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς" V., (ὑφ ὅ)

400—425. (διπλῆ) . . . . (ὑφ' οὕς)

426—434. ¹διπλῆ καὶ ἐν ἐπεκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ [τετράμετροι] καταληκτικοὶ (ε')· εἶτα ²ἐν εἰσθέσει παρὰ ³τοὺς τετραμέτρους στίχοι ἰαμβικοὶ β', κἀν ⁴ἐπεισθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου καὶ αὐτοῦ διπλοῦ, [τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως" ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὑφ' ὅ)

435—458. διπλῆ [δὲ] καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς", (ὑφ' οὕς)

459—472. διπλῆ καὶ ⁵ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν (εἰσθέσει, ἐκθέσει,) ἐπεκθέσει καὶ ⁶παρεκθέσει (περικοπὴ) ιδ' κώλων, ἧς τὰ (μὲν) πρῶτα ε' (ἐν εἰσθέσει) ἔχει ἀλλαγὴν τῶν προσώπων· ἔστι δὲ τὸ μὲν πρῶτον καὶ γ' ⁷τρισύλλαβοι κατὰ παλιμβάκχειον, τὸ δὲ β' παίων πρῶτος, τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἄν. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος, τὰ (δὲ) ἑξῆς τρία ἐν παρεκθέσει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ⁸καταληκτικὸν ἓν καὶ ἀκατάληκτα β', εἶτα ⁹ἐν εἰσθέσει τρισύλλαβοι κατὰ πόδα κρητικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὰ ἑξῆς δύο ¹⁰ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ ¹¹ἓν ἐν εἰσθέσει καταληκτικὸν δίμετρον V., (ὑφ ὅ)

473—485. *διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ'* (ὑφ' οὕς)

485—499. δύο διπλαῖ· ἕπεται γὰρ ἡ ἀντίστροφος ¹²τῇ προτέρᾳ περικοπῇ ἀμοιβαίᾳ ιδ' κώλων, ἔχουσα καὶ τὴν

---

1 Totum sch. om. R. Διπλῆ καὶ ἐκθέσει V., ἐν ἐκθέσει Aldina. 2 ἐν ἐκθέσει 3 τοῖς τετραμέτροις στίχοις 4 ἐπεκθέσει Dübn.; Dind.: ἐπεισθέσει 5 καὶ ἔκθεσις ἀμοιβαίων 6 παρεκθέσει, ἧς τὰ πρῶτα ε' κατὰ κώλων. ἔχει γὰρ ἄλλα γὰρ (γὰρ om. G., ἀλλαγὴν coniecit Dübn.) τῶν προσώπων δέ ἐστι (ἔστι δὲ Dübn.) 7 τρισύλλαβα 8 ἀκατάληκτον ἓν καὶ κατάληκτα (ἀκατάληκτα G.) β' 9 ἐν ἐκθέσει τρισύλλαβοι 10 δύο ἀναπαιστικὰ ἐν εἰσθέσει (ἐν εἰσθέσει om. G.) δίμετρα 11 ἐπεκθέσει καταληκτικὰ δίμετρα 12 τῇ προτερᾷ περικοπῇ ἀμοιβαία δ' κώλων

εἰς τὰ πρόσωπα διαίρεσιν ὁμοίαν, [1]ὧν ἡ ἀρχὴ „ὦ εἶα," τέλος δέ „ἀλλ' εἴσ' οὓ κωλύουσιν" V. (ὑφ' ὃ)

500 — 511. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

512 — 519. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον κώλων ἢ ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ· τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν διπλοῦν· τὸ β' (καὶ τὸ ε') ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ γ' καὶ τὸ δ' (καὶ τὸ ς') ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (τὸ) ζ' καὶ η' ὁμοίως R., (ὑφ' ὃ)

520 — 570. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

571 — 581. διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, [2]τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ δεκάκωλον τροχαϊκόν· οὗ ἐν εἰσθέσει [3]ἐννέα, ἀκατάληκτα δίμετρα ὀκτώ, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον, καὶ ἐν ἐκθέσει [4]στίχος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός, (ὑφ' ὃν)

582 — 602. διπλῆ· [καὶ] (τὰ δὲ) τοῦ χοροῦ κῶλα γ' τροχαϊκά, ἔστι δὲ τὸ ὅλον τροχαϊκὸν ἑξάμετρον· τινὲς γράφουσιν „ἐδάμημεν" καί φασι τὰ μὲν β' τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν καταληκτικόν· εἶτ' ἐν ἐκθέσει παιωνικὸς [5]τετράρρυθμος καταληκτικὸς καὶ [6]ἐν ἐπεκθέσει τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός· εἶτα ἐν [7]εἰσθέσει δ' κῶλα, ὧν τὰ γ' παιωνικὰ [8]δίρρυθμα, τὸ δὲ [9]παρατέλευτον ἰαμβικὸν δίμετρον. . . . . (ὑφ' οὓς)

603 — 650. (διπλῆ) . . . . (ὑφ' οὓς)

651 — 656. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, [10]οὗ δ' μέν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τελευταῖον δέ ἐστιν ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός, V. (ὑφ' ὃν)

---

1 οὗ   2 Totum sch. om. R. τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ δεκακώλῳ τροχαϊκῷ, τὸ μὲν dicit respiciens ad μέλος χοροῦ, ceterum nisi plura exciderunt, corrigendum δεκάκωλον τροχαϊκόν, Dind.   3 ἐννέα ἀκατάληκτα, δίμετρα τὰ ὀκτώ,   4 στίχοι τροχαϊκοὶ (in ed. Dind. τροχαῖοι) τετράμετροι καταληκτικοὶ   5 τετράμετρος .   6 ἐν ἐκθέσει, quod emend. Dind.   7 ἐκθέσει; Dind., εἶτα ἐν παρεκθέσει   8 δίρυθμα V.   9 παρατελεύτιον G.   10 Totum hoc schol. deest in Rav., ceteri: οὗ πέντε μέν ἐστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς' ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ

657—728. *διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ* [1]*τὸν τετράμετρον εἰς* [2]*ἰάμβους τριμέτρους οβ΄, μετὰ δὲ* [3]*λϛ΄ ἔστι προαναφώνημα τὸ ὦ, ὦ,* (*ὑφ' οὕς*)

729—764. (*κορωνίς·*) *ὁ χορὸς μένων ποιεῖ παράβασιν οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μέν ἐστι τοῦ χοροῦ·* [4]*οὗ τετράμετροι* (*στίχοι*) *καταληκτικοὶ δ΄ μὲν* (*ἐν ἐκθέσει*), *ἐν δὲ εἰσθέσει παρὰ τούτους, ὅτι εἰσὶν ἀναπαιστικοί, τελευταῖος τροχαϊκὸς κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις* [5]*ἀναπαιστικοῖς, ἐφ' ᾧ διπλῆ καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀνάπαιστοι* (*στίχοι*) *τετράμετροι καταληκτικοὶ λα΄, ὧν τελευταῖος „παῦρ' ἀνιάσας"*, (*ὑφ' ὅν*)

764—774. (*διπλῆ*) . . . . . (*ὑφ' ὅ*)

775—817. *διπλῆ καὶ μεταβολὴ εἰς μονοστροφικὴν δυάδα* [6]*ἐννεακαιδεκακώλους ἔχουσαν τὰς περιόδους, ὧν τὸ α΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ β΄ περίοδος* [7]*προσοδιακὴ ἑνδεκάσημος, τὸ γ΄ ἰθυφαλλικὸν καὶ τὸ δ΄ ὅμοιον* (*προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον ἢ δωδεκάσημον*). *τὸ ε΄* [8]*διπενθημιμερές, ὃ καλοῦσιν ἰαμβέλεγον, τὸ ϛ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ΄ δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισυλλαβίαν, τὸ η΄ δακτυλικὸν ὅμοιον* (*καὶ τὸ θ΄ τροχαϊκὴ βάσις*), *τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ η΄ καὶ τὸ* [9]*θ΄ εἰς διπενθημιμερές, καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικόν, ὃ καὶ ἄμεινον, τὰ* [10]*ἑξῆς ι΄, ια΄, ιβ΄, ὡς μὲν* [11]*κεκώλισται, ἔστι χορίαμβος* [12]*ἑφθημιμερής, συνῆπται δέ, δύναται δὲ τὸ α΄* [13]*αὐτῶν μετατεθῆναι ἐκ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς, τὰ δὲ*

---

1 Hoc schol. om. R., *τὸ τετράμ.* 2 *ἰαμβικὰ τρίμετρα* 3 ceteri *τὰ λέ*, V. *μετὰ λϛ΄* 4 Totum hoc schol. om. Rav. *ὧν τετράμετρα καταληκτικὰ τέσσαρα μὲν ἐν ἐκθέσει παρὰ ταύτας, ὅτι εἰσὶν ἀναπαιστικοὶ τελευταῖοι τροχαϊκοὶ* [*καὶ* Ald.] *κάτισοι τοῖς ἄλλοις* 5 *ἀναπαιστικ. ἐφ' ᾗ ἁπλῆ καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀναπαιστικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ λα΄, ὧν τελευταῖον* V. 6 *κώλων* Dindorfius, „nisi *ἐννεαδεκακώλους* scribendum"; *κῶλα ἔχουσα* cod. 7 *προσοδικὴ δεκάσημος ἢ δωδεκάσημος; ἑνδεκάσημος* Dindorfius, qui ad sequentia *καὶ τὸ δ΄* adnotat: aut scribendum *καὶ τὸ δ΄ δακτυλικὸν ὅμοιον*, aut verba *καὶ τὸ δ΄ ὅμοιον* transponenda post *δακτυλικὸν πενθημιμερές*. 8 *πενθημιμερὲς* 9 *θ΄ καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικὸν εἰς διπενθημιμερές*, quod Bergkius emendavit. 10 *ἑξῆς π^ε ια΄* D. 11 *κεκόλλισται*, quod Dübn. corr. 12 *ἐφθημιμερὲς* cod. quod Dübn. emendavit. 13 *αὐτῶν* om. G. locus mendosus, qui fortasse sic sanandus est: *τὸ γ΄ αὐτῶν μονωθῆναι, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἑνωθῆναι.*

λοιπὰ ἑνωθῆναι, τὸ δὲ ιγ' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές, τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν τρίπουν, τὸ ιε' δακτυλικὸν τετράπουν εἰς τρισυλλαβίαν, τὸ ις' διπλοῦν εἰς δισυλλαβίαν, τὸ ιζ' δακτυλικὸν τετράπουν, τὸ ιη' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ ιθ' [1]ἐστὶν ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν V, (ὑφ' ὅ)

818—855. κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ [2]οἱ (μὲν) πρῶτοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς', [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὑφ' οὕς)

856—864. διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος ἀμοιβαῖον τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὗ ἐστι πρῶτον ἐν [3]εἰσθέσει κῶλα γ' τοῦ χοροῦ, ὧν τὸ μὲν α' καὶ τὸ β' [4]Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ συνημμένα, τὸ δὲ γ' Ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ ἡμιόλιον, ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος τετραμετρος (οὐχ) [5]ὁμοίως τοῖς ἄνω, (ταῦτα δύναται εἶναι στροφὴ καὶ ἀντίστροφος, τὰ δὲ ἑξῆς εἰς ἐπῳδόν, [6]ἐν εἰσθέσει δὲ τοῦ χοροῦ στίχοι ὅμοιοι τοῖς ἄνω [7]Ἰωνικοί, δύο δὲ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, V. (ὑφ' οὕς)

864—921. (διπλῆ) . . . . . . (ὑφ' ὅ)

922—938. διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ιζ, V. (ὑφ' οὕς)

939—955. διπλῆ· ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, [8]φέρεται δὲ ὡς διάφορον, διόπερ πρότερον παραθήσομαι, ὡς φέρεται, καὶ ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ „κατορθοῖ" περιττεύειν καὶ ὅ τε σύνδεσμος . . . . . πρὸς τὸ „σέ τοι θύρασι χρὴ μένειν [9]ὄντας τινάς", [καὶ τοῦτο δὲ ἁμάρτημά ἐστιν, ὅτι πρῶτα γ' κῶλά ἐστι καὶ μετ ς.] ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐατέον, ὡς δὲ ἔχει, ἐξηγητέον. τὸ τοίνυν πρῶτον [10]τῶν τριῶν κώλων [11]τοῦ χοροῦ ἴαμβος τετράμετρος καταληκτικὸς καὶ (ἐν εἰσθέσει) ἀναπαιστικὰ δύο δίμετρα, [12]ἀκατάληκτόν τε καὶ καταληκτικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει [13]στίχος

---

1 εἰς 2 τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα 3 ἐκθέσει 4 Ἰωνικὸν 5 ὅμοιος τοῖς ἄνω 6 εἰσὶ δὲ 7 ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ 8 φέροντι cod., φέρεται Schneider. 9 ὄντ V., ὄντας G. Totus hic locus inde a verbis καὶ ὁ τέ σύνδεσμος usque ad ἀλλὰ ταῦτα caret perspicuitate. 10 τῶν om. V. add. Dübn. 11 ὑποκριτοῦ cod. Dind. emendavit, ἴαμβοι τετρ. καταληκτικοὶ cod., quod Dind. corr. 12 καταλ. τε καὶ ἀκαταλ. cod., quod restit. Dübn. 13 στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι cod.; Dübn. em.

ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικὸς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ ἐν εἰσθέσει [1]τοῦ χοροῦ τὸ πρῶτον προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον, τὸ β' ἀναπαιστικὸν [2]τρίπουν, τὸ δὲ γ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τὸ δὲ δ' [3]σύζυγον ἰαμβικὸν ἢ ἀναπαιστικόν, τὸ δὲ ε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, εἶτα ἐν ἐκθέσει τοῦ ὑποκριτοῦ [4]δύο στίχοι ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἓξ κῶλα, ὧν τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς, τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ϛ' Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, V. (ὑφ' ὃ)

956—973. δύο διπλαῖ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ', V. (ὑφ' οὓς)

974—1015. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς [5]ἀναπαίστων περιόδους δύο, τὴν μὲν πεντεκαιτριακοντάμετρον ιθ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα γ', τό τε β' καὶ ια', καὶ ιϛ', τὴν δὲ ἑξκαιτεσσαρακοντάμετρον κγ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα τρία, V. (ὑφ' ὃ)

1016—1022. διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ζ', V. (ὑφ' οὓς)

1022—1038. (δύο διπλαῖ) . . . . . (ὑφ' ὃ)

1039—1062. διπλῆ καὶ [6]ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους κδ', V. (ὑφ' οὓς) 1063 . . . . . — 1104 — 1114. [τὸ δὲ σπονδὴ σπονδὴ παρεπιγραφὴ] ἐν εἰσθέσει [7]κ῀λον δισπονδεῖον, καὶ ἐν ἐκθέσει (οἱ) [8]ἐπικοὶ ἄλλοι, V. (ὑφ' οὓς)

1115—1126. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

1127—1190. κορωνίς, [9]ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μόνος καταλιπεὶς διαπεραίνεται συζυγίαν [10]ἀνομοιομερῆ τριαδικὴν οὐ πυκνῶς γενομένην, αἱ [11]πλεῖσται ἐπιρρηματικαὶ δυαδικαί εἰσιν, αὐτὴ δὲ ἔχει μελικὴν μὲν πρώτην (περίοδον) ιγ' κώλων, στιχικὴν δὲ ιϛ' στίχων, [12]ὃ μάλιστα φιληδεῖ Ἀριστοφάνης, καὶ [13]ὑστέραν τρίκωλον, τὸ α' παιωνικὸν δίρρυθμον, τὸ β' καὶ γ' (καὶ) δ' ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ

1 τοῦ χοροῦ, οὗ 2 τριποδ V. „fortasse ἀναπαιστικὴ τριποδία" Dind. 3 δ' συζυ^γ cod. V., σύζυγον Dübn. 4 δίστιχοι ἴαμβοι δίμετροι καταληκτικοὶ 5 ἀνάπαιστον, περίοδοι δύο 6 εἴσθεσις, quod corr. Dübn. 7 κώλου διπονδείου 8 ἐπεὶ κ' ἄλλοι 9 εἰσελθόντων 10 ὁμοιομερῆ 11 πλέκται 12 ὦ 13 ὕστερος τρίκωλος

τροχαϊκῆς κλειδός, [1]τὸ ε' καὶ ς' τρίρρυθμα δύο καὶ [2]δίρρυθμα ζ', η', θ', ἐν μὲν τῇ β' περικοπῇ ἐστι [3]παιωνικὰ δίρρυθμα τρία καὶ τρίρρυθμα δύο, δ' δὲ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ ι', ια' ιβ', ιγ', τροχαϊκὰ δίμετρα, δύο μὲν ἀκατάληκτα, δύο δὲ καταληκτικά. V. 1155. (1188.) *Αὕτη* ἐστὶν ἡ τρίκωλος καὶ [4]αὐτὴ τροχαϊκή, ἀλλὰ διμέτρων δύο μὲν ἀκαταλήκτων ἑνὸς δὲ καταληκτικοῦ, V. (ὑφ' ὅ)

1191—1269. κορωνίς, εἰςίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ κἄστι κατ' ἀρχὴν προαναφώνησις τὸ ἰοὺ ἰού, ἑξῆς [5]δὲ στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι (οη'), 1269 ..... — 1283 εἶτα ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β', εἶτα ἐν [6]ἐκθέσει ἐπικοὶ δύο, εἶτα ἐν [7]εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ', εἶτα ποὺς σπονδεῖος καὶ ἐν [8]ἐκθέσει ἐπικοὶ β', καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δ', καὶ ἐλεγεῖον Ἀρχιλόχου καὶ στίχοι ἐπικοὶ β', 1302 ..... — 1305, καὶ στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι β' (ἐν εἰσθέσει) ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος V. 1308 ..... — 1315 (ὑφ' οὕς)

1316—1319. κορωνίς, [9]ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καί εἰσιν οἱ πρῶτοι ἐν ἐπεκθέσει στίχοι ἀναπαιστικοὶ δ', (ὑφ' οὕς)

1320—1328. διπλῆ καὶ ἐν [10]εἰσθέσει περίοδος ἑπτακαιδεκάμετρος θ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρον τὸ ε', (ὑφ' ἅ)

1329—1357. διπλῆ [11]καὶ ἐν ἐπεισθέσει (μέλος) μονοστροφικόν, (οὗ ἡ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ) περίοδος [12]πεντάκωλος Ἰωνικῶν διμέτρων δύο καταληκτικῶν, τριῶν δὲ [13]βραχυκαταλήκτων, εἶτα ἐν ἐπεισθέσει [14]τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον, καὶ πάλιν τὰ ε' τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χοροῦ, (1333) ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας [15]παράγραφοι, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ. (1335) ἔν τινι οὐ φέρεται [16]διὰ τὰ μέτρα (1344) ἐντεῦθεν

---

1 τὸ ε' καὶ ς' τρίρρυθμος δὲ 2 δίρρυθμον 3 παιωνικὸν τρίρρυθμόν τε καὶ δίρρυθμα, δύο δὲ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ 4 αὕτη 5 δίστιχοι ἰαμβικοὶ (ἴαμβοι G.) τριμ. καταληκτικοὶ cod., quod Dübn. emend. 6 ἐκθέσει ἐπικὰ cod., ἐπικοὶ restituit Dübn. 7 ἐκθέσει 8 εἰσθέσει 9 εἰσίασι 10 ἐπεισθέσει 11 καὶ ἐπὶ τέλει μονοστροφικῶν 12 πάντα κώλων cod., πεντακώλων Dübn. 13 βραχέων καταλήκτων cod., quod Dübn. em. 14 τοῦ κόρου cod., quod Dübn. corr. 15 παράγραφαι 16 fort. τὰ ε' δίμετρα

ἐν τοῖς ἀντιγράφοις [1]οὐ φέρεται τὰ πέντε κῶλα ἀκολούθως, ὡς φέρεται (ἐκεῖ) καὶ ἐνταῦθα ἐστί, ὑφ' ἃ (1353) κορωνὶς τοῦ δράματος, [ὑμὴν ὑμέναι' ὦ,] οὕτως Ἡλιόδωρος.

V.: κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου.

ΙΠΠΗΣ.

1—246. (Τοῦ δράματος [2]πρῶτοι) στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι τρίμετροι ἑκατὸν ἐνενήκοντα τρεῖς, ὧν [3]ὁ τελευταῖος „καὶ ποικίλως πως", * [4]μεθ' οὓς (ἐν ἐκθέσει) ἐπικοί, [τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι] πέντε, ἑξῆς δὲ [5]πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὅμοιοι μ', ἐν ἐκθέσει δὲ [τούτων] στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε, ὧν τελευταῖος „ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε",* (ὑφ' ὃν)

247—283. κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορὸς τῶν ἱππέων, καὶ πάλιν στίχοι τροχαϊκοὶ [6]λζ, V. (ὑφ' οὓς)

284—302. διπλῆ [7]καὶ εἴσθεσις εἰς κῶλα ιθ' τροχαϊκά, ὧν τὰ μὲν ιε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα [8]ἀκατάληκτα, [9]τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλὰξ ἀκατάληκτα, καὶ μήποτέ εἰσι [10]δύο στίχοι τετράμετροι καταληκτικοί, (ὑφ' ἃ)

303—313. [11]διπλῆ καὶ περίοδος [ἐν ἐπεισθέσει] κώλων θ', ἧς τὸ πρῶτον παιωνικὸν [12]δίρρυθμον, τὸ δεύτερον ἐκ κρητικοῦ καὶ δοχμίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἑπτὰ παιωνικὰ [13]δίρρυ-

---

1 οἱ φέρεται οὐ πεντάκωλα ἀκολούθως ὡς φέρεται καὶ 2 V. Θ. nihil nisi haec, στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι 3 ὁ τελ. V., ceteri τελευταῖος 4 μεθ' οὓς καθ' ὑποβολὴν ἐπικοί, desunt verba inde ab hoc loco (μεθ' οὓς) usque ad finem in cod. V. Θ. 5 πάλιν ἐν ἐκθέσει Ald. 6 λβ' 7 εἴσθεσις κώλων ιθ' V., εἴσθεσις κώλων δεκαεννέα τροχαϊκῶν Θ., ceteri εἴσθεσις περιοδικὴ κώλων ιθ' 8 V. Θ. καταληκτικά, ceteri om. 9 τὸ δὲ δ' ἐναλλὰξ ἀκατάληκτον Θ. 10 δίστιχα τετράμετρα καταληκτικὰ codic. 11 διπλῆ περίοδος καὶ εἴσθεσις κώλων θ' 12 δίρυθμον cod., quod Dübn. emend. 13 δίρυθμα cod., Dübn. corr.

ϑμα V., *ἐν ἐκϑέσει [1]δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί,* (ὑφ' οὓς)

314—321. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' ἥ)

322—381. (διπλῆ) . . . . . ἐν [ἐπ]εισϑέσει κῶλα β' δακτυλικὰ [δίμετρα, ἀκατάληκτον τὸ α', τὸ δὲ β' καταληκτικὸν] V. . . ., (ὑφ' οὓς)

382—390. διπλῆ καὶ [ἐν ἐπεισϑέσει] περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ [2]ὀκτάκωλος, ἔχουσα τρίρρυϑμα [3]πρῶτον καὶ τρίτον, τὰ δὲ λοιπὰ δίρρυϑμα. *ἐν ἐκϑέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὑφ' οὓς)

390—408. (διπλῆ) . . . . . (schol. 382[b]) *ἑξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκϑέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὑφ' οὓς)

409—440. διπλῆ καὶ στίχοι ἴαμβοι λβ', ὧν (ὁ) τελευταῖος „ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι.“ V., (ὑφ' ὅν)

441—497. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

498—506. κορωνίς, [4]ἐξελϑόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν εἶτα καταλειφϑεὶς ὁ χορὸς λέγει [5]περιόδους (δύο) ἀναπαίστων [η'], τὴν μὲν προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν οὖσαν δεκάμετρον πεντάκωλον, [ὑφ' ὃ διπλῆ] κατὰ τὴν δευτερεύουσαν, κομμάτιον, ἄρχεται γὰρ τῆς καλουμένης τελείας παραβάσεως, [6]ἑπτάμετρον δέ ἐστι τὸ κομμάτιον τετράκωλον, (ὑφ' ὃ)

507—550. [ἀναπαιστικὴ] διπλῆ καὶ [7]ἔκϑεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν, [8]ἀνάπαιστοι στίχοι καταληκτικοὶ τετράμετροι [9]μα', *ὧν τελευταῖος „αἴρεσϑ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόϑιον“, ἐν εἰσϑέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέσσαρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν,* (ὑφ' ὃ)

551—610. διπλῆ, εἶτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς (αἱ μὲν) [10]μελικαὶ περίοδοί εἰσι ιδ' κώλων, ὧν τὸ

---

1 δὲ στίχοι 2 παιανικὴ Θ.; ἑπτάκωλος 3 α' β' γ' V, ceteri πρῶτον, δεύτερον, quod corr. Dind. 4 εἰςελϑόντων 5 περίοδον ἀναπαίστων η' 6 Codic. ἑπτάμετρα δέ εἰσι. τὸ δὲ κομμάτιον τετράμετρον. (ἑπτάμετρον δέ ἐστι Θ). 7 Totum schol. om. Θ., εἴσϑεσις codic. 8 ἀνάπαιστοι V., ceteri: ἀναπαιστικοὶ 9 μβ' G. 10 μέλη καὶ

πρῶτον [1]χοριαμβικὸν ἰαμβικὴν ἔχον ἐπιμιγμένην ἀκατάληκτον, καὶ τὸ β' ὅμοιον ἀκατάληκτον, καὶ [2]τὸ γ' καὶ τὸ δ', ὅμοιον καὶ τὸ ε' χοριαμβικὸν [3]καταληκτικόν, καὶ τὸ ἕκτον καὶ ἕβδομον ὅμοιον (ἀκατάληκτον), καὶ τὸ ὄγδοον [4]καταληκτικόν, τὸ δὲ θ' καὶ ι' [5]ἀντισπαστικὰ τρίμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δ' [6]ἀντισπαστικὰ δίμετρα, τρία μὲν Γλυκώνεια, τὸ τελευταῖον δὲ Φερεκράτειον. V. Θ. (αἱ δὲ στιχικαὶ) (565) [τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ] ις' [7]τετραμέτρων τροχαϊκῶν καταληκτικῶν, ὃ φιλεῖ [8]Ἀριστοφάνης.

611—615. (ἐν εἰσθέσει) ἔτι τοῦ χοροῦ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε' τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένου, (ὑφ' οὓς)

616—623. διπλῆ [9]καὶ περίοδος τοῦ χοροῦ ὀκτάκωλος, ἧς τὸ α' τροχαϊκὸν [10]τετράμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ δεύτερον [11]ἐν ἐκθέσει παιωνικὸν [12]τετράρρυθμον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει, τὸ γ' παιωνικὸν [13]δίρρυθμον, τὸ δ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τὸ πέμπτον παιωνικὸν δίρρυθμον, τὸ ς' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ' ὅμοιον, καὶ τὸ η' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, (ὑφ' ὃ)

624—682. [14]διπλῆ (καὶ ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἴαμβοι [15]τρίμετροι ἀκατάληκτοι νθ', V. (ὑφ' οὓς)

683—690. (δύο) [16]διπλαῖ, ὅτι ἕπεται ἡ ἀντίστροφος τῆς προαποδεδομένης. V, (ὑφ' ὃ)

691—755. διπλῆ καὶ [17]ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξέ, (ὑφ' οὓς)

756—823. [18]διπλῆ καὶ στίχοι ε', ὧν ὁ μὲν α' καὶ δ' καὶ ε' ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοί, ὁ δὲ β' καὶ [19]γ'

---

1 τῶν κ' χοριαμβικῶν ἔχον ἐπιμιγμένον ἀκατάληκτον Θ. 2 utrumque τὸ omis. Θ. 3 ἀκατάληκτον 4 ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ', τὸ δε ι', (τὸ δέκατον Θ.) 5 ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν 6 ἀναπαιστικὰ τρίμετρα. 7 τετράμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον V. 8 cod. Ἀρίσταρχος, cf. schol. ad pac. 1127. Kusterus. 9 καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον (ὀκτὼ κώλων Θ.) ἑπτάκωλος V. 10 Θ, τροχ. τετράμετρον (τρίμετρον superscript.) καταληκτικόν, τὸ β' ἐν; τρίμετρον ἀκατάληκτον cod. cet. 11 εἰσθέσει 12 τετράρυθμον V. Θ, quod. Dübn. corr. 13 δίρυθμον V. Θ, quod. Dübn. em. 14 Totum scholium om. G., διπλοῖ cod., quod Dübn. emend. 15 τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων 16 διπλῆ 17 εἴσθεσις 18 διπλῆ ις' στίχων Θ. 19 ὁ γ' V.

ἐξ ἰάμβων διμέτρων (καὶ τροχαϊκῶν ἰθυφαλλικῶν), εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶν ὁ [1]ἔθιμος δίστιχος ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικός, ὑφ' [2]ὃν διπλῆ καὶ ἑξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ'. Θ. V, (ὑφ' οὕς)

824—835. διπλῆ [δὲ] καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν [3]τεσσαρακαιεικοσάμετρον δωδεκάκωλον, (ὑφ' ὃ)

835—910. διπλῆ καὶ [4]ἔκθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις [5]εἰς ἰάμβους τετραμέτρους καταληκτικοὺς οε', Θ., V. (ὑφ' οὕς)

911—940. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα πάντων [6]ἰάμβων, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, [7]τὰ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ [8]λ' τρίμετρον καταληκτικόν V, (ὑφ' ὃ) (941) διπλῆ καὶ τοῦ χοροῦ (περίοδος) [9]δίκωλος ἐν ἐπεισθέσει, [ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς καὶ ἑφθημιμερὲς ἢ Ἰωνικὸν, ἀπὸ μὲν τριμέτρου [10]καταληκτικόν, ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βάσιν ἑπτάσημον, τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν] [11]ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένη εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

943—972. (διπλῆ) . . . . (ὑφ' οὕς)

973—996. κορωνίς, ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἑξὰς μονοστροφικὴ [12]τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν Γλυκωνείων, καὶ τοῦ Φερεκρατείου, συνῆπται δὲ τῇ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ Φερεκράτειον,

---

1 το ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος καταληκτικὴ 2 οὗ Θ., ὃ V., καὶ ἓξ στίχων Θ., ξ' V., om. Θ. 3 τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον. 4 εἴσθεσις 5 Θ. εἰς ἰάμβους τριμέτρους (ceteri: εἰς τετράμετρα ἰαμβικὰ καταλ.). 6 ἰάμβου; Dindorfius: ἰαμβικῶν 7 τὰ ς', quae Dind. sic corrigenda putat, κώλων τριάκοντα πάντων ἰαμβικῶν, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, τὰ κς' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ κθ' τρίμετρον καταληκτικόν. 8 θ'. 9 χοροῦ δίκωλος ἐν Θ., ceteri, καὶ τοῦ χοροῦ ἐν 10 καταληκτικοῦ Θ. et paulo infra ἐπίσημον, quod ~~Dübn.~~ em. 11 δὲ διαλελυμένη Θ., ceteri, διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον; ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα restituendum putat Dind.; idem adnotat: „quae de metro huius versus traduntur recentioris grammatici sunt." ἔστι δὲ καὶ πολλὰ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα Θ. 12 τετράκωλος οὖσα

παράγραφοι δὲ [1]ἁπλαῖ μὲν πέντε, ἡ δὲ ϛ´ καὶ μετὰ κορωνίδος,

997—1110. [διπλῆ] ὅτι [2]εἰςίασιν οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιη´, (1014) ἐν ἐκθέσει στίχοι ϛ´ (ἐπικοὶ) V. καὶ (1020) [3]ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ θ´ V. (1030) *cf. schol. 1026: ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ε´ (ἐπικοὶ)* 1035 . . . . . — 1037, (1037) [4]ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ δ´ καὶ (1041) ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δέκα. Θ. 1050 . . . . . — 1060, (1060) *[5]ἐν εἰσθέσει δ´ ἴαμβοι ἕξ* (1067) cf. schol. 1067: ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς. (1070) cf. schol. 1070: ἐν εἰσθέσει δὲ ἴαμβοι δέκα, σὺν οἷς προαναφωνεῖ ἅμα τὸ εἶεν V. Θ. (1080) *ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ ἑκκαίδεκα* (1096 . . . . — 1110 (ὑφ᾽ οὕς)

1111—1150. διπλῆ· [6]καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος μονοστροφικὸν [7]ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων ἐναλλὰξ τοῦ χοροῦ [8][ἐν ἐκθέσει], δεκάκωλοι δέ εἰσιν αἱ περίοδοι [9]Ἰωνικαὶ [δὲ] ἀπὸ μείζονος, ὧν τὰ μέν ἐστιν ἑφθημιμερῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον, (ὑφ᾽ ἅ)

1150—1262 (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὕς)

1263—1315. κορωνὶς δέ, ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ ἔστι συζυγία ἐπιρρηματική, [10]ἧς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοί εἰσι, καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον [11]ἴαμβον ἑφθημιμερές, τὸ δὲ β´ δακτυλικὸν τρίπουν [12]εἰς δισυλλαβίαν, (τὸ τρίτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικοῦ τρίποδος εἰς δισυλλαβίαν), [13]τὸ δὲ δ´ [14]ἑφθημιμερὲς τροχαϊκόν, τὸ ε´ ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ [15]δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, τὸ ϛ´ [16]ἴαμβον

---

1 ἁπλοῖ cod., quod Dübn. emend. 2 cod. εἰώθασιν, quod Dübn. corr. 3 ἐν ἐκθέσει cod. hanc adnotationem et quae praecedit (1014) om. G. 4 cod. εἰσθέσει ἐπικά, itidem paulo infra (1080) codex praebet ἐπικὰ 5 ἐν ἐκθέσει 6 καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ., καὶ εἴσθεσις μέλος V., ceteri: καὶ εἴσθεσις καὶ μέλος 7 ἀμοιβαίων Θ. 8 ἐν om. V. 9 Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος (Ἰωνικῶς ἀπὸ V.) (Ἰωνικὴ ἀπὸ Θ.). 10 ἧς Dind., legebatur ὡς 11 ἴαμβον Θ. (cet. ἰαμβικὸν) 12 εἰς δισσύλλαβον Θ. 13 τὸ δὲ δ´ V., ceteri τὸ δ´ 14 τροχαϊκὸν τρίπουν ἑφθημιμερές, (ἑφθημιμερὲς τροχαϊκὸν Θ.) τὸ ε´ ἐπικὸν ἑφθημιμερὲς 15 δακτυλικῆς πενθημιμερὲς 16 ἴαμβον Θ., ceteri: ἰαμβικὸν

δίμετρον ἀκατάληκτον, [1]τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε', [2]τὸ η' προσοδιακὸν δωδεκάσημον, τὸ ϛ' καὶ η' διαφόρως προςέλαβε, τὸ ϑ' ἀναπαιστικὸν (ὅμοιον), τὸ ι' [3]ἴαμβον τρίμετρον [4]καταληκτικόν, V. Θ, (αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι . . . . ., (ὑφ' οὓς)

1316—1408. (διπλῆ καὶ) στίχοι [5]ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ [6]ιϑ' (1335), ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ', καὶ μετὰ [7]τὸν τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

457—466. (Διπλῆ καὶ) [ἡ] περίοδος ἑνδεκάκωλος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ γ' [8]δάκτυλος πενθημιμερής, τὸ δ' ἀνάπαιστος πενθημιμερής, τὸ πέμπτον [9]Φερεκράτειον ἀτελές, τὸ ϛ' ἰαμβικὴ βάσις, τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ [10]προςοδιακὴ περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η', ἀλλὰ συνῆπται τῷ ἑξῆς [11]ἰάμβῳ πενθημιμερεῖ, τὸ ι' [12]δακτυλικὸν (τρίπουν εἰς) τροχαῖον, τὸ ια' τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικόν, V. (ὑφ' ὅν)

467—475. (διπλῆ καὶ) [ἡ] περιόδος ἐννεάκωλος, ὧν [13]τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν (καὶ) τὸ β' ἀνάπαιστον προσοδιακὸν δωδεκάσημον ποιεῖ συζυγίαν, τὸ γ' [14]ἴαμβος πενθημιμερής, συνῆπται δὲ καὶ τὸ [15]ἑξῆς (δάκτυλος) ἑφθημιμερὴς καὶ (ἀνάπαιστος πενθημιμερής), καὶ γὰρ τὰ δύο ἔπος, [16]τὸ

1 ceteri: τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον 2 τὸ η' προοδικὸν V. τὸ ζ' καὶ η' διαφόρως προςέβαλον, τὸ ϑ' Θ. ceteri: τὸ η' προῳδικὸν δωδεκ. διάφορον προςέλαβε 3 ἴαμβον Θ, ceteri ἰαμβικὸν 4 καταληκτ. Θ, ceteri ἀκαταλ. 5 ἐν ἐκθέσει 6 ιε' . 7 τὸ 8 δακτυλικὸς 9 Φέρεκράτιον 10 προςῳδιακὸν cod., quod Dind. corr. 11 ἰαμβικῷ 12 δακτυλικὸν τροχαῖον . 13 χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον προςῳδιακὸν (προςῳδιακὸν corr. Dind.) δωδεκάσημον, τὸ γ' 14 ἰαμβικὸν 15 ἑξῆς ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, καὶ γὰρ τὸ β' ἔπος. (τὰ δύο O. Hense.) 16 τὸ καὶ δακτυλικὸν

ς' δάκτυλος πενθημιμερής, [1]καὶ τὸ ζ' (ἴαμβος), καὶ τὸ η' (δάκτυλος πενθημιμερὴς) συνῆπται τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ (προσοδιακῷ), καὶ γὰρ τὰ δύο τὸ λεγόμενον χοιρίλειον. V.

476—477. [2]ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον, εἴωθε γὰρ μετὰ τὸ ᾆσαι ἐπάγειν δίστιχον. V. (ὑφ' ὅ).....

518—562. (520) [3]*διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς τὴν παράβασιν..... [οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τῇ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ' ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται τοῦ καλουμένου Εὐπολιδείου].*

804—814. χορίαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, χορίαμβος δίμετρος [4]καταληκτικός, ἴαμβος πενθημιμερής, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς χορίαμβον, ἴαμβος δίμετρος καταληκτικός, [5]ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς ἴαμβον, χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, (ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος), χορίαμβος ἐφθημιμερής, V. (ὑφ' οὓς)

889—948. διπλῆ καὶ κορωνίς, ἀποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν, μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν [6]ἐν μέσῳ „χοροῦ", καὶ ἕπεται [7]ἐν εἰσθέσει (περίοδος) ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν, διὸ καὶ τὰ πρόσωπα [8]οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας, ἔστι δὲ τὰ πάντα κῶλα οδ', ὧν τὰ πρῶτα δ' ἀναπαιστικά. [.....].....

1131—1153. κορωνίς, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ [9]εἴσθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους, [10]εἰσὶ γὰρ οἱ ἑξῆς [11]ἴαμβοι τρίμετροι κγ'. R.*V. (ὑφ' οὓς) 1154—..... *Διπλῆ

1 καὶ τὸ ζ'. καὶ τὸ η'. συνῆπται δὲ τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ. καὶ γὰρ τὰ δύο τῶν λεγομένων χοιριλείων. Dindorfius ita transposuit duo haec scholia, ut primum de periodo ἐνδεκακώλῳ agatur, deinde autem subsequatur ἐννεάκωλος περίοδος, quae praecedit in codice; idem adnotat, in V. per totum scholium occurrere ἐφθημημερὴς et πενθημημερής. 2 Prima huius scholii verba — τετράμετρον om. V., δίστιχα cod. 3 διπλῆ εἴσθεσις 4 δικατάληκτος 5 ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος et paulo infra χοριαμβικὸν — ἐφθημιμερὴς om. G. 6 ἐν μέσῳ χοροῦ 7 ἐν θέσει ἀναπαιστικῇ V, εἰς θέσιν ἀναπαιστικὴν Ald., εἴσθεσις ἀναπαιστικὴ Herm. — διὸ καὶ Ernestius, καὶ διὰ Ald. 8 οὐδὲ τελ. 9 εἴσθεσις R.' 10 ἔστι γὰρ V. 11 ἰαμβικὰ τρίμετρα

καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλον, τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως .....*

1170—1205. [1]διπλῆ εἶτα ἐν εἰσθέσει προαναφώνησις τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι λε' ἐν ἐκθέσει R. V.

1259—1302. (ἐν εἰσθέσει) προαναφώνημα τὸ ἰὼ μοί μοι, καὶ τὸ ἔα, διὸ [2]διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ', V, (ὑφ' οὓς)

1303—1320. κορωνὶς [δὲ] καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κώλων ιη', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ (ἐν εἰσθέσει [3]κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν [4]ἡμιόλιον R. V.), τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ [5]κατακλεῖδος καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ ἑνδεκασυλλάβου. Θ, (ὑφ' ἅ)

1320—1344. διπλῆ [6]καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους εἴκοσι τρεῖς. Θ.

1345—1352. *διπλῆ [7]καὶ ἐπῳδικὴ τριάς, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἰωνικὰ ἡμιόλια, [.....] ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, [ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς]* (ὑφ' οὓς)

1353—1385. (Διπλῆ καὶ) στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ λγ', ὧν [8]τελευταῖος „ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην." Θ

1444—1510. *διπλῆ καὶ [.....] [9]μεσῳδικὴ τριάς, δύο ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα (ἰαμβικὰ) .... (1452) ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα', ὧν τελευταῖος „ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες", εἶτα (ἐν εἰσθέσει) ἀναφώνημα τὸ ἰοὺ ἰού, καὶ πάλιν (ἐν ἐκθέσει) ἴαμβοι ιε', καὶ (τὸ) τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.*

V.: [10]κεκώλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.

---

1 (V.: ἰοῦ |ἰοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἴσθεσις, εἰς προαναφώνησιν (εἰ πρός ἀναφώνησιν R.) τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι ε' ἐν εἰσθέσει R. V., ἰοὺ ἰοὺ R., ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ Harlei. 2 διπλὴ 3 τρία κῶλα V. 4 ἡμιόλειον R. 5 κατακλίσεως 6 ἡ εἴσθεσις 7 καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἕξ (fort. τετράδα ἢ τριάδα κώλων ἕξ) 8 τελευταῖον 9 cod. μεσῳδική, τρία ἑκατέρωθεν, quod Herm. em. 10 κεκόλλισται

ΑΧΑΡΝΗΣ.

1—203. [1][Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου καὶ ἑξῆς ἐκ προςώπων ἀμοιβαίων, οἱ δὲ] στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σα΄, ὧν τελευταῖος „ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας“, ὁ μέντοι μγ΄ [2]κωλάριον (Ἰωνικὸν) ἀπ᾽ ἐλάσσονος καὶ ρκα΄ (ἴαμβος) πενθημιμερής, ἐξαιρείσθωσαν καὶ αἱ παρεπιγραφαί, (ὑφ᾽ οὓς)

204—232. κορωνίς, εἰςέρχεται γὰρ ὁ χορὸς διώκων τὸν Ἀμφίθεον καὶ ἔστι μεταβολικὸν μέλος ἐκ δύο μονάδων [3]μονοστροφικόν, [ὧν ἡ μὲν πρώτη] [4]ιδ΄ κώλων ἔχον τὰς περιόδους, ὧν δ΄ μὲν ἐν [5]ἐκθέσει εἰσὶ [6]τροχαϊκοὶ καταληκτικοὶ τετράμετροι, εἶτα ἐν εἰσθέσει κῶλα παιωνικὰ ἕνδεκα κρητικοῖς ἐπιμεμιγμένα, καὶ τὸ ς΄ καὶ τὸ ὄγδοον καὶ δέκατον [7]τρίρρυθμα, τὰ δ᾽ ἄλλα δίρρυθμα, (ὑφ᾽ ἅ)

232—241. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ᾽ οὓς)

242—262. [διπλῆ δὲ μετὰ] κορωνί[δο]ς, ὅτι εἰςίασιν οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν [8]ἴαμβοι (κα΄, ὑφ᾽ οὓς)

263—280. διπλῆ καὶ μέλος, οὗ ἡγεῖται περίοδος (δ΄ ἰάμβων τριμέτρων), ἡ περικοπὴ κώλων ιζ΄ τοῦ ὑποκριτοῦ, ἧς πρῶτα μέν [9]εἰσιν η΄ ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα, ἀκατάληκτα μὲν β΄, τὸ δὲ γ΄ καταληκτικόν, τὰ δὲ ἄλλα ε΄ [10]ἀκατάληκτα . . . . . (274) ἐν εἰσθέσει κῶλα [τρία] [11]ἰσάριθμα, ὧν τὰ δύο ἰαμβικὰ δίμετρα, τὸ δὲ ἓν μονόμετρον . . . . . (ὑφ᾽ οὓς διπλῆ) 280—84 . . . . . (ὑφ᾽ ἅ)

284—304. διπλῆ, εἶτα ἕπεται δυὰς μονοστροφικὴ ἀμοιβαία τὰς περιόδους ἔχουσα δεκακώλους ἐκ στίχων δύο τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, καὶ κώλων η΄, ὧν τοὺς μὲν στίχους ὁ ὑποκριτὴς λέγει, τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός, [12]πρώτης τοίνυν ἐστὶν ἐν εἰσθέσει κατὰ τὸ ἴσον [13]τοῖς χορι-

---

1 Omnia in Acharn. scholia metrica desunt in cod. R. 2 *κομμάτιον ἀπ᾽ ἐλάσσονος* 3 *μονοστροφικῶν* 4 *ιδ΄ κώλων ἔχει* 5 *ἐκθέσει* Ald., Dübn. *εἰσθέσει*, paulo infra cod. *ἐκθέσει* 6 *τροχαϊκαὶ καὶ καταληκτικαὶ* 7 cod. *δίρρυθμα* et paulo infra *τρίρρυθμα*, quod Bentl. em. 8 *ἰαμβεῖα* 9 *εἰσιν η΄. ἐν* 10 *καταληκτικὰ* 11 *τρία* removendum esse O. Hense coniecit. 12 *πρῶτος τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει* 13 *χορικοῖς*, (scil. *κώλοις*) *ἃ ποιεῖ δοχμὸν συζυγίαν καὶ παίωνας τρεῖς καὶ διαίρεσιν, τῷ δὲ δικώλῳ τούτῳ τὸ μὲν πρῶτον*

κοῖς δόχμια β′, ἃ ποιεῖ συζυγίαν, καὶ (τῆς δευτέρας) παίωνες τρεῖς καὶ (δύο κατὰ) διαίρεσιν, [τῶν δὲ δικώλων τούτων τὸ μὲν τῆς πρώτης ἐστὶν „ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα", τὸ δὲ τῆς δευτέρας „οὔτοι σοι χαμαί"], ἕπεται δὲ τοῖς δυσὶ κώλοις στίχος τροχαῖος ὅδε „ἀντὶ ποίας αἰτίας", καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ς′ παιωνικὰ δίρρυθμα, (303) ἕπεται τῇ δυάδι δίστιχον, ὃ τοῖς μέλεσιν ἐξ ἔθους ὑπάγουσιν, ὅπερ ἐστὶ τετράμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν, (ὑφ' ὅ)

305—334. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὕς)

335—346. διπλαῖ [δὲ] δύο, [ἣ] ὅτι ἡ ἑτέρα ἕπεται δυάς, ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἀποδεδομένῃ, ἧς ἡ ἀρχὴ „ὡς ἀποκτενῶ κέκραχθε", τέλος δὲ τῆς πρώτης „οὐ προδώσω ποτέ", τῆς δὲ δευτέρας „τῇ στροφῇ γίνεται", ὑφ' ὅ

347—357. διπλῆ καὶ ἐν [1]ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ ια′, (ὑφ' οὕς)

358—365. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ [2]χοροῦ πεντάκωλον δοχμίαν, [3]ὄντων διπλῶν μὲν τῶν δύο πρώτων, ἁπλῶν δὲ τριῶν τῶν λοιπῶν. *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β′ . . . . .*, (ὑφ' οὕς)

366—406. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὕς)

407—489. ἐν [4]εἰσθέσει μονόμετρον ἰαμβικόν, μεθ' ὃ [5]ἔκθεσις εἰς στίχους ἰαμβικοὺς ἀκαταλήκτους τριμέτρους (πα′), (ὑφ' οὕς)

490—495. διπλῆ καὶ τριὰς μεσῳδική, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν (περίοδοι) εἰσι δίκωλοι διπλῶν δοχμίων, ἡ δὲ μέση [6]δίστιχος ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος, (ὑφ' ὅ)

496—556. (διπλῆ) . . . . (557) ἐν εἰσθέσει δὲ ἰαμβικὴν τὴν „ἄληθες ὦ 'πίτριπτε", ὑφ' ὅ

566—571. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον [7]ἑπτάκωλον, ἧς τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ δόχμια (διπλοῦν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον), ἁπλοῦν [δὲ] τὸ (τρίτον καὶ) τέταρτον, διπλοῦν [δὲ] τὸ ἕκτον [8](καὶ ἕβδομον), τὸ δὲ πέμπτον ἰαμβικὸν [9]τρίμετρον ἀκατάληκτον, (ὑφ' ὅ)

---

1 εἰσθέσει 2 χορικοῦ 3 ὧν διπλῶν μὲν τῶν δύο πρῶτον, ἁπλῶν δὲ τριῶν τὸ λοιπὸν 4 ἐκθέσει 5 ἐκθέσεις 6 δίστιχος ἰαμβικὴ δίμετρος 7 ὀκτάκωλον 8 καὶ ἕβδομον O. Hense. 9 δίμετρον

572—625. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

626—658. (κορωνίς), ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς λέγει τὴν τελείαν παράβασιν, τῆς δὲ παραβάσεως τὸ μὲν κομμάτιόν ἐστι στίχων δύο ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν, [1] αὐτὴ δὲ ἡ παράβασις ἐξ ὁμοίων στίχων λβ', (ὑφ' οὓς)

659—664. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς τὸ καλούμενον πνῖγος καὶ τὸ μακρὸν καὶ αὐτὸ ἀναπαιστικόν, ὥσπερ καὶ ἡ κατάκλεὶς ἐκ διμέτρου μὲν ἑνὸς τοῦ τελευταίου καταληκτικοῦ, ἀκαταλήκτων δὲ [2] ε', [ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραβάσεως παράγραφος, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ τοῦ πνίγους] (ὑφ' ὅ)

665—718. διπλῆ καὶ ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς αἱ μὲν μελικαὶ (περίοδοί) εἰσι κώλων ια' παιωνικῶν, ὧν τὰ μὲν πρῶτα [3] δ' τρίρρυθμα, τὸ δὲ ε' δίρρυθμον, εἶτα ἐν [4] ἐκθέσει τετράρρυθμα δύο, καὶ ἐν [5] εἰσθέσει τρία μὲν δίρρυθμα, ἓν δὲ τρίρρυθμον, (αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι) . . . . . (ὑφ' οὓς)

719—835. κορώνίς, ὅτι ἐπεισίασιν (οἱ ὑποκριταί), καὶ εἴσι στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι (ρ)ις' . . . . . (ὑφ' οὓς)

836—859. (κορωνίς), ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ μένοντος τοῦ χοροῦ [6] μονοστροφικὴ περιόδων ἑξακώλων τετράς, ὧν ἡγοῦνται στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο, μεθ' οὓς (ἐν εἰσθέσει) κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, [τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς τριῶν περιόδων, καὶ αἱ μὲν πρῶται παραγράφῳ, ἡ δὲ τελευταία κορωνίδι σημειοῦται] (ὑφ' ἅ)

860—928. [κορωνίς, εἰςίασι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ἴαμβοι ξε', (ὑφ' οὓς)

929—934. διπλῆ καὶ μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν δυάδα, [7] διστίχους ἔχουσαν τὰς περιόδους, (ὑφ' ὅ)

935—946. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' ὅ)

947—948. (δύο) [8] διπλαῖ καὶ ἕπεται ὁμοία ἐκ τῶν ἐφθημιμερῶν τῇ πρώτῃ. (ὑφ' ὅ)

---

1 αὕτη. 2 ἐξ 3 γ' τρ. τὸ δὲ δ' 4 εἰσθέσει. 5 ἐκθέσει 6 Ald. τοῦ χοροῦ, μονοστροφικὸν (vulgo μονοστροφικὴν) περίοδον ἑξάκωλον δ', quod Dind. sic correxit: τοῦ χοροῦ μετάβασις εἰς σύστημα μονοστροφικὸν περιόδων ἑξακώλων δ' 7 διστιχεῖς 8 διπλῆ

949—951. διπλῆ καὶ ἄλλη περίοδος τοῦ χοροῦ, ἰαμβικὴ καὶ αὕτη, ἐκ τριῶν μὲν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ, (ὑφ' ὅ)

952—970. διπλῆ [δὲ] καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους δύο..... [1]ὑφ' ὅ

971—999. κορωνίς, [2]ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερής, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιρρήματος, ὅτι τὰς στιχικὰς περιόδους οὐκ ἔχει ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδ' εἰσὶ παρεισβατικαὶ πρὸς τὸ θέατρον, αἱ μὲν [3]προηγητικαὶ αὗται περίοδοί εἰσιν ἑπτάκωλοι παιωνικαὶ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραρρύθμων δύο κἀκ τεσσάρων διρρύθμων, (977), αἱ δὲ ἀκολουθητικαὶ περίοδοί εἰσι δεκάκωλοι ἐξ ἐννέα παιωνικῶν [4]τετραρρύθμων, καὶ ἑνὸς τετραμέτρου τροχαϊκοῦ καταληκτικοῦ, (ὑφ' ὅν)

1000—1007. (κορωνίς, ὅτι) εἰσίασιν οἱ ὑποκριταὶ R....., (ὑφ' οὕς)

1008—1017. (διπλῆ [δὲ] καὶ περίοδος ἑπτάκωλος ἀμοιβαία, ἧς [5]τὸ πρῶτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ δύο, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα δ', καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλον ἓν ὅμοιον τῷ πρώτῳ καὶ πέντε ἐν παρεκθέσει ἰαμβικὰ ἑφθημιμερῆ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνονται στίχοι ὅμοιοι τοῖς δύο ἕξ. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλον ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἑπτὰ στίχοι ὁμοίως ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί,) (ὑφ' ὅν)

1018—1036. (διπλῆ)..... (ὑφ' οὕς)

1037—1046. (δύο) διπλαῖ, αὕτη γάρ ἐστιν ἡ περίοδος ὁμοίως τῇ ἀνωτέρᾳ ἑπτάκωλος ἀντιστρέφουσα, (ὑφ' ὅ)

---

1 fortasse μέλος χοροῦ, ὑφ' — Dind. 2 R. haec habet ὁ χορός ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν. 3 προηγητικαί, καὶ αὐτοῖς περίοδοί εἰσιν ἑπτά, κῶλα παιωνικὰ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραμέτρου δίς, κἀκ τριῶν μέτρων. 4 τετραμέτρων 5 fort. τὰ πρῶτα ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δύο καὶ ἓν ἐν ἐπεισθέσει καταληκτικόν, καὶ κῶλα δ', ἐν ἐκθέσει κῶλον ἓν ὅμοιον τῷ πρώτῳ καὶ τὸ πεμπτὸν ἐν εἰσθέσει ἴαμβος ἑφθημιμερής, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνεται στίχος (ἐν παρεκθέσει) ὅμοιος τῶν δύο ἑξῆς, τὸ ϛ' ἐν εἰσθέσει κῶλον ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ὁ ἕβδομος στίχος ὁμοίως (sc. ἐκκείμενος) ἴαμβος τετράμετρος καταληκτικός. Portus et Kusterus haec dederunt, διπλῆ καὶ περίοδος δεκάκωλος ἀμοιβαία. τούτων δὲ τῶν δέκα κώλων τὰ μὲν α' β' δ' ϛ' η' θ' ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ γ' ε' ζ' ι' δίμετρα καταληκτικά, quod scholium est recentioris temporis.

1047—1142. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

1143—1173. κορωνὶς καὶ [εἴσθεσις εἰς] μέλος τοῦ χοροῦ προῳδικόν, (τριάδα·) περιόδων τριῶν [ὧν] ἔστι πρώτη ἀναπαιστικὴ [τριὰς] τρισκαιδεκάμετρος [1] ἑπτάκωλος, τέλος δὲ αὐτῆς „ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα“. (ὑφ' ὃ)

1174—1189. κορωνίς, εἰσέρχεται γὰρ ὁ ὑποκριτής, [2] καὶ εἴσιν ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ ις', (ὑφ' οὓς)

1190—1209. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὓς)

1210—1213. διπλῆ (καὶ) περίοδος [3] πεντάκωλος, ἧς τὸ πρῶτον ὅμοιον τῷ πρὸ αὐτοῦ, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τρίτον [4] ἰαμβικὸς (στίχος) ἐν ἐκθέσει, τὸ τέταρτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸν ἡμιόλιον, τὸ πέμπτον ἰαμβικὸς στίχος, (ὑφ' ὅν)

1214—1221. διπλῆ καὶ δυάδες τρεῖς, δικώλους ἔχουσαι τὰς περιόδους ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήκτου ἐκκειμένου, τῆς μὲν πρώτης δυάδος [5] τὸ δεύτερον παιωνικὸν δίρρυθμον τὸ „προςλάβεσθ' ὦ φίλοι,“ (ὑφ' ὃ)

1222—1229. (διπλῆ) . . . . . (1230) ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δίμετροι ἀκατάληκτοι. Vict. (ὑφ' οὓς κορωνὶς τοῦ δράματος).

ΣΦΗΚΕΣ.

1. Κατ' ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν τελευταῖος „πολλῶν δικαστῶν σφηκίαν διασκεδῶ.“

248. τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἤλλαξεν, ἔστι [6] γὰρ μικτόν, συντεθὲν ἔκ τε ἰαμβικοῦ [7] διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰθυφαλλικοῦ. [ὁ δὲ ἰθύφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους].

1272. [8] Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀναστάτων ἐστί· τῶν πλείστων δὲ εὗρον ἕνδεκα· τὰ δὲ τοιαῦτα πολ-

---

1 ὀκτάκωλος 2 καὶ ἔστιν ἰαμβεῖα τρίμετρα καταληκτικὰ 3 δεκάκωλος 4 ἰαμβικὸν . . . . . εἰσθέσει 5 τὸ πρῶτον. 6 γὰρ om. V. μικρὸν V. 7 τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.). 8 μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀνάστατον εἶναι. τῶν πλείστων δὲ εὗρον ἕνδεκα. μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πόλλοις φέρεται στίχου ἑνὸς καὶ

λάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρέντα, ὅτι μὲν τοσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα. Μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πολλοῖς φέρονται στίχοι (παιωνικοὶ) ἑπτὰ καὶ τετράμετρον (τροχαϊκόν), ὧν ὁ νοῦς οὐ προσπίπτει. Ἡλιόδωρος. — [Μετὰ τὸν στίχον τὸν γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰςιόνθ' ἑκάστοτε" εἰσὶ τόποι ἑπτά, ἔχοντες στιγμὰς [καὶ] ἀλόγους.] — V.

Deinde fragmenta exstant in schol. av. 1058 *Εἰώθασι — πεποίηκε*. 1731 *τριὰς ἐπῳδική*. Plut. 302 inde a verbis *ὁ δεύτερος τετράμετρος — ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταληκτικός*, 322 *κορωνίς*. Ran. 316, 384, — desunt in schol. Lysistr. Eccles. et Thesmophor.

τρίτον ὁμόσον προςπίπτει. Ἡλιόδωρος, μετὰ τὸν στίχον τὸν „γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰςιόνθ' ἑκάστοτε" εἰσὶ τόποι ἑπτὰ ἔχοντες στιγμάς, καὶ ἀλόγως, ὧν ἐκ προχείρου μὲν εὑρεῖν τὸν λόγον οὐκ ἔστι, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρέντα, ὅτι μὲν τοσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα cod., quod Bergkius emendavit.

Explicatio compendiorum.

R. Codex Ravennas,
V. „ Venetus Marcianus 474,
G. „ eiusdem bialiothecae 475,
Θ. „ Florentinus Laurentianus 2779,
Γ. „ eiusdem bibliothecae plutei 31, 15,
M. „ Mediolanensis Ambrosianus L, 39,

R.	Acharn.	Equit.	Nub.	Vesp.	Pax.	Aves.	Lysist.	Thesm.	Ran.	Eccl.	Plut.
	Ravennati propria sunt scholia Thesmoph. Lysistrataeque versuum 818—889, 1099—1228, 1260—1278, 1297—1311; desunt Equitum 216—1408, Pacis 1039—1356, Avium 239—394, Lysistratae 376—404.										
V.	—	Equit.	Nub.	Vesp.	Pax.	Aves.	—	—	Ran.	—	Plut.
G.	—	Equit.	Nub.	Vesp.	Pax.	Aves.	—	—	Ran.	—	Plut.
Θ.	—	Equit.	Nub.	—	—	—	—	—	Ran.	—	Plut.
Γ.	Acharn.	Equit.	—	Vesp.	Pax.	Aves.	—	—	—	Eccl.	—
M.	—	Equit.	Nub.	—	—	Aves.	—	—	Ran.	—	Plut.
Aldina.	Acharn.	Equit.	Nub.	Vesp.	Pax.	Aves.	—	—	Ran.	Eccl.	Plut.

( ) His parentheseos signis quae inclusa leguntur, absunt a codice Ravennate.

[ ] His uncis quae concluduntur, absunt a codice Veneto.

⟦ ⟧ His uncis duplicatis quae circumdedimus absunt ab utroque codice Ravennate aeque ac Veneto.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

1—253. [[Ἡ εἴσθεσις [1]τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἐξ ἀμοιβαίων [2]προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὧν τελευταῖος, „τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι.“ ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἑξῆς τούτων τὸ χοροῦ. ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρουσιν. Ὁρῶν ὁ Καρίων τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἑπόμενον, σχετλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶ τὸ ὡς ἀργαλέον ἤτοι τὴν ἀρχήν. Σχόλιον τοῦ λογιωτάτου μαγίστρου, ex cod. Parisino.]]

253—302. [[ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ: Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ἐννέα πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, ἄχρι τοῦ, „ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην,“ ὧν οἱ μὲν μέ τετράμετροί εἰσι καταληκτικοί, οἱ δὲ „βληχώμενοί τε προβατίων,“ καὶ „αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,“ ἔτι δὲ „ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,“ καὶ „εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,“ τέσσαρες ὄντες, [3]δίμετροί εἰσιν ἀκατάληκτοι. καὶ τὸ μὲν τετράμετρον Ἱππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι. οἷόν ἐστι καὶ τὸ „[4]εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.“ τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι τὸ „καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.“ ἐφ' ἑκάστῳ συστήματι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ

---

1 τῆς τοῦ cod., quod Dübn. emendavit. 2 Post ἀμοιβαίων addidi προσώπων cf. schol. nub. 1. 3 Hac forma masculini generis utitur Heliodorus, paulo infra legitur δίμετρον. 4 Cf. apud Hephaestionem cap. V. 1.

ἔξω νενευκυῖα. [1] ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων [τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου, (εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως) ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς· ὅπερ τριγώνου πλαγίου σχήματι ἔοικεν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος ἀεὶ γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς [2] καὶ ἀντιστροφαῖς καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ [3] παράγραφος τίθεται, ὡς Ἡφαιστίων φησίν· ἧς τὸ σχῆμα γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, ὥσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. δῆλα δέ ἐστι τὰ τοιαῦτα σχήματα καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἀστερίσκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι ἔοικεν. Ἡφαιστίων δέ φησιν [4] ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης. χρώμεθα δέ, φησί, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν, τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπηται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ [5] ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστρόφου. ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι, ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφή,

---

1 Conf. Coel. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. 15 cap. 20, et Villoison. praefat. ad Homer. p. XVIII. Dübn. 2 Id est ἐν ταῖς (ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων) στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς 3 Id est in diverbio ipso ad disiungendos inter se singulos personas. 4 Cf. apud Hephaestionem cap. XV.; supplendum ex Hephaestione, ut integra sibi constet sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἔκδοσιν. loquitur enim de illa, quam Aristophanes grammaticus curaverat Alcaei editione. Hemst. 5 ἤτοι ex cod. Paris. et Hephaest. additum. post ἤτοι apud Hephaestionem Bergkius παραγραφῇ excidisse monet.

ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δέ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται, ὡς, ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ στροφῶν, ἡ ἔξω βλέβουσα τίθεται.]]

302—308. [[*ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην:* [1] *Ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῶν στίχων καὶ κώλων* [2] *εἴκοσι. εἰσὶ δὲ τοῦ πρώτου συστήματος* [3] *στίχοι καὶ κῶλα ἑπτά. τούτων ὁ πρῶτος τετράμετρος* [4] *ἀκατάληκτος,* [5] *οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου*

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικός, ὡς τὰ πρὸ τούτων· ὁ δὲ τρίτος δίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος καταληκτικὸς ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτῳ· ὁ ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος [6] *καταληκτικός· ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος*

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

ἑφθημιμερῆ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβήν· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

309—315. *οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην:* [[*Τοῦ* [7] *δευτέρου συστήματος στίχοι καὶ κῶλα ἑπτά. ἔχουσι δ' ὁμοίως τῇ προφθάσῃ περιόδῳ καθ' ἕκαστον.*]]

316—321. [[*ἀλλ' εἶα: Τῆς τρίτης περιόδου στίχοι καὶ κῶλα ἕξ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα· ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*]]

---

1 Totum hoc schol. omisit Θ. Regius: *τὸ α' καὶ β', ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ ὅμοια τοῖς ἄνω.* 2 *εἴκοσι* Portus. *ὀκτὼ* Ald. 3 *στίχοι καὶ κῶλα* Kusterus. *στίχων καὶ κώλων* Ald. 4 *ἀκατάληκτος.* „iure Kusterus scholiasten reprehendit, qui primum versum esse dixerit *τετράμετρον ἀκατάληκτον*, quum sine dubio sit *τετράμετρος καταληκτικός.* qui in tam manifestum errorem labi potuerit, miror; nisi credibile putes eum reperisse, *ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν ἄν.*“ Hemst. 5 *οἷον τὸ* cf. apud Hephaestionem cap. V. 6 Traduntur hoc scholio (*ὁ δεύτερος — ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταλ.*) genuina verba Heliodori, quod testatur planissime adverbium *ὁμοίως* post *τετράμετρος καταληκτικὸς* supervacaneum, apud Heliodorum autem versuum sedem (sc. *ἐκκείμενος*) indicans. 7 Schol 309 et 316 om Θ.

322—414. *χαίρειν μὲν ὑμᾶς*: [[*Κορωνίς*, [1]*ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ϟγ', ὧν ὁ τελευταῖος· „καὶ δὴ βαδίζω. σπεῦδε νῦν· τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.“*]]

415—486. [[*ὦ θερμὸν ἔργον*: *Κορωνὶς* [2]*ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι, ὡς οἱ προφθάντες, ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ογ', ὧν τελευταῖος*

ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

487—597. [[*ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν*: *Εἴσθεσις* [3]*διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν* [4]*ρια' ὧν τελευταῖος*

τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν [5] *καταθεῖναι.*

καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι, οὐ μὴν εὑρηκέναι πρῶτον· ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ καὶ πρὸ τούτου παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Ἀριστοξένῳ τῷ [6] *Σελινουντίῳ Ἐπιχάρμου πρεσβυτέρῳ, ὡς Ἡφαιστίων φησί, τούτῳ τινὰ τῷ μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμμένα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.*]] [7]

---

1 Om. hoc schol. Θ., quod est Heliodori a recentiore scholiasta parum mutatum cf. cetera huius generis 415, 823, 850 (*Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν — ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*) 2 Hoc scholium om. Θ. 3 Hoc scholium om. Θ. 4 *ρια'*, hunc numerum quem ceteri codices omiserunt praebet Reg. 5 *πρὶν καὶ* Ald. 6 *σελληνουντίῳ* Ald. „correctum ex Hephaestione“ Dübn. (cf. cap. VIII.). 7 Alius grammaticus ad v. 487 haec annotat: (*Κομμάτιόν*[a] *ἐστι δύο στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλει τὸν*[b] *τέταρτον. τὸ δὲ ἑξῆς, χρὴ λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας.*) — *Ἄλλως. παράβασις· ὁ γὰρ ποιητὴς δοκεῖ τὸ σκέμμα γυμνάζειν.* V. *τὸ* (*δὲ*) *μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον*[c] (*καταληκτικὸν εἰς*[d] *συλλαβήν*). *δέχεται δὲ*[e] *ἀνάπαιστον, σπονδεῖον*[f] *καὶ δάκτυλον* [[*παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς· σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν.*]] — a *κομμάτιον* — *τέταρτον* infra post *δάκτυλον* ponit V., qui *ἐστι* om. b *τὸν δ'* V. *εἰς τὸ τέταρτον* Ald. c *τετρασύλλαβον* R. V. d *εἰς συλλαβὴν* om. V. e *δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον* Ald. f *καὶ* om. R. V. *σπονδεῖον ἴαμβον* R. *ἴαμβον καὶ δάκτυλον* libri quidam Hephaestionis (cf. cap. VIII.). post haec R. ponit *χρὴ λέγειν ἡμᾶς ἀντιλέγοντας.* Reg.: *Ἔστι δὲ ἀναπαιστικόν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαίστους ἔχει,*

598—618. [[ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης: Ἔκθεσις [1]τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κα', ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δ' καὶ τὸ πέμπτον ὅμοια, τὸ ς' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἕβδομον ὅμοιον τῷ α', τὸ η' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἔννατον ὅμοιον τῷ α', τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ια' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ ιβ' ὅμοιον τῷ β', τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε', τὸ ις', τὸ ιζ', τὸ ιη', τὸ ιθ' ὅμοια τῷ πρώτῳ, ἤτοι δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ κ' ὅμοιον τῷ β', ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ κα'

καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν,

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὅμοιον τῷ Κρατίνου ἐν Ὀδυσσεῦσιν

σιγὰν [2]νυν ἅπας ἔχε, σιγάν,
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσῃ.
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσέϊ θείῳ.

καλεῖται[3] δὲ παροιμιακόν, ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εἰκότως δέ· εἰσὶ γὰρ παροιμίαι ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαί, καὶ οὐ τούτου μόνου τοῦ μέτρου. εἶτα δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.]]

619—626. αὕτη μὲν ἡμῖν: Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα

ἀλλ' ὅτι μάλισθ' ὅτι (scrib. οὗτοι) πλεονάζουσι, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἤτοι ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ σπονδείους, ἰάμβους τε καὶ δακτύλους.

1 Totum hoc cholium om. Θ. 2 νῦν Ald. 3 In Iunt. ἔχε σιγάν· καλεῖται δὲ καὶ παροιμιακὸν διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τούτῳ πεποιῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδότων τι. καὶ πάντα etc. „illa, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδότων τι, pertinere suspicor ad v. 600 [cui ascriptum est in Regio, additis λέγει δέ ὅτι οὐ μή με πείσεις καὶ ἐὰν δόξῃς πείθειν], quasi ab iis proverbialiter usurpari monere voluisset, qui de veritate cuiusvis rei persuasi a suscepta semel sententia nullis machinis dimoveri se patiuntur.“ Hemst.

γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι, καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν.

627—640. ⟦ὦ πλεῖστα Θησείοις: Ἕτερον σύστημα ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι ι′ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· [1]ὁ ἑνδέκατος ἀντισπαστικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος, ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτῳ β′· ὁ δωδέκατος ἰαμβικὸς τρίμετρος· οἱ ἑξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι διτροχαίου (αἱ γὰρ βραχεῖαι κατ᾽ ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζέσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. σημείωσαι ἐνταῦθα ὅτι δέον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρουσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δέ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν.⟧

641—770. ⟦τίς ἡ βοή ποτ᾽ ἐστί: Κορωνὶς [2]εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκθ′· ὧν τελευταῖος

ἐγὼ δ᾽ ἀπαντῆσαί γ᾽ ἐκείνοις βούλομαι.

ἐπὶ τέλει ἑκάστου συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ [3]κομμάτιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων ἐκείνοις συμμίξειεν.⟧

---

1 Alius Grammaticus ad hunc versum annotat haec: λέγεις μοι χαράν: Τὸ συστημάτιον τοῦτο κώλων ἐστὶ δ′. τὸ α′ τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμίσεως — Reg. ἡμίσεος — ποδὸς οὐσῶν. τὸ β′ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παιώνων δύο καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ εἰς ἀναπλήρωσιν τελείου ποδός. — ἐκ παιώνων δύο Hemst. παιῶν, δ′ δύο Iunt. „Regius recte παιώνων τετάρτων δύο" Dübn.; fort. ἐκ παιῶνος τετάρτου, διιάμβου καὶ συλλαβῶν τριῶν —, deinde fortasse restituendum est λειπούσης μιᾶς συλλαβῆς 2 Totum scholium om. Θ. 3 Post v. 770 adscriptum κομμάτιον χοροῦ in V. Θ. (non G.).

771—801. ⟦καὶ προσκυνῶ γε : Κορωνὶς [1]ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λα', ὧν τελευταῖος

ἀνίσταθ' ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ἐφ' ἑκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλλων, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.⟧

802—822. ⟦ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες : Εἴσθεσις [2]συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων ὁμοίων κβ', ὧν τελευταῖος

ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γάρ τὰ βλέφαρά μου.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν κἀνταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συστήματος κομματιόν τι θεῖναι χοροῦ, ἄχρις ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος [3]ἐξέλθοι· ὁ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισάμενος, ὥστε θῦσαι αὐτόν, ἐν ὅσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξεισιν, ἐξάγει εὐθὺς αὐτὸν συντυχεῖν, [4]ὡς μέν τινες, τῷ δικαίῳ· ἄτοπον γὰρ εἶναί φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου· [5]ὡς δ' [6]ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραΐ.⟧

823—849. ⟦ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον : Κορωνὶς [7]ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος

χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.⟧

850—958. ⟦οἴμοι κακοδαίμων : Κορωνὶς [8]ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρθ', ὧν τελευταῖος

νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

---

1 Totum scholium om Θ. 2 Totum scholium om. Θ. 3 ἐξέλθῃ Reg. 4 ὡς μέν τινες omis. Reg. 5 Verba ὡς δ' ἐν τοῖς — γραΐ omittit Reg. 6 „Suspicor sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966; sed iuniores aliquos, indecorum ratos si Iustus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. schol. ad 885: τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει. adesse igitur putabat Chremylum.“ Dobräus. „est recentissimi annotatio grammatici, cuiusmodi in scholiis non raro infimae aetatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus.“ Dind. 7 Totum scholium om. Θ. 8 Totum scholium om. Θ.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἑξῆς [1]τὸ χοροῦ αὖθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορόν, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντός, ἄχρις ἄν τις [2]ἐπέλθοι ὑποκριτὴς ἕτερος.]]

959—1041. [[ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες: Κορωνὶς [3]ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ', ὧν τελευταῖος

στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1042—1096. [[ἀσπάζομαι: Κορωνὶς [4]ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἕξ, ὧν τελευταῖος

ὥσπερ λεπάς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

μετὰ δὲ τὸν δέκατον στίχον, [5]κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν, ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρις ἄν τις ἕτερος [6]ἐπέλθοι ὑποκριτής.]]

1097—1170. [[τίς ἔσθ' ὁ κόπτων: Κορωνὶς [7]ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οδ', ὧν τελευταῖος

ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1171—f. [[τίς ἂν φράσειε: Κορωνὶς [8]ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος

τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι.

---

1 τὸ addidi. 2 ἐπέλθῃ cod. 3 Totum scholium om. Θ. 4 Totum schol. om. Θ. 5 ad v. 1052 Reg.: Ἔστι δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, ἤγ. τοῦ β' ποδὸς λείποντος. τὸ δὲ „τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε" στίχος ἕτερος τρίμετρος. 6 ἐπέλθοι sic ad v. 851: ἄχρις ἄν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτὴς ἕτερος. „solent alioqui crebrius adhibere ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, προέρχεσθαι, προϊέναι" Hemst. his verbis praeter προέρχεσθαι utitur Heliodorus. 7 Totum hoc scholium om. Θ., in quo χοροῦ adscriptum. 8 Totum scholium om. Θ.

771—801. [[καὶ προσκυνῶ γε: Κορωνὶς [1]ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λα', ὧν τελευταῖος

ἀνίσταϑ' ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ἐφ' ἑκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖϑις· κἀνταῦϑα γὰρ χορὸν ὤφειλε ϑεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ἐξέλϑοι τις ἀπαγγέλλων, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.]]

802—822. [[ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες: Εἴσϑεσις [2]συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων ὁμοίων κβ', ὧν τελευταῖος

ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γάρ τὰ βλέφαρά μου.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν κἀνταῦϑα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συστήματος κομματιόν τι ϑεῖναι χοροῦ, ἄχρις ἂν ϑύσας ὁ Χρεμύλος [3]ἐξέλϑοι· ὁ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισάμενος, ὥστε ϑῦσαι αὐτόν, ἐν ὅσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξεισιν, ἐξάγει εὐϑὺς αὐτὸν συντυχεῖν, [4]ὡς μέν τινες, τῷ δικαίῳ· ἄτοπον γὰρ εἶναί φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαϑὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου· [5]ὡς δ' [6]ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραΐ.]]

823—849. [[ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον: Κορωνὶς [7]ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος

χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ ϑεῷ φέρων.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

850—958. [[οἴμοι κακοδαίμων: Κορωνὶς [8]ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρϑ', ὧν τελευταῖος

νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν ϑεόν.

---

1 Totum scholium om Θ. 2 Totum scholium om. Θ. 3 ἐξέλϑῃ Reg. 4 ὡς μέν τινες omis. Reg. 5 Verba ὡς δ' ἐν τοῖς — γραΐ omittit Reg. 6 „Suspicor sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966; sed iuniores aliquos, indecorum ratos si Iustus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. schol. ad 885: τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει. adesse igitur putabat Chremylum." Dobräus. „est recentissimi annotatio grammatici, cuiusmodi in scholiis non raro infimae aetatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus." Dind. 7 Totum scholium om. Θ. 8 Totum scholium om. Θ.

δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, [1] ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ· ὡς τὸ

ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ἔχει δὲ τὸ πενθημιμερές, ὡς εἴρηται, πόδας δύο καὶ συλλαβήν. τὸ γ′ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, [2] ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἔχει δὲ πόδας γ′, καὶ συλλαβήν, ὡς εἴρηται. τὸ δ′ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον. καὶ τούτῳ γὰρ οὕτως ἐν ἐπῳδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἡφαιστίων φησί. τετράμετρον δὲ εἴρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε′ ὅμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ′ ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η′, τὸ θ′ καὶ τὸ ι′ ὅμοια. τὸ ια′ ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ ιβ′ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ ιγ′ δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονοποδίαν. τὸ ιδ′ ὅμοιον τῷ δ′· τὸ ιε′ ὅμοιον· [3] τὸ ιϛ′

τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν

ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἔστι γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πῳ, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆεν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.]]

291—297. ὦ μέγα σεμναί : [[Τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύστημα ἐκ στίχων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ′, [4] ὡς ἐρρέθη. λέγεται δὲ τοῦτο σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὡς Ἡφαιστίων φησίν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

298—313. παρθένοι ὀμβροφόροι : [Ἡ ἀντῳδὴ αὕτη τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τῇ ᾠδῇ δεκαέξ· ὧν ὁ τελευταῖος

τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ′ ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν.]] fort. sic restituendum: τοῦ μὲν χοροῦ τὰς ἑκατέρωθεν λέγοντος περιόδους —, τῶν δὲ ὑποκριτῶν τὴν μέσην ὄντα ἐκ., περιόδους, quod praebet Ald. Spanh. male mutavit in παρόδους comparato scholio Vesp. 270. videntur autem haec verba cnm ob totam interpretandi rationem (cf. schol Acharn. 489), tum ob adiectivi ἀναπαίστων formam ad Heliodorum esse referenda.

1 In Cap. VII. 2 Cf. schol. Plut. 598. 3 τὸ ιϛ′ Hermannus. τῷ ιϛ′ Ald. 4 Scholiasta respicere videtur notam, quae exstat ad v. 275, aut talia exciderunt: καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον

καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, [1]ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδιδόμενα.]

314—438. [[πρὸς τοῦ Διός: Εἴσθεσις [2]διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλου ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ρκε', ὧν τελευταῖος

διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον ὅς μ' ἐπέτριψεν.

καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

439—455. [[νῦν οὖν χρήσθων: Ἡ ἔκθεσις τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιη'. ὧν τὸ πρῶτον [3]τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὰ δὲ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ δωδεκάτου καὶ ἑπτακαιδεκάτου, ἀναπαιστικῶν βάσεων [4]παρατελεύτων καλουμένων, καὶ τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς ὄντος, καὶ παροιμιακοῦ, ὡς εἴρηται, καλουμένου. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.]]

456—475. λῆμα μὲν πάρεστι [5]: [[Ἐπέκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἐκ κώλων κ', [6]ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ δ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, [7]ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές. τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ὅμοιον. τὸ ἔνατον ἰαμβικὸν πενθημιμερές, ὃ προῦχον καλεῖται. τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ.

---

1 ὁ μὲν 2 εἴσθεσις Hermannus, ἔκθεσις Ald. 3 Trimetrum dicit, quia in Aristophane legit νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ τι βούλονται. Herm. 4 Cf. Plut. 598 et nub. 456. Errat scholiasta βάσιν ἀναπαιστικὴν appellans παρατέλευτον. 5 ἐπέκθεσις i. e. periodus, quae ἔκθεσιν subsequitur. 6 Verba ὧν τὸ πρῶτον — τὸ ἕβδομον et in V. tradita paucis mutatis sunt Heliodori. 7 ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές, in V. τὸ ε' φερεκράτιον ἀτελὲς (scrib. Φερεκράτειον cf. κωλομετρίαν). intellegitur autem versus ἐν βροτοῖσιν ἕξεις (ithyphallicus), cum Φερ. ἀτελ. his constet pedibus ⏒ ⏑̄ – ⏑ | ⏑ – cf. M. Vict. lib. II, 7. „dimetrum brachycatalectum (antisp.), quod quidam Φερεκράτειον ἀτελὲς vocant, ut choreis cantat“, fort. choreisque canat ⏑ – – ⏑ | ⏑ –.

τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ. τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ τρισκαιδέκατον ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ πεντεκαιδέκατον δακτυλικὸν ἑφθημιμερές, ὃ Ἀλκμάνειον καλεῖται. τὸ ἑκκαιδέκατον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ἑπτακαιδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ ὀκτωκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ ἐννεακαιδέκατον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται, δακτυλικὴ βάσις. τὸ εἰκοστὸν ὅμοιον τῷ πεντεκαιδεκάτῳ.]]

476—509. [ἀλλ' ἐγχείρει: [1] Ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐπεκθέσεως δύο συνήθως διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, τῆς δὲ διστιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα, διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λβ' ἰαμβικά εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα· ὧν τελευταῖον

χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

510—517. [[ἀλλ' ἴθι χαίρων: [2] Τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι τὸν χορόν, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν, ὀνομάζεται κορωνίς. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος, ὀνομάζεται κομμάτιον, κώλων ὀκτώ. ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπιμιγμένον δισπονδείῳ. τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ τὸ ἑξῆς καὶ τὸ ἕβδομον καὶ [3] τὸ μετ' αὐτὸ χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς ἀμφίβραχυν περαιούμενα, ἢ βακχεῖον, διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα, τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως εἰς χοριαμβικὴν ὑπερκατάληκτον.]] [4]

---

1 Totum scholium om. G. Verba *εἰώθασι — δίστιχον* sunt veteris interpretis Heliodori etsi mutata cf. *κωλομετρίαν*. 2 *Τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι — κορωνίς*. his verbis scholiasta temere explicat verba Heliodori, quae haec fuerunt sine dubio: *Κορωνίς, ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς κ. τ. λ.*, totam periodum (*κομμάτιον*) „*κορωνίδα*" appellari opinatus. 3 *τὸ* addidit Hermannus. 4 Alius grammatici annotatio exstat in Regio haec: [[*τὸ συστηματικὸν τόδε ἐκ κώλων συνίσταται η'. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριάμβου, σπονδείου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ β' δακτυλικὸν μονόμετρον. τὸ γ' χοριαμβικὸν μονό-*

518—562. [[ἑπτὰ[1] δὴ ὄντων τῶν τῆς παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπιρ-

μετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου τὸ δ' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ ε' ἐκ β' χοριάμβων. τὸ ς' ἐκ διιάμβου, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ η' ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἡ παράβασις ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με' συνισταμένη, ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσεται.

λέγεται δὲ τροχαϊκὸν τοῦτο τὸ μέτρον, οὐχ ὅτι μόνον τροχαίους ἔχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ μάλισθ' ὅτι ἐκ παντὸς τὸν ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς τροχαῖον ἔχει. παράβασις δὲ λέγεται τοῦτο τὸ σύστημα, ὅτι οἱ ποιηταὶ ὡς ἐκ στόματος τοῦ χοροῦ ἐξέφαινον πρὸς τοὺς θεατάς, ἃ ἐβούλοντο γενέσθαι αὐτοῖς ὡς οἰκείοις προσώποις τοῖς χοροῖς κεχρημένοι, ὅπερ καὶ νῦν οὗτος ποιεῖ δι' αἰτίαν τοιαύτην· νόμος ἦν Ἀθηναίοις μήπω τινὰ ἐτῶν λ' γεγονότα μήτε δρᾶμα ἀναγινώσκειν ἐν θεάτρῳ, μήτε δημηγορεῖν. τούτῳ τῷ νόμῳ καὶ ὁ κωμικὸς οὗτος εἰργόμενος πρότερον διὰ τὸ μὴ τριακονταετὴς ἔτι ὑπάρχειν, ποιῶν δράματα διὰ Φιλωνίδου[a] *καὶ Καλλιστράτου ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ θέατρον, ὧν ἓν ἦν τὸ τῶν Δαιταλέων λεγόμενον, ἐν ᾧ δύο εἰσήγαγε μειράκια διαλεγόμενα, σῶφρόν τε καὶ αἰσχρόν. καὶ πολλοῖς τῶν θεατῶν ἐπῃνέσθη*[b]*, οἱ μέντοι καὶ νενίκηκεν ἐν τούτῳ ὁ ποιητής. ἐπιβὰς δὲ ἤδη τοῦ λ' ἔτους, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν Νεφελῶν ποιήσας δι' ἑαυτοῦ διδάσκει, καὶ αἰτεῖ παρὰ τῶν θεατῶν, ἃ δεῖ γενέσθαι αὐτῷ, ἤτοι τὸ νικῆσαι τῷ δράματι.* Vict.]] a *διὰ Φιλωνίδου* Reg., ut emendaverat Hermannus, Vict. *καὶ Φιλ.* b *ἐπῃνέθη* Regius. Düb. *ἐπῃνέσθη*

1 Alius Grammaticus haec docet: *ὦ θεώμενοι: παράβασις τοῦ χοροῦ* R. V. [[*Ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι. εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής.*]] *παράβασις δέ ἐστιν ὅταν* [a]*ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβὰς οὕτως*[b] *ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. (εἴδη δὲ παραβάσεων ἑπτά· ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν*[c] *τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστι ταῦτα· κομμάτιον· παράβασις ὁμωνύμως, ἣ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ* [d]*τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται·* [e]*πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, στροφή, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. ἡ μὲν οὖν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνεμπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· πάλιν τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. [τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν. ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα.] ἡ μὲν οὖν παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστί. εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις, ὧν ἐστι καὶ αὕτη.)* a *ἐκτὸς προτ.* R. *ἐκ τῆς προτέρας* Dübn. b *οὕτως* V. et ut videtur R., in quo literae evanuerunt. *ἀπαγγέλῃ* R. Ald. *ἀπαγγείλῃ* V. *ἀπαγγέλῃ* Dübn. c *εἴδη δὲ τῆς παραβάσεως ἁπλᾶ γ' καὶ κατὰ σχέσιν* V. scribendum est *εἴδη δὲ τῆς π. ἑπτά,*

ῥήματος, ἂν μηδὲν [1]ἀποδιδῶται. ἐὰν δὲ ἐνῇ τὰ ἀνακυκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα. [2]ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδομένοις πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ἡμῖν ὅτι [3]ἀνταποδίδοται. [4]τὸ δὲ μέτρον ἀσύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με', ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται τροχαῖον καὶ σπονδεῖον, πλὴν τῆς παρατελεύτου, μὴ ὄντος τοῦ μέτρου χωλοῦ. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχοι. τῶν δ' ἀρτίων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιστον, καὶ οὓς ἔφην ἐγχωρεῖν πάσῃ χώρᾳ. ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἴαμβον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τοῦ χ σημειοῦσθαι. ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος.]]

563—574. [[ὑψιμέδοντα μέν: Τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ [5]ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ιβ'. ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον διιάμβῳ. τὸ β' ὅμοιον. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικόν, ἐπιμεμιγμένον βακχείῳ, ὃ

ἁπλᾶ μὲν d τῇ ἀναπ., quod emend. Dübn. e πν. ὁ μακρὸς V. extremis verbis utitur scholiasta ἡ μὲν οὖν — καὶ αὕτη, unde pergit ἑπτὰ δῆ, Kusterus ἑπτὰ δὲ

1 Hephaest. (cf. cap. XV.) ἀνταποδιδῶται. ἐὰν δὲ ἐνῇ. ἀποδίδοται et ᾖ Ald. 2 Aut verba hoc loco sunt mutila aut temere descripta ex Hephaestionis cap. XV. 3 Ut apud Hephaestionem in fine capitis XV., sic hoc loco scribendum ἀνταποδέδοται 4 Exstat alia annotatio, cuius prima verba veteris sunt scholii: [[οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε: Διπλῆ εἴσθεσις εἰς τὴν παράβασιν. οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τῇ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ' ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται, τοῦ καλουμένου Εὐπολιδείου.]] 5 ᾄδειν, ἐπὶ τὸ ᾄδειν εἰς Hermannus.

καλεῖται ἑφθημιμερές. τὸ τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὅμοια. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβου, [1]χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν πεντάμετρον. τὸ ἔνατον δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δέκατον ὅμοιον, ἐκ δισπονδείου καὶ χοριάμβου, ἢ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές, τῆς σι ἀντὶ μακρᾶς λογιζομένης. τὸ ἑνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος

„κάπρος ἠνίχ' ὁ μαινόλης
Κύπριδος θάλος ὤλεσε.“

τὸ δυοκαιδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἑφθημιμερὲς ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους

Ἄνδρες πρόςχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος [*καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα* Junt.], *δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.* Vict.]]

575—594. [[*ὦ σοφώτατοι θεαταί: Τοῦτο ἐπίρρημα ὀνομάζεται, διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατάς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. ἔστι δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν* [2]*κ', ὧν τελευταῖος*

ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.]]

595—606. *ἀμφί μοι ἄναξ:* [[*Ἡ ἀντῳδὴ αὕτη καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ κατά τε τὰ κῶλα καὶ τὰ* [3]*μέτρα. μιμεῖται δὲ τῶν* [4]*διθυράμβων τὰ προοίμια. συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου „ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον.“ λείπει δὲ τὸ ἔσο, ἢ τὸ χόρευσον, ἤ τι τοιοῦτον.*

---

1 *χοριάμβου* Regius et Hermannus. *χοριαμβικοῦ* Ald. 2 *κ'* addidi. 3 Post *μέτρα* desideratur signorum mentio. quae sequuntur verba sunt alius interpretis. 4 *διθυραμβοποιῶν* Ernestius.

καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ μετὰ τὸν Ἥλιον ἀνυμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐστιν Ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δῆλον. τὸ δὲ αὖτε, ἀντὶ τοῦ πάλιν. ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει [1] ἀντίστροφον.⟧

607—626. ἡνίχ' ἡμεῖς: Τὸ ἀντεπίρρημα τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιρρήματι. ⟦καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἴκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας ἴαμβος ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.⟧

627 — 699. μὰ τὴν ἀναπνοήν: ⟦Ὑποχωρήσαντος τοῦ χοροῦ εἰσίασιν αὖθις οἱ ὑποκριταί. ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα

---

1 ἀντίστροφος V. sequuntur aliorum grammaticorum annotationes duae: (ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς στροφὰς καὶ τὰς [a] ἀντιστρόφους καὶ τὰς ἐπῳδούς, ἅ τινες καλοῦσιν ἐπιρρήματα. [b] κἀνταῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητής, ὥσπερ [c] ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπίρρημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς καὶ παραγενόμενος μέχρι [d] τοῦ Ἡλίου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπήν, τουτέστι τὸ ἐπίρρημα. ἀπὸ τοῖ „ὦ σοφώτατοι θεαταί, [e] δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.“ οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς προειρημένοις ἀκόλουθος οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπανατρέχων ἐπὶ τὸν ὕμνον, τῇ τῶν θεῶν χρῆται ἐπαναστροφῇ. εἰ οὖν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ἱφελὼν ἐπὶ ταῦτα ἔλθοι, οὐδὲν ἂν οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσειεν, ἀλλὰ μᾶλλον [f] ἡ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιτο, τόν θ' [g] ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσι, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' [h] ἄναξ. φησὶν οὖν, ἀλλά σου πάλιν, ὦ Ἄπολλον, ἕξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. οὐ μὴν ἁπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἐλθών, θεοῦ τινος ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον ἑξῆς τὸν Ἀπόλλωνά φησιν, ἐπεί φασί τινες τὸν Ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι.) ⟦ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητὴς κατακολουθῶν μετὰ τὸν Ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερὸν ποιεῖ αὐτός, λέγων, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ· τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μέμνηται. τί οὖν ἔδει μνημονεῦσαι [i] αὐτοῦ αὖτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἴχετο; τὸ δὲ μέτρον ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. ἔστι δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὁμοία τῇ στροφῇ. ὡμοίωται δὲ καὶ τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα.⟧ a τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπῳδάς, ἅστινας, quod Dübn. mutavit. b ὥσπερ οὖν κἀνταῦθα τὸ ἀντ. V. c ὥπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ d τοῖ ὅλου Ald. e καὶ δεῦρο V. f ἡ et οὕτω om. V. g ἱππονόμαν ὅσθ' V. h Φοῖβε V. omisso ἄναξ i αὐτοῦ Ernestius, τοῦ Ald. Aldina ad versum 596: τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐπῳδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἑξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψικ.

εἴσθεσις τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ογ', ὧν τελευταῖος

οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. [1]]

---

1 Ad versum 651 in R. V. legitur: *εἴδη μέτρων οἷς καὶ Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν τριμέτροις καὶ τετραμέτροις.* ad eundem versum ab alio scholiasta haec annotatur: *κατενόπλιον: Εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Ἄλλως. ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κουρητικὸς καλεῖται ἀπὸ* [a] *τοῦ τὰ εἰς τοὺς* [b] *Κούρητας μέλη τούτῳ τῷ μέτρῳ κεχρῆσθαι. (Ἄλλως. ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν. ἔστι δὲ* [c] *ῥυθμοῦ καὶ κρούματος εἶδος τὸ κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταὶ πρὸ τοῦ νόμου.) — ὁ κατὰ δάκτυλον, ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγῳ. ὁ δὲ ἐνόπλιος καὶ* [d] *προσοδιακὸς λεγόμενος ὑπό τινων σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἤτοι* [e] *τριποδίᾳ ἀναπαιστικῇ, ἢ βάσεσι δυσίν, Ἰωνικῇ καὶ χοριαμβικῇ.* a *ἀπὸ τούτου εἰς* R. b *Κουρῆτας* V. *Κρῆτας* G., quod Dübn. emend. c *ἔστι ῥυθμὸς* R., quod Dübn. corr. d *προςωδιακὸς* R. V. *ὁ καὶ προσοδ.* Hermannus. e *οὗτος ἐν τῇ τριπ.* R. V. in fine V. *ἰαμβικῇ καὶ χορικῇ*, quod Dübn. emend. — Codex Taurin: *Κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸς στίχος ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπονδείου, ὃ μέτρον καὶ πυρριχαϊκὸν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὕτω κληθέν. ἔλεγον δὲ τοῦτο σὺν ὅπλοις κινούμενοι — Ἄλλως — χοριαμβικῇ.* in Ald. *ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσόν τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους. τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ οἱ αὐληταί.* fort. *ζητεῖται* „*τινές.*" hoc qui scripsit in codice suo post *χρῶνται* aliquot syllabarum lacunam invenit, quam Dind. ex V. explevit *κατὰ δάκτυλον: ἀριθμητικόν ἐστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγος· ὁ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσῳδιακὸς καλούμενος ὑπό τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἤτοι τριποδίᾳ ἀναπαιστικῇ, ἢ βάσεσι δυσίν, ἀναπαιστικῇ καὶ Ἰωνικῇ.* emendavit ex R. V. Dind. ad illa scholii Aldini verba *ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ* haec annotavit Hermannus: „hemiolium dicit e tribus pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapaesticam efficiunt. sic versus ithyphallicus *τροχαϊκὸς ἡμιόλιος* dicitur. quae sequuntur, ita emendavit Dübn.: *ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον· καὶ ἔχει* —. Tamen propius ad veritatem accedere videtur hoc: *ἔστι δὲ ὁ ἐν(όπλιος) ἡμιόλιον — ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον ἔχει ῥυθμὸν — ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν.* — in Junt. scholion

700—722. *φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει:* [[Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον ἐκ διιάμβου καὶ [1]διτροχαίου ταυτοπαθές. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβων καὶ κατὰ τὸ μέσον [2]χοριάμβου. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον, ἢ ἐκ δυοῖν βακχείοιν ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· πλὴν τοῦ πεντεκαιδεκάτου, μονομέτρου ὄντος, ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαιδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικαὶ γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀναπαιστικοῦ μὲν ὄντος ἑφθημιμεροῦς, παροιμιακοῦ δέ, ὡς πολλάκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προφθᾶσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ ἀεὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἑτέρου· ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ διὰ διαφόρων, ὡς κἀνταῦθα.]]

723—803. . . . .

804—813. [[Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων διαφόρων δέκα. τούτων τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου. τὸ δεύτερον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου [3]καὶ ἰάμβου δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον δίμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης. τὸ ἕκτον

---

est *κατ᾽ ἐνόπλιος* (Dübn. *ἐνόπλιον*) *ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον „ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ᾽ ἔκλυε πότνια μήτηρ.“ λέγοιτο δ᾽ ἂν ἴσως κατ᾽ ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ᾽ ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι.* quae transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, 62. Dind.

1 *διτροχαίου* Ernestius, *τροχαίου* Ald. 2 *χοριάμβου* Ernestius, *διτροχαίου* Ald. Reg. *ἐκ διιάμβου, χοριάμβου καὶ διιάμβου.* eam ob causam fort. *τὸ ἕκτον — ἐκ (δύο) διιάμβων καὶ* 3 *καὶ ἰάμβου* addidit Hermannus.

ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου δίμετρον. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχούσης ἀνάπαιστον τῆς ἀρχούσης. τὸ δέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· εἴτ' οὖν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου.]]

814—888. [[*οὔτοι μὰ τὴν Ὁμίχλην: Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία, οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι* [1]*οε'. ὧν τελευταῖος*

πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ· ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορόν, ἄχρις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.]]

889—933. [*χώρει δευρί: Εἴσθεσις διπλῆς κατὰ σχῆμα δικανικὸν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν με'. ὧν τὸ κη', τὸ λε' καὶ τὸ λθ' μονόμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπιτοπλεῖστον δίμετρον κῶλον ἀποτελούντων, ὧν τὸ τελευταῖον*

κλαύσει· τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις,

ἑφθημιμερές. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράβραχυν ἔχει, ἤτοι προκελευσματικὸν τὸν πρῶτον πόδα ἀντὶ ἀναπαίστου. διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τοῦ ἀναπαίστου εἰς δύο βραχείας· ὡς καὶ τοῦ ἰάμβου καὶ τοῦ τροχαίου καὶ τῶν λοιπῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

934—948. [[*παύσασθε μάχης: Ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματική, εἰς δύο περιόδους διῃρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιε'· ὧν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ε'. καὶ* [2]*ἐν ἐκθέσει ἕτερα δύο ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς ἓξ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ δευτέρου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*]]

949—960. [[*νῦν δείξετον: Εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδική, στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ*

---

1 *οζ'* cod. Reg. 2821. 2 *ἐκθέσει* Hermannus, *εἰσθέσει* Ald.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν,

ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφόρως κεκολλημένων δέκα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ τρίτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου. τὸ τέταρτον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ πέμπτον ἀντιστρόφως τῷ πρώτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ ἕκτον ἐξ [1]ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ εἴτ' οὖν ἀμφιμάκρου. τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν ὅλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβάς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἔνατον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου. τὸ δέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος.[2]]]

961—1008. [[λέξω τοίνυν: Εἴσθεσις διπλῆς περιοδικῆς ἀμοιβαίας μονοστροφικῆς ὑφ' ἕν, διὰ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μζ', ὧν τελευταῖος

ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.

τοῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον [3]καλεῖται. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

1009—1023. [[ἣν ταῦτα ποιῇς: Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε· ὧν τὰ μὲν ιγ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ τεσσαρακαιδέκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν, ὡς εἴρηται, ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενευκυῖαι.]]

1024—1035. [[ὦ καλλίπυργον: Ἑτέρα εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικὴ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προρρηθείσῃ στροφῇ,

---

1 ἀντισπάστου Reg., ἀντισπαστικοῦ Ald., ἀντισπάστου Dübn.
2 Deest in fine mentio διπλῆς ἔσω νενευκυίας δηλοῦσας ἔχειν ἀνταπόδοσιν 3 Post καλεῖται legebatur ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων ὡς ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο (ἐπεδέχετο G.) ὡς εὖ πεποιημένον. Hermannus, ἐπεὶ αὐτὸ ἄγαν, ceteris eiectis, quae versum ὅτ' ἐγὼ ἤνθουν exponunt. Dindorf.: „ἐπεὶ servari potest, si sententia sic redintegretur, ἐπεὶ κατακόρως αὐτῷ ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοφάνης, ut loquitur scholiasta Pluti v. 487.“ — in schol. Plut. 487 et 253 haec leguntur: διὰ τὸ κατακόρως — χρήσασθαι, quae Dindorfii coniecturam non stabiliant.

ἐκ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καθ' ἕκαστον ἐχόντων δέκα, πλὴν τοῦ πέμπτου ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διιάμβου συγκειμένου, καὶ τοῦ ἑβδόμου ἐκ χοριάμβου, ἰάμβου καὶ ἀντισπάστου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1036—1084. [[καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην: Εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μθ'. ὧν τελευταῖος

ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

τὸ δὲ μέτρον Ἱππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

1085—1104. [[ἢν δ' εὐρύπρωκτος: Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία· ἧς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ ὀκτωκαίδεκα δίμετρα ἀκατάληκτα. [1]τὸ μέντοι ὄγδοον καὶ δυοκαιδέκατον πενθημιμερές. τὸ πεντεκαιδέκατον καὶ ἑπτακαιδέκατον μονόμετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1105—1114. [[τί δῆτα; πότερον: Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἑφθημιμερῆ. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον |κῶλον τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1115—1130. [[τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν: Κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνον [2]τὸ ἐπίρρημα, ἐν ᾧ ἔθος ἢ χρηστὰ σύμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. τίθενται γὰρ οὐ μόνον τέλειαι παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ αὐτῶν.

---

1 τὸ μέντοι ἕβδομον καὶ ἑνδέκατον τρίμετρα καὶ τὸ δέκατον πενθημιμερὲς Ald., quod Herm. corr. „Octavum versum dicit καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει, undecimum καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ κἀκεινονί, decimum τοὺς εὐρυπρώκτους. Nam sic versus sunt descripti in Ald.“ Dübn. 2 τὸ ἐπίρρημα τῆς παραβάσεως Ald., postrema delevit Hermannus.

ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἐπίρρημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις'· ὧν τελευταῖος

κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.]]

1130—1153. *πέμπτη*: [*Κορωνὶς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ* [1]*ἔκθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους. ἔστι γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα κγ'.*]

1154—1169. *βοάσομ' ἄρα*: [[*Διπλῆ* [2]*καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν* [3]*εἰκοσάκωλος τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζομένων καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς. τὸ δεύτερον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς. τὰ δὲ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. μεθ' ἃ δακτυλικὰ πενθημιμερῆ τρία. τὸ ὄγδοον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χορείου δίμετρον. τὸ ἔνατον ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου καὶ* [4]*ἀντισπάστου, εἴτε ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διιάμβου. τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ τρισκαιδέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ ιδ' σπονδειακὴ ταυτοποδία. τὸ ιε' ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ις' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζ' δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιη' ὅμοιον τῷ* [5]*ιε'. τὰ ἑξῆς δῆλα. ζητητέον δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον.*]]

1170—1205. *τὸ ἰοῦ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται.* (*Ἀλ-*

---

1 *εἴσθεσις* et *εἰσὶ γὰρ* R. hoc scholium ob verba *εἴσθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους* cf. *κωλομετρίαν* ad Heliodorum est referendum. omisit recentior scholiasta in fine hoc: *ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.* 2 *καὶ* addidit Dindorfius iniuria, quia scholiasta hoc modo verba Heliodori (*διπλῆ καὶ εἴσθεσις*) mutare solet, cf. nub. 520, equit. 303. 3 *εἰκοσάκωλος* referendum ad *εἴσθεσις*, cuius veram significationem scholiasta non intellexit, Heliodorus scripserat *εἰκοσάκωλον.* 4 *καὶ ἀντισπάστου* Herm., *ἀντισπαστικοῦ* Ald. 5 In Regio scriptum *ἄπιθι σὺ λαβών*, respondens sedecimo *ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ*, cum hac explicatione: *τὸ γὰρ θι κοινή ἐστι συλλαβή, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου, χρῶνται δὲ ταῖς τοιαύταις κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ ἰαμβογράφοι ἐν μόνοις δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ἐν ἰαμβικοῖς δὲ οὐδαμῶς.* Dübn. legebatur *τῷ ις'*, quod falsum est. scholiasta videtur legisse, ut nos emendavimus, *ἄπιθί σοι λαβών.* atque ita haec verba eodem metro sunt, quo illa, *ἄϊε σοῦ πατρός*, in quibus scholiasta primam in *ἄϊε* corripuit. Herm.

λως.[1] ἰοῦ ἰοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἴσθεσις. εἰς προαναφώνησιν τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι [2]ε' ἐν εἰσθέσει.[3] R. V.

1206—1213. μάκαρ ὦ Στρεψίαδες: [[Ἔκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιοδικὴ εἰς μέλος μονοστροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ [4]ὀκτάκωλος· ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερὲς ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἔχον ἐπίτριτον [5]τρίτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τινὲς δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ϛ' Ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου [6]τρίτου καὶ Κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἰάμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, [7]ὡς ἐπὶ τῆς παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ἕκτον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας. συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἑτέραν διαίρεσιν τὴν εἰς [8]ἰαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον καὶ δόχμιον. τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου, ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.[9]]]

---

1 Verba Heliodori sed vehementer corrupta cf. κωλομετρίαν. 2 Scribendum λε' 3 Scholiasta vetere hoc scholio usus mentionem διπλῆς ἔξω νενευκυίας omisit. 4 ὀκτάκωλος referendum ad ἔκθεσις. 5 τρίτον addidit Hermannus. 6 τρίτου addidit Reizius. 7 Cf. schol. nub. 518. 8 ἰαμβικὴν τρίμετρον ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόχμιον cod., quod emendavit Reizius. 9 Verba Heliodori, quae hoc in scholio condita sunt, facile sic reconciliantur: διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος μονοτροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ὀκτάκωλον, ὧν ὁ πρῶτος Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρος καταληκτικός. ὁ β', γ' καὶ δ' ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος (cf. κωλομ. schol. pac. 939 et 1127), ὁ ε' ἴαμβος ἑφθημιμερής, ὁ ϛ' ἐκ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγία, (συζυγία apud Heliodorum non idem est quod dipodia, nam dochmiacus pes appellatur δόχμιον ἁπλοῦν (διπλοῦν duo pedes, cf. Acharn. schol. 358), sed significat duorum colorum coniunctionem in unum versum cf. schol. Acharn. 284, quod sic est restituendum:

1214—1258. [[*Κορωνὶς ὁμοία ταῖς ῥηθείσαις. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με', ὧν τελευταῖος*

ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1259—1302. [[*ἰώ μοί μοι: Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ'. ὧν προτίθεται κῶλα δύο· τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον·* [1]*τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων*

αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1303—1320. [[*Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους ἐξιόντων ὑποκριτῶν μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ιη'. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ „φλαύρων" ποδὸς ἀνθ' ὅλης ἰαμβικῆς κειμένου διποδίας. τὸ δεύτερον ἐκ διιάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον, ἢ ἐκ* [2]*παιώνων δευτέρων. τὸ ε' χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων τρίμετρον καταληκτικόν*[3]*. τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές. τὸ ζ' ὅμοιον τρίμετρον μέντοι. τὸ η' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ' ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ πρώτου ὅμοιον. τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια' καὶ ιβ' ὅμοια τῷ τρίτῳ. τὸ ιγ' χοριαμβικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἑξῆς τρία ἀντισπαστικὰ ἑφθημιμερῆ Φερεκράτεια,* [4]*τροχαϊκῆς κατὰ τὴν* [5]*πρώτην χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ παρατέλευτον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ' ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

1321—1344. *ἰοὺ ἰού:* [[*Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι*

δόχμια β', ἃ ποιεῖ συζυγίαν et nub. 456), *ὁ ζ' ἐκ ἰάμβου διμέτρου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ.* (cf. *κωλομ.* schol. eq. 756). recentior scholiasta scribens *καὶ δοχμίου συζυγίας* veram huius vocis (*συζυγία*) vim ignorat.

1 *τὸ δεύτερον*, nam scholiasta *ἐκ* extra versum legit. Hermannus. 2 *παιόνων* Ald., *παιώνων* Dübn. 3 *ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον* Ald. 4 *τροχαϊκῆς* Herm. *διτροχαϊκῆς* Ald. 5 *πρώτην τοῦ πεντεκαιδεκάτου* (*Φερεκρατείου* Herm.) *χώραν* Ald.

κγʹ· ὧν προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων

καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. κέχρηται δὲ [1] προαναφωνήσει τῷ ἰοὺ ἰού. τινὲς δὲ ἁπλοῦν τὸ ἰού φασιν.]]

1345—1352. [[σὸν ἔργον: Εἴσθεσις χοροῦ, στροφῆς μὲν λόγον ἔχουσα διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίστροφον τὸ

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων,

ἧς οὐδὲν διενήνοχε· προῳδικὴ δέ, διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προᾴδεσθαι τῆς διπλῆς. [2] ἢ διπλῇ καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα [3] ἢ τετράδα κώλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἰωνικά, ἡμιόλια, διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὅλῳ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ἰωνικοῦ, καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν. τὸ μέντοι τελευταῖον, ὃ καὶ ἐπῳδός, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον, λέγεται, ἀντ' Ἰωνικοῦ ἐπίτριτον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. [4] ἔθος γάρ ἐστι προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ τῆς ᾠδῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ [5] ἔσω νενευκυῖα.]]

1353—1390. καὶ μὴν ὅθεν γε: [[Κορωνὶς καὶ στίχοι ὅμοιοι [6] τῷ διστιχίῳ λγʹ. ὧν τελευταῖος

ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε· σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων.

μεθ' ὃν τρία κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τοῖν ἄνω.]]

1391—1397. . . . .

1398—1444. [[Εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων [6] ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος

τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα φῂς σύ.

---

1 προαναφωνήσει, haec vox, quam scholiasta alibi vitare solet, cf. paulo supra κῶλον ἰαμβικὸν μονομ. et schol. 1259 in veteribus scholiis frequentissima est cf. schol. pac. 1191 et nub. 1170. 2 Traduntur inde ab hoc loco verba Heliodori etsi mutata. 3 ἢ τετράδα additamentum est scholiastae. 4 cf. schol. nub. 476 et κωλομετρ. nub. 476. 5 ἔξω 6 In vetere scholio Heliodori, unde petita sunt haec verba, legitur τῷ διστίχῳ, cum recentior scholiasta alibi διστιχία scribere soleat cf. schol. nub. 1345.

ὁ μέντοι ἑπτακαιδέκατος τρίμετρος [1]ἴαμβός ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

1444—1451. [[τοῦθ' ἕτερον αὖ: Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. τὰ ἑξῆς τρία ὅμοια τῷ πρώτῳ. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον τῷ πρώτῳ ὅμοιον. [2]

1452—1510. [[ταυτὶ δι' ὑμᾶς: [3]Ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα'. ὧν τελευταῖος

ἐμοὶ ποιήσω, κεὶ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

εἶτα ἀναφώνημα, τὸ ἰοὺ ἰού· καὶ πάλιν ἴαμβοι ιε'. καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀνάπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.]]

ΣΦΗΚΕΣ.

1—229. Κατ' [4]ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν τελευταῖος

πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν [5]διασκεδῶ.)

---

1 Utitur hoc loco scholiasta verbis Heliodori (τρίμετρος ἴαμβος). 2 Deest mentio signorum. Sequitur scholium cuius magna pars veteri interpreti Heliodoro tribuenda est, cf. κωλομ.: [[διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, οὗ ἡ ἀρχή,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον,

τέλος δέ,

καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.

ἔστι δὲ ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ πρῶτον ἰαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινὲς δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο, ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσί· καὶ γίνεται μεσῳδικὴ τριάς, δύο ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινὲς δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.]] legebatur autem μεσῳδικὴ τρία ἑκατέρωθεν, quae Hermannus recte emendavit, cf. schol. Acharn. 490 in κωλομ. 3 Extremum hoc scholium etsi in V. et R. non traditum prope genuina praebet verba Heliodori, nam primum verba ἐν ἐκθέσει non mutavit scholiasta, alibi talem periodum „κορωνίδα“ appellans, deinde legitur ἴαμβοι τρίμετροι, et paulo infra ἀναφώνημα (frequentior est altera vox προαναφώνησις) 4 Primum scholium Heliodori a recentiore grammatico non mutatum est 5 διασκεδᾶν V., διασκεδᾶ G.

230—247. . . . .

248—271. τὸν πηλόν, ὦ πάτερ: (Τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἤλλαξεν. ἔστι [1]γὰρ [2]μικτόν, συντεθὲν ἔκ τε ἰαμβικοῦ [3]διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰθυφαλλικοῦ. ὁ δὲ ἰθύφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους.)

272— [[στάντες: Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Φιλοκλέωνος στάντες οἱ τοῦ χοροῦ τὸ στάσιμον ᾄδουσι μέλος. τῶν γὰρ χορικῶν μελῶν τὰ μέν ἐστι παροδικά, ὡς τὸ „ἀέναοι νεφέλαι, ἀρθῶμεν φανεραί," καὶ τὸ προειρημένον· ἐνταῦθα „χώρει πρόβαιν' ἐρρωμένως." τὰ δὲ στάσιμα, ὡς τὸ παρόν. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ „στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ." τὰ δὲ προῳδικά, τὰ δὲ μεσῳδικά, τὰ δὲ ἐπῳδικά, περὶ ὧν προείρηται τίνος χάριν οὕτω καλοῦνται, τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικά, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται, ὡς ἐν τῷ Πλούτου δράματι τὸ „οὐκέτι νῦν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν." δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι."]]

272—365. . . . .

365—370. [[ἀλλὰ νῦν ἐκπόριζε: Ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφὴ ἔοικεν εἶναι ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω ῥηθείσης ὁμοίας στροφῆς, ἀλλ' ἔστιν ἐλλιπής. στίχων γάρ ἐστι καὶ κώλων ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καὶ τὸ ς'. τὰ δ' ἄλλα ὅμοια τῷ πρώτῳ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

370—414. . . . .

415—462. [[ὦ 'γαθοὶ τὸ πρᾶγμα: Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων μη', ὧν οἱ πρῶτοι τρεῖς τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. οἱ ἑξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐπιμεμιγμένοι ἐπιτρίτοις καὶ διιάμβοις. οἱ ἑξῆς τούτων ὀκτὼ τροχαϊκοὶ τετράμετροι ὅμοιοι τοῖς πρώτοις. οἱ τούτων ἑξῆς β' ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖ-

---

1 γὰρ om. V. 2 μικρὸν V. 3 διμέτρου ἀκαταλήκτου Dind. legebatur τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.). verba quae sequuntur fortasse sic sunt emendanda: ὁ δὲ ἰθυφαλλ(ικ)ός, δίμετρον βραχυκατάληκτον, τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει (καὶ πόδα), τουτέστι τρεῖς τροχαίους

σιν. ὁ β' δὲ τὸν β' ἔχει πόδα πεντασύλλαβον. οἱ ἑξῆς δὲ πάντες τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

463—862. . . . .

863—884. [[καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς· διὸ καὶ τὸ παρατέλευτον ἔχει κῶλον. ἔστι γοῦν περιόδων τριῶν, καὶ εἰσὶ τῆς πρώτης περιόδου κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. μεθ' ὃ ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τῆς δευτέρας περιόδου κῶλα ἕξ, ὧν τὸ πρῶτον ὅμοιον, τὸ δεύτερον ἑφθημιμερές, τὰ ἑξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ἕκτον πενθημιμερές τῆς τρίτης περιόδου ἀναπαιστικὰ κῶλα δέκα, ὧν τὰ πρῶτα τέσσαρα τετράμετρα καταληκτικά, τὸ ε' καὶ ς' τρίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ' καὶ τὸ η' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ θ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ δὲ ι' τὸ „τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι," δίμετρον καταληκτικόν. ἐφ' ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ [1]ἔξω νενευκυῖαι.]]

885—1008. . . . .

1009—1013. [[ἀλλ' ἴτε χαίροντες : Τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. ἔστι δὲ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ βακχείοις καὶ παλιμβάκχοις ζ', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα πεντασύλλαβον· τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ β', τὸ ε' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὰ δὲ λοιπὰ ὡς τὸ δεύτερον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1014—1070. . . . .

1071—1090. (εἴ τις ὑμῶν ὦ θεαταί : Τοῦτό ἐστιν ἐπίρρημα. τὸ δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐπίπαν [2]ὀκτωκαίδεκα στίχων ἢ ιβ' ἢ ις'. ἐνθάδε [3]δὲ εἴκοσι.)

---

1 ἔσω 2 ι' Ald. pro ὀκτ. 3 δὲ om. V. qui pro εἴκοσι habet ι'.

1091—1100. (*ὅρα δεινός : Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. καὶ αὔτη γὰρ κώλων ἐστὶ καὶ στίχων ια', καὶ τὰ μὲν τροχαϊκά, τὰ δ' ἔχει ἰαμβικά, πλὴν ἐν τῷ ζ' κώλῳ τὸν τρίτον ἔχει πόδα χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.*)

1101—1121. [[*πολλαχοῦ : Τὸ ἀντεπίρρημα ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιρρήματι, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν εἰωθότων στίχων τροχαϊκῶν, ὑφ' ὃ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.*]]

1121—1449. . . . .

1450—1473. [[*ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας : Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις, διτροχαίοις, διιάμβοις, δισπονδείοις, ἰωνικοῖς καὶ παίωσι ιβ'. καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων, ὧν τὸ μὲν δεύτερον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ μὲν τετρασυλλάβους ἔχοντα πόδας, τὰ δὲ πεντασυλλάβους. διαλύονται γὰρ αἱ μακραὶ συλλαβαὶ ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων καὶ τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχείας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. εὕρηται γὰρ καὶ χορίαμβος πεντασύλλαβος, καὶ διίαμβος, καὶ διτρόχαιος, καὶ ἰωνικός, καὶ παίων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.*]]

1474—1538. . . . .

ΙΠΠΗΣ.

1—246. (*Ἡ εἴσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων ἄρχεται.* [1]*οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα τρεῖς. ὧν* [2] *τελευταῖος*

καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.

[3]*μεθ' οὓς καθ' ὑποβολὴν ἐπικοί, τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι πέντε. ἑξῆς δὲ* [4]*πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὅμοιοι μ'.*

---

1 V. Θ. nihil nisi haec, *στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκαταλ.* 2 *ὁ τελ.* V. 3 *μεθ' οὓς — κορωνίς.* om. V. Θ. 4 *πάλιν ἐν ἐκθέσει* Ald.

ἐν ἐκθέσει δὲ τούτων στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε. ὧν τελευταῖος

ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου στίχου κορωνίς.)[1]

246—283. [Εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας ἑτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λζ'. ὧν τελευταῖος

καὶ τέμαχος οὗ Περικλῆς οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.][2]

284—302. ἀποθανεῖσθον: Διπλῆ [3]καὶ εἴσθεσις περιοδικὴ κώλων ιθ'. ὧν τὰ μὲν ιε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα. τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλὰξ ἀκατάληκτα. καὶ μήποτε εἰσὶ δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά.

303—321. Θ. [ὦ μιαρὲ καὶ βδελυρέ: Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδική, διὰ τὸ τίθεσθαι μετὰ τὴν διπλῆν, ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς καὶ βακχείοις ἐννέα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, [4]ὃ καλεῖται δίρρυθμον. τὸ δεύτερον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς κρητικοῦ, τοῦ δὲ δευτέρου βακχείου. τὰ ἑξῆς τέσσαρα ὅμοια τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν. τὰ δὲ τούτων ἑξῆς τρία ὅμοια, τοῦ δευτέρου ποδὸς κρητικοῦ, [5]ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἑξῆς δὲ ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ὁμοίων, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

---

1 Cf. κωλομετρίαν, ubi reconciliata exstant verba Heliodori hoc scholio tradita. 2 Alius grammatici annotatio occurrit haec: παῖε, παῖε: Ἐντεῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ χοροῦ ἀπὸ τῶν ἱππέων συμπληρουμένου. οἵτινες ἐπικαλουμένου ἀκούσαντες τοῦ θεράποντος, εὐθέως ἀφικνοῦνται βοηθήσοντες αὐτῷ. ταραξιππόστρατον δὲ καλοῦσι τὸν Κλέωνα, τουτέστι τὸν ταράξαντα τὸ πλῆθος τὸ ἱππικόν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα δόξωσιν εἰκότως αὐτῷ χαλεπαίνειν καὶ αὐτοὶ καὶ πολεμεῖν. ἢ ἵνα τὸν Κλέωνα δείξῃ διὰ πάντων λυμαινόμενον τὴν πόλιν, διαφθείροντα μὲν τὸ ἱππικόν, σφετεριζόμενον δὲ τοὺς φόρους. 3 Hoc scholium ab Heliodoro profectum cf. in κωλομ. 4 Intellegit scholiasta Heliodorum, id quod et hic et alii huius generis loci testantur. 5 ἐν ἐκθέσει — καταληκτικοί sunt Heliodori.

322—334. ἄρα δῆτ᾽ οὐκ ἀπ᾽ ἀρχῆς: [Κορωνὶς δὲ καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδική, διὰ τὸ ἀεὶ προτίθεσθαι τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων καὶ στίχων πολυσχηματίστων δώδεκα. [1]ὧν τὰ πρῶτα τρία παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἃ καλεῖται κρητικὰ δίρρυθμα. τὸ δὲ δ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. τὰ δὲ ε', ς', θ', ι' τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ ζ', η' δακτυλικὰ τετράμετρα. τὰ δὲ τελευταῖα δύο ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

335—380. [καὶ μὴν ἀκούσαθ᾽ οἷος: Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν λβ'. ὧν τελευταῖος

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμὲ γὰρ ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἑξῆς δὲ τούτων ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ιε', πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ὄντος καὶ τοῦ τελευταίου διμέτρου καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει [2]διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

381—408. ἦν ἄρα πυρός: [Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδικὴ ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς ἑπτά. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν. τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν ἤτοι ἀμφιμάκρων. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν. τὸ τέταρτον ὅμοιον. τὸ πέμπτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ ἐκ παιῶνος καὶ κρητικοῦ, ὡς καὶ τὰ ἑξῆς δύο. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ὁμοίων ἕξ. τὰ ἑξῆς τρία κῶλα τοῦ χοροῦ τροχαϊκά. ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ μὲν κατὰ τὴν τετάρτην, τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἴαμβον ἔχοντα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν ἑφθημιμερές. οἱ ἑξῆς τούτων δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῶν δὲ ἑξῆς τοῦ χοροῦ ε' κώλων τὰ μὲν α', β' δακτυλικὰ τετράμετρα, τὰ δὲ γ', ε' τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ τέταρτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὅμοιον

---

1 Apparet scholiastam si minus verba, at certe interpretandi rationem servasse Heliodori, antistrophen suo Marte et inepte explicantem. (cf. 381.) 2 Scribendum δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, quae in fine ἐκθέσεως τῆς διπλῆς adscribuntur. cf. 441.

ἐκ διτροχαίου καὶ[1] διιάμβου. ἑξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

409—440. οὔτοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ: [2]Διπλῆ καὶ στίχοι ὅμοιοι τοῖς ἄνω λβ'. ὧν τελευταῖος

ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι [τοὺς τερθρίους παρίει.

ἐφ' ᾧ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

441—497. [τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται: Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ δευτέρου τριμέτρου, καὶ τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου, καὶ τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς ὄντος. ἑξῆς δὲ τούτων τετράμετροι τέσσαρες καταληκτικοί, ἐν ἐπῳδοῦ τάξει κείμενοι. μεθ' οὓς τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐκθέσεως δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· τοῦ δὲ συστήματος κορωνίς.]

498—506. ἀλλ' ἴθι χαίρων: [Τοῦτο διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι ἔοικεν εἶναι ἔκθεσις τῆς διπλῆς. Διὸ καὶ τὸ παρατέλευτον ἔχει κῶλον, ὅπερ ἔθος ἐν τῇ ἐκθέσει τίθεσθαι. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται. [3]ἔθος γάρ ἐστι προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως. κομμάτιόν ἐστιν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν θ', πλὴν τοῦ παρατελεύτου, ὅπερ μονόμετρον, καὶ τοῦ ε' καὶ τελευταίου, ἅπερ ἑφθημιμερῆ, διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

507—550. εἰ μέν τις ἀνήρ: [4]Ἀναπαιστικὴ διπλῆ καὶ

---

1 καὶ addidi. ἑξῆς δὲ τούτων — καταληκτικοί sunt Heliodori, id quod planissime docent verba ἑξῆς et ἐν ἐκθέσει apud recentiorem scholiastam idem significantia. 2 Utitur scholiasta verbis Heliodori alibi scribens εἴσθεσις τῆς διπλῆς. 3 Cf. nub. 510. alius grammaticus haec annotat: 503. ὑμεῖς δ' ἡμῖν: Ἐντεῦθεν παράβασις γίνεται, καὶ ἔστι τοῦτο τὸ καλούμενον κομμάτιον. μεθ' ὃ οἱ ἀνάπαιστοι, ἔπειτα τὸ μακρόν, μετὰ ταῦτα δὲ στροφή, ἔπειτα τὸ ἐπίρρημα, ἑξῆς δὲ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἀντεπίρρημα. παντοίας δέ, παντοδαπῆς, ποικίλης, μεμουσωμένοι ἀκροαταὶ καὶ πάσης παιδεύσεως καὶ μέτρου ἀκροασάμενοι. — ὁ μέντοι ποιητὴς τοῦτο πρῶτον τὸ δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε, τὰ δ' ἄλλα δι' ἑτέρων προσώπων. V. Θ. 4 Ἀναπαιστικὴ addidit recentior scholiasta verbis Heliodori, vocem διπλῆ periodum significare opinatus. — leguntur alius interpretis haec: 507. παραβῆναι: Τῇ παραβάσει χρήσασθαι. Λέγεται δὲ παράβασις ἤτοι ἐπειδὴ

εἴσθεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν. ἀναπαιστικοὶ στίχοι καταληκτικοὶ τετράμετροι μα΄. [ὧν τελευταῖος

αἱρεσθ᾽ αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ᾽ ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις.

ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέτταρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν, ὑφ᾽ ὃ παράγραφος.]

551—564. *ἵππι᾽ ἄναξ Πόσειδον : Διπλῆ.* [1]*εἶτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ συζυγία. ἧς μέλη καὶ περίοδοι εἰσὶ ιδ΄ κώλων. ὧν τὰ μὲν ὀκτὼ χοριαμβικὰ ἰαμβικὴν ἔχοντα ἐπιμεμιγμένην ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικὴν ὡς ἐν τῷ ε΄ καὶ η΄. τῶν δ᾽ ἑξῆς ἀντισπαστικῶν τὰ μὲν θ΄ καὶ ι΄ τρίμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια ἐκ διτροχαίου καὶ* [2]*ἰάμβου, πλὴν τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς, ὃ καλεῖται φερεκράτειον. [ὑφ᾽ ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. τοῖς αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ ἀντιστροφὴ σύγκειται. ἐφ᾽ ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]*

565—610. *εὐλογῆσαι βουλόμεθα : Τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ ις΄ τετραμέτρων τροχαϊκῶν* [3]*καταληκτικῶν, ὃ φιλεῖ* [4]*Ἀριστοφάνης. [ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. διπλῇ δ᾽ ἄμφω περατοῦνται. ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ ἔσω διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, τὸ δὲ τῇ ἔξω.]*

611—615. *ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν : Ἔτι τοῦ χοροῦ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε΄, τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένου.*

616—623. *ὦ καλὰ λέγων :* [5]*Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χοροῦ [προῳδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ „πάντα δὴ πέπραγας," ὁμοίαν καθ᾽ ἕκαστον ἑαυτῇ. ἐστι δὲ] ὀκτάκωλος. ἧς τὸ α΄ τροχαϊκὸν τρί-*

ἀπῆκται τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ ἐπειδὴ παραβαίνει ὁ χορὸς τὸν τόπον. ἑστᾶσι μὲν γὰρ κατὰ στοῖχον οἱ πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἀποβλέποντες· ὅταν δὲ παραβῶσιν, ἐφεξῆς ἑστῶτες καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς βλέποντες τὸν λόγον ποιοῦνται.

1 Prima huius scholii verba ab Heliodoro profecta recentior scholiasta parum mutavit. pro *μέλη καὶ περίοδος* apud H. legebatur *μελικαὶ περίοδοι.* 2 Scribendum *διιάμβου.* cf. 973. 3 *ἀκαταλήκτων.* 4 *Ἀριστοφάνης* Kusterus, legebatur *Ἀρίσταρχος* cf. schol. ad Pac. 1127. Dübn. 5 Vetus scholium reconcinnavi cf. *κωλομετρίαν.*

μετρον ἀκατάληκτον, [μᾶλλον δὲ τετράμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ϛ' ποδὸς τριβράχεος]. τὸ δεύτερον ἐν εἰσθέσει παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον καθαρὸν καταληκτικόν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει τὸ γ' παιωνικὸν δίρρυθμον [ἤτοι δίμετρον καταληκτικὸν ἀντὶ παίωνος Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχον]. τὸ δ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. τὸ πέμπτον παιωνικὸν δίρρυθμον [ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν]. τὸ ϛ' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὅμοιον, καὶ τὸ η' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. [ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.]

624—682. καὶ μήν: [Ἡ περιοδικὴ αὕτη καὶ μονοστροφικὴ εἴσθεσις τοῦ ὑποκριτοῦ διηγηματική ἐστιν, ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων νθ'. ὧν τελευταῖος

ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

691—755. καὶ μὴν ὁ Παφλαγών: Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξε'. [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

756—823. [νῦν δεῖ σε: Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, 123
ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι· μεσῳδικὴ δὲ διὰ τὸ ἑξῆς εἰσάγεσθαι ἑτέραν διπλῆν ἐκ στίχων πέντε. ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ τοῦ καλουμένου Ἀρχιλοχείου. καλεῖται δὲ ταῦτα ἀσυνάρτητα Εὐριπίδεια. [1] εἰσὶ γὰρ ὅμοιά τῷ Εὐριπίδου

ἕως ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

οἱ δὲ ἑξῆς δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. [2] εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον, διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτική. ὑφ' ὃ [3] παράγραφος διπλῆ, καὶ ἑξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ'. ἐφ' ὧν τῷ τέλει κορωνίς.]

---

1 Cf. Heph. cap. XV. 2 Verba haec corruptissima scholiasta inepte transcripsit ex vetere scholio. apud Heliodorum autem legebatur δίστιχος α. τ. καταληκτικός, cf. κωλομετρίαν. 3 παράγραφος διπλῆ cf. 973, ubi legitur παράγραφοι ἁπλαῖ (< et —). ὁμοίως etiam in vetere scholio legebatur scil. ἐκκείμενοι.

824—835. ὁπόταν χασμᾶ : Διπλῆ δὲ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν [1]τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον δωδεκάκωλον, [ὧν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

836—910. πᾶσιν ἀνθρώποις : Διπλῆ καὶ εἴσθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις εἰς ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ [ἱππωνάκτεια] οε'. [ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ ἄκρῳ τοῦ τελευταίου διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. τινὲς δὲ τὰ ἑπτὰ πρῶτα κῶλα ὡς ἀντιστροφὴν εἰλήφασιν.]

911—940. ἐμοῦ μὲν οὖν : Διπλῆ καὶ [2]εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου, συνήθως καὶ [3]τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

941—942. εὖ γε νὴ τὸν Δία : Διπλῆ [4]καὶ τοῦ χοροῦ ἐν ἐπεισθέσει. ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς, καὶ ἑφθημιμερὲς ἢ Ἰωνικὸν, ἀπὸ μὲν τριμέτρου καταληκτικόν. ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βάσιν [5]ἑπτάσημον. τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν. ἐπίτηδες διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

943—972. [καί μοι δοκεῖ : Κορωνὶς ἑτέρων εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λ'. ὧν τελευταῖος

ἰδοὺ ἰδού. νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

---

1 Legebatur apud Heliodorum τεσσαραεικοσίμετρον. 2 Recentior scholiasta hanc periodum ἔκθεσιν τῆς διπλῆς esse vult, quod indicant δύο διπλαῖ in fine commemoratae. 3 Alius grammaticus Heliodori explicatione usus hoc addit: Ἄλλως. ἐντεῦθεν μετὰ τὸ κθ' κῶλον διακέκριται τοῖς προσώποις. εἰσὶ δὲ ἴσα ὅλα. καὶ ὅμοιον ποιεῖ τὸ ὅλον περιοδικόν. τὸ δὲ τελευταῖον ἑτέραν ἔχει διαίρεσιν, τὴν εἰς τρίμετρον καταληκτικόν. cf. κωλομετρίαν. — τρίμετρα καταληκτικὰ Θ. 4 De hoc scholio vide κωλομετρίαν. Verba ὧν τὸ πρῶτον — ἐπίτηδες sunt recentioris grammatici fort. sic emendanda καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς [ἢ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος τριμέτρου καταληκτικοῦ]. 5 ἐπίσημον cod., quod Dübn. emendavit.

973—996. ἥδιστον φάος : Κορωνίς. ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί. καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἑξὰς μονοστροφικὴ [1]τετράκωλος οὖσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν γλυκωνείων [2][ποτὲ μὲν ἐξ ἐπιτρίτου, ποτὲ δὲ διτροχαίου, ἐν δὲ τῷ γ' καὶ χοριάμβου καὶ διιάμβου], καὶ τοῦ φερεκρατείου. συνῆπται δὲ τῇ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ φερεκράτειον. [ἑφθημιμερὲς δέ ἐστιν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ διτροχαίου, καὶ βακχείου συγκείμενον.] παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ μὲν πέντε, ἡ δὲ ς' καὶ μετὰ κορωνίδος. [ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Εὐριπίδου.]

997—1013. ἰδοὺ θέασαι : [Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δακτυλικοὶ ἐννενήκοντα ἕξ. ὧν προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ'. τὸ γὰρ ιε' δίμετρόν ἐστιν ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. περὶ δὲ τῶν ἑξῆς ἐν ἑκάστῃ περιόδῳ εἰρήσεται.]

1014—1019. [ἄκουε δὴ νῦν : Ὁ πρῶτος στίχος ἐνταῦθα ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. οἱ δὲ ἑξῆς ς' δακτυλικοὶ ἑξάμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1020—1029. [ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρα : Οἱ ἑξῆς τῶν εἰρημένων οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐννέα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1030—1034. [Ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ε' δακτυλικοί, ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1035—1040. [νὴ τὸν Ποσειδῶ : Πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην ὁ λόγος. τῶν δ' ἑξῆς τούτων ἓξ στίχων ὁ μὲν α', β' ἰαμβικοί. οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες δακτυλικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1041—1050. [ταῦτ' ἴσθ' ὅτι . Ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα. ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1051—1060. [μὴ πείθου : Οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι δακτυλικοί εἰσι δέκα. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1061—1066. ὁ μισθὸς ἀποδοθήσεται : [Ὡς τοῦ Κλέωνος ἀποστεροῦντος. ἐν ἐκθέσει δ' ἴαμβοι ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

---

1 Apud Heliodorum legebatur τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους.
2 Verba cancellis septa sunt recentioris grammatici. cf. κωλομετρίαν.

1067—1069. *Αἰγείδη φράσαι* : Ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1070—1079. [οὐ τοῦτό φησιν : Οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ὀκτώ. ἑξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. λείπεται γὰρ ὅλου ποδὸς πρὸς τὴν συζυγίαν. καὶ ἑξῆς αὖ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1080—1095. [ἀλλ' ἔτι : Ἐν ἐκθέσει ἐπικὰ ἑκκαίδεκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ κορωνίς, ὡς εἴρηται.]

1096—1110. [ἰοὺ ἰού : Ἔκθεσις τῆς κορωνίδος ἐκ στίχων ἰαμβικῶν, ὧν προτίθεται τὸ παρὸν κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δέ εἰσι τρίμετροι ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.]

1111—1150. *ὦ δῆμε* : [1]Διπλῆ καὶ εἴσθεσις καὶ μέλος μονοστροφικὸν ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων, ἐναλλὰξ τοῦ χοροῦ ἐν ἐκθέσει. δεκάκωλοι δέ εἰσιν αἱ περίοδοι. Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος [τὸ μέτρον]. ὧν τὰ μέν ἐστιν ἑφθημιμερῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον. [εὕρηται δὲ κατὰ τὴν πρώτην χώραν καὶ παίων ἀντ' Ἰωνικοῦ. ἐν δέ τισι καὶ διτρόχαιος. ἐφ' ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τετάρτης παράγραφος καὶ κορωνίς.]

1151—1262. *ἄπαγ' ἐς μακαρίαν* : [Κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριδ', πλὴν τοῦ πη' ἰαμβικοῦ μονομέτρου βραχυκαταλήκτου. ὧν ὁ τελευταῖος

ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1263—1273. *Κορωνὶς* [2]*δέ*· ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ ἔστι συζυγία ἐπιρρηματική. ἧς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοί εἰσι. καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, [ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου) δίμετρον ὑπερκατάληκτον]. τὸ δέ β' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισυλλαβίαν. [τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, χοριάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον ἀκατάληκτον.] τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίπουν ἑφθημιμερές. τὸ ε' ἐπικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερ-

---

1 Cf. κωλομετρίαν. 2 Cf. κωλομετρίαν.

καταληκτον. τὸ η′ [1]προῳδικὸν δωδεκάσημον διάφορον προσέλαβε. τὸ θ′ ἀναπαιστικὸν [τρίμετρον ἀκατάληκτον]. τὸ ι′ ἰαμβικὸν τρίμετρον [2]ἀκατάληκτον. [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἑαυτῇ. ἧς τὸ τελευταῖον δυεῖν διπλαῖν κατ' ἄμφω τἄκρα σημειοῦται.]

1274—1315. λοιδορῆσαι : Τῆς παραβάσεως ἐστὶ μέρος [τὸ ἐπίρρημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις′, ἔσω νενευκυίᾳ διπλῇ [3]περατουμένων. ἔχει δὲ καὶ ἀντεπίρρημα καθ' ἕκαστον ὅμοιον ἑαυτῷ. οὗ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1316—1334. εὐφημεῖν χρή : Στίχοι ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ [4]ιε′. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1335—1408. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν : Ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ′, καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

1—207. . . . .

208—219. [[ὠόπ, ὄπ, ὠόπ, ὄπ : [5]Εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική· ἧς προτίθεται τὸ τοιοῦτον κῶλον δακτυλικὸν ὂν δίμετρον ἀκατάληκτον. κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὰ δὲ τοῦ χοροῦ κῶλά εἰσι δυοκαίδεκα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ, τὸν πρῶτον ἔχοντα πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον. εἰ δὲ βούλει, παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διιάμβου. τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικά, ἤτοι ἑφθημιμερῆ. τὸ πέμπτον τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ἕκτον μονόμετρον, ἢ ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον δίμετρον ὑπερκατάληκτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ μὲν πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· [6]ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη·

---

1 Scribendum προσοδιακὸν 2 Fort. καταληκτικὸν 3 περατούμενον. 4 Fort. ιθ′. 5 Omnia huius fabulae scholia metrica praeter schol. 316, 372, 384 om. Θ. M. 6 Cf. Heph. cap. IX. 1.

τοῦ δὲ δευτέρου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, τοῦ δὲ τρίτου διιάμβου. τὸ ἔνατον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἑξῆς ὅμοιον. τὸ παρατέλευτον τρίμετρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται [1] *προσωδιακόν, διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ τελευταῖον ὡς τὸ πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

220—227. [[*Ἐφεξῆς δὲ σύστημα καὶ περίοδος ἀμοιβαία ἑπτάκωλος ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ κώλου, ᾧ κέχρηνται ὡς ἐφυμνίῳ ὁμοίου τῷ πρώτῳ τοῦ μέλους αὐτῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*]]

228—235. [[*εἰκότως: Εἴσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων* [2] *ὀκτώ. ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος τετάρτου, τῶν δὲ ἑξῆς διτροχαίων. τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰαμβικῶν συζυγιῶν ἤτοι διιάμβων. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἄμφω τὼ πόδε ἑξασυλλάβω. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

236—240. [[*Ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλα πέντε· ὧν τὰ τρία ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τέταρτον δῆλον. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων βραχυκατάληκτον.*]]

241—250. [[*μᾶλλον μὲν οὖν: Εἴσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων* [3] *δέκα· ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ κρητικοῦ. τὸ β′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον ὅμοιον, τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος ἢ χορείου. τὸ τέταρτον ὅμοιον καθαρόν. τὸ πέμπτον ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον ὅμοιον σπονδειοκατάληκτον τῷ δευτέρῳ ποδί. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο τῷ δευτέρῳ πέφυκεν ὅμοια. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

---

1 Scrib. *προσοδιακὸν* 2 Regius in duodecim *κῶλα* dispescit. 3 Regius tredecim *κῶλα* facit.

251—256. ⟦τουτὶ παρ' ὑμῶν: Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἔκθεσις τῶν μελῶν τρισὶ διαιρεῖται περιόδοις· καὶ εἰσὶ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα πέντε· ὧν τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν δίμετρον ὅμοιον. τὸ τρίτον ὅμοιον τοῦ δευτέρου τρίβραχυν ἔχοντος ἢ χορεῖον. τὸ τέταρτον ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ τελευταῖον δῆλον.⟧

257—262. ⟦οἰμώζετ', οὐ γάρ μοι μέλει: Τῆς δευτέρας περιόδου τὰ κῶλα ὁμοίως πέντε τοῖς ἄνω καθ' ἕκαστον ὁμοίως ἔχοντα, ὁ μέντοι πρῶτος τοῦ τρίτου κώλου ποὺς τριβραχύς ἐστι.⟧

263—268. ⟦οὐ νικήσετε: Τῆς τρίτης περιόδου τὰ κῶλα ὀκτώ· ὧν τὰ μὲν πέντε ὅμοια πάντως τοῖς ἄνω πλὴν τοῦ τετάρτου τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἔχοντος. τὸ δὲ ἕκτον καὶ ὄγδοον ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γὰρ ἕβδομον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.⟧

269—315. ⟦ὦ παῦε, παῦε: Κορωνὶς ἀμοιβαία εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι [1] μς'. ὧν τελευταῖος

ἀλλ' ἠρεμεὶ πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

μετὰ δὲ τὸν μβ' κῶλον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τὸ „αὐλεῖ τις ἔνδον·" ὃ κατὰ παρεπιγραφήν φασι κεῖσθαι· ὡς καὶ ἑξῆς τὸ „διαύλιον προσαυλεῖ." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.⟧

316—323. Ἴακχε ὦ Ἴακχε: (Ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς τούτων μυστῶν χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων. ἑξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον ἐκ ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε.)

324—353. ⟦Ἴακχ' ὦ πολυτιμήτοις: Ὠιδὴ καὶ στροφὴ κώλων ιδ'· ὧν τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται Γλυκώνειον. τὸ δεύτερον δίμετρον καταληκτικόν, ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον ὅμοιον ὁποτερφοῦν τῶν ἐν τῇ παρόδῳ. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου ἀντισπαστικοῦ καὶ βακχείου, Ἀλκαϊκόν, φασί, καλούμενον. τὸ πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀνακλώμενον καθ' Ἡφαιστίωνα καλούμενον, ἀντ' Ἰωνικῶν παίωνα τρίτον καὶ

---

1 μς'. Reg. μξ', quod recenti manu in μη mutatum, Dübn.; fort. Reg. μζ'.

ἐπίτριτον δεύτερον ἔχον. τὰ ἑξῆς δύο τὸν αὐτὸν τρόπον. τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος πενθημιμερές. τὸ ἔνατον ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου δίμετρον, ἢ ἐφθημιμερές. τὰ ἑξῆς [1]*δύο Ἰωνικὰ ἐκ παιώνων τρίτων καταληκτικὰ ἢ ἐκ παίωνος καὶ εἰς ὃν συναιρεῖται βακχείου. τὸ δωδέκατον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καθαρόν. τὸ τρισκαιδέκατον καθαρὸν μέν, καταληκτικὸν δέ. τὸ τελευταῖον, ὡς τὸ δωδέκατον, ἐπιμεμιγμένον μέντοι ἐπιτρίτῳ δευτέρῳ, ἢ διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ* [2]*ἔσω νενευκυῖα. ἑξῆς δὲ τριστιχία ἰαμβικὴ παραγράφῳ τερματιζομένη· μεθ' ἣν ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή, παραπλησίως καθ' ἕκαστον σχεδὸν τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων ἔχουσα τῇ στροφῇ. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*]]

354—371. [[*εὐφημεῖν χρή: Στροφὴ καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματική. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ὀκτωκαίδεκα, ὧν τελευταῖος*

καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

---

1 Ad v. 346 haec exstat annotatio: [[*χρονίων τ' ἐτῶν: Εἰ μὲν οὕτω γράφεται, Ἰωνικόν ἐστι πενθημιμερὲς ἐκ παίωνος τρίτου ἀναλόγως τῷ ἐν τῇ στροφῇ ὀγδόῳ. εἰ δὲ χρόνους τ' ἐτῶν, ὡς ἐν τοῖς πλείοσιν, ἰαμβικὴ ταυτοποδία.* — ad vers. 354 haec: *Ἀρίσταρχος* [a]*ἐπὶ τούτων λέγει* [b]*τὸν χορὸν μεμερίσθαι (εἰς μερικὰ ἀνάπαιστα, ἄλλα δὲ ἀμείβεσθαι* [c]*τὸν χορόν. καὶ τί ἄρα* [d]*συνεῖδεν ὁ Ἀρίσταρχος; δύναται δὲ* [e]*καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον, πολλαχοῦ δὲ* [f]*μεμερίσθαι καὶ εἰς διχορίαν τὸ λοιπόν, ὥστε* [g] *εἰς δώδεκα καὶ δώδεκα διαμεμερίσθαι.*) altera haec annotatio videtur referenda esse ad v. 372, ubi alius scholiastae similia leguntur *ἐντεῦθεν Ἀρίσταρχος ὑπενόησε μὴ ὅλου τοῦ χοροῦ εἶναι τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ οὐκ ἀξιόπιστον. πολλάκις γὰρ ἀλλήλοις οὕτω παρεκελεύονται (οἱ περὶ τὸν χορόν.)* — a *ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμ.* Ald.; *ἐπὶ τοῦτον* V. b *τὸν χορὸν* om. *M.* *μετρικὰ* V., *μέτρια* G. c *χορὸν* V., *χρόνον* ceteri. *εἴ τι ἄρα* *M.*, quod hoc loco praeferendum videtur. d *συνεῖδεν* *Θ. M.*, *συνειδεῖν* V., *συνιδεῖν* G., *σύνοιδεν* Ald. e *καὶ* om. *M.*, idem *σύζυγον*. *ἓν σύζυγον* Fritschius de carm. myst. Ar. pag. 50. fort. *εἰς ἓν σύζυγον*. f fort. *μεμέρισται*. g *ὡς τὸ εἰς* V., *καὶ εἰς δώδεκα* *Θ*. 2 *ἔξω* — paulo post *τριστιχία* Dind. legebatur *τριστοιχία*.

372—383. [[χώρει νῦν: Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ διαιρεθέντος τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν ι', ὧν τὰ μὲν ἄκρα καὶ τὸ δ' καὶ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἕκτον ἑφθημιμερῆ. τὸ τρίτον καὶ τὸ ὄγδοον δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ τρίμετρα καταληκτικὰ εἰς συλλαβήν. ἑξῆς δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὡς [1] ἐξ ἑτέρας στροφῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

384—396. Δήμητερ: [[Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ἰαμβικῶν δέκα· ὧν τὸ πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἑφθημιμερῆ Ἀνακρεόντια, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, [2] ὧν τελευταῖον „— κήσαντα ταινιοῦσθαι.“ ἑξῆς δὲ ὡς [3] ἐξ ἑτέρας στροφῆς κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον ἰαμβικά· τὸ μὲν τρίμετρον, τὸ δὲ δίμετρον. τὰ δὲ λοιπὰ τροχαϊκὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἰθυφαλλικὰ καλούμενα Ἀρχιλόχεια. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]] — δίμετρα ἀκατάληκτα ἰαμβικά. ἕως τοῦ „τίς σὰς παρήειρε φρένας.“ V. M.

397—415. [[Ἴακχε: Εἴσθεσις ἑτέρου μέλους διαιρεθέντος αὖθις τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ὀκτωκαίδεκα. ὧν τὰ μὲν α', β', δ', ς' ιβ', ιγ', ιε' τρίμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ γ', η', θ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ ε', ια', ις' καὶ τὸ τελευταῖον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ ζ' καὶ ι' ἑφθημιμερῆ. τὸ δὲ ιζ' τετράμετρον καταληκτικόν. ἐν ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος.]]

416—439. [[βούλεσθε δῆτα: Στροφὴ καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματικὴ ἐκ κώλων πεντεκαίδεκα ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν, πλὴν τοῦ γ', ς', θ', ιβ', καὶ τελευταίου τριμέτρων

---

1 Fort. ἑξῆς. Fallitur scholiasta, nam in altera strophe exstant ἀσυνάρτητα (ex iambico dimetro acat. et ithyphallico). 2 Verba, quae sequuntur inde ab hoc loco — Ἀρχιλόχεια a recentiore manu addita sunt substituente pro ἕως τοῦ — φρένας: ὧν τελευταῖον — Ἀρχιλόχεια. scribendum autem ὡς τό. — ἕως τοῦ (τὸ V.) — φρένας om. G.; ἄλλο ἕως V. apparet igitur Dindorfium non recte annotasse haec: „Significat his verbis librarius scholion quoddam esse describendum usque ad verba τίς σὰς παρήειρε φρένας, qui Archilochi versus est apud Heph. p. 129.“ 3 Inepte hoc descriptum est ex scholio 372.

ἀκαταλήκτων. ἐπὶ τῷ τέλει [1]παράγραφος. ἑξῆς δὲ ταύτης τῆς στροφῆς ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ κώλων ἀναλόγως τῇ στροφῇ κειμένων· ὧν τὸ τελευταῖον παραγράφῳ σημειοῦται.]]

440—459. [[χωρεῖτε νῦν : Εἴσθεσις ἑτέρου μέλους προῳδικὴ διαιρεθέντος αὖθις τοῦ χοροῦ, καὶ τοῦ μὲν τὴν προῳδὴν ᾄσαντος, τοῦ δὲ τὴν ἀντιστροφήν. καὶ εἰσὶ τῆς μὲν προῳδῆς τὰ κῶλα ὀκτώ. τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξασυλλάβου. τὰ β', δ' καὶ τελευταῖον παιωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος πρώτου, ἢ τετάρτου, καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ πέμπτον καὶ ἕβδομον ἐπιχοριαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ διιάμβου, ἢ ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ἓξ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. ὧν τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δεύτερα καταληκτικὰ ἤτοι ἑφθημιμερῆ. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἔνθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἱλαρόν, ἱερὸν γράφεται. τὰ τρίτα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικοῦ ἤτοι ἀμφιμάκρου. τὰ πέμπτα καὶ τὰ ἕκτα ὁμοίως. τὰ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἀντ' Ἰωνικῶν ἔχει παίωνας δευτέρους. τὰ τελευταῖα Ἰωνικὰ ἡμιόλια ἤτοι δίμετρα βραχυκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδοῦ καὶ τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

460—533. [[ἄγε δή : Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οδ', ὧν τελευταῖος

ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

534—548. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστιν : [[Εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα, (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον, τὸ „νῦν σὸν ἔργον ἐστίν)“ ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ι', ὧν τὰ γ', ϛ', θ' δίμετρα καταληκτικά, ἤτοι ἑφθημιμερῆ Εὐριπίδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα· πλὴν τοῦ τελευταίου

1 Quae leguntur apud Dübnerum post παράγραφος ad metrorum interpretationem non pertinentia errore librarii interposita sunt.

τετραμέτρου ὄντος καταληκτικοῦ ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ἀναλόγως τῇ στροφῇ τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκατέρου παράγραφος καὶ [1] *ἔσω νενευκυῖα διπλῆ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.*]]

549—589. *Πλαθάνη, Πλαθάνη* : [[*Κορωνὶς ὁμοία εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα΄, ὧν τελευταῖος*

δέχομαι τὸν ὅρκον κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.]]

590—604. *νῦν σὸν ἔργον* : [[*Εἴσθεσις μελῶν χοροῦ περιοδικὴ καὶ ἀντίστροφος ὁμοία τῇ προρρηθείσῃ, καὶ τὸ σύστημα τοῖς αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ στροφῇ κατά τε ποσότητα καὶ ποιότητα κώλοις συγκείμενον ἔχουσα. ἧς ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*]]

605—674. *ξυνδεῖτε ταχέως* : [[*Κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξε΄· ὧν τελευταῖος*

πρότερον ποιῆσαι πρίν με τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ὁ ξ΄ μέντοι ἰαμβικὸς [2]*ἐφθημιμερής. εἶτα κῶλον ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου ἡμιόλιον. μεθ' ὃ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.*]]

675—685. [[*Μοῦσα χορῶν ἱερῶν* : *Κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνα τὰ τέσσαρα, τὴν ᾠδήν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντῳδήν, τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα ᾠδὴ ἐκ κώλων πολυσχηματίστων ιβ΄. ὧν τὸ πρῶτον τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἀσυνάρτητον* [3]*προσοδιακὸν ἀναπαιστικὸν καλούμενον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ τρίτον ὅμοιον τρίμετρον ἀκατάληκτον, κατὰ τὴν τρίτην χώραν τῆς μὲν ᾠδῆς ἀμφιβράχεος, τῆς δ' ἀντῳδῆς κρητικοῦ κειμένου. τὸ τέταρτον χοριαμβικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ὄντος διτροχαίου, τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ε΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ϛ΄ δίμετρον ἐξ*

1 Fort. post *καὶ* excidit *τοῦ συστήματος* cf. antistrophen (590). 2 Scholiasta alibi altera forma (*ἐφθημιμερές*) uti solet, haec masculini generis est Heliodori (*ἴαμβος ἐφθημιμερής*). 3 *προσῳδιακὸν* Ald. *προσοδιακὸν* Dübn.

Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου ἀκατάληκτον. τὸ δὲ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διιάμβου καὶ διτροχαίου, τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, συνίζησιν ἔχον εἰς τὸ Θρηϊκία, διὰ τὸ ἡμιόλιον εἶναι τὸ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διτροχαίου. τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ πέμπτῳ καὶ τὸ δέκατον. τὸ ἑνδέκατον μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰθυφαλλικόν. ἡ δὲ ἀντῳδὴ ἰσόμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ᾠδῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα· τῆς δὲ ἀντῳδῆς δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

686—704. Τὸ τοιοῦτον παράβασις καλεῖται, [1]ἅπερ ἔλεγον ἐπιστρέφοντες πρὸς τοὺς θεωμένους. ἔστι δὲ ὁ τρόπος ὅταν καταλιπὼν τὰ ἑξῆς [2]τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς συμβουλεύσῃ τοῖς θεωμένοις, ἢ ἄλλο [3]τι ἐκτὸς λέγῃ τῆς ὑποθέσεως. [[σύγκειται δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν κ΄. ὧν τελευταῖος

ὑστέρῳ χρόνῳ πότ᾽ αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.]]

716—737. [[πολλάκις ἡμῖν ἔδοξε : Τὸ ἀντεπίρρημα ὅμοιον κατὰ πάντα τῷ ἐπιρρήματι, ἐκ στίχων κ΄ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν συγκείμενον, ὧν ὁ τελευταῖος

ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

738—813. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα : [[Κορωνὶς δὲ εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ος΄. ὧν τελευταῖος

ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ᾽ ἡμῖν [4]γενήσεται.]]

814—829. [[ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, [5]τέσσαρας περιόδους ὁμοίας ἔχουσα. τὰ κῶλα δ᾽ ἑκάστης περιόδου εἰσὶν ἑπτὰ ἰσόμετρα. ὧν τὰ μὲν πρῶτα καὶ τρίτα καὶ πέμπτα δακτυλικά. ἀλλὰ τὰ μὲν ἑφθημιμερῆ, τὰ δὲ πέμπτα πενθημιμερῆ. τὰ δεύτερα καὶ τέταρτα καὶ ἕκτα ἀναπαιστικὰ ἑφθημιμερῆ.

---

1 ὅπερ Ald., ὥσπερ M., ἅπερ Dübn. 2 τοῦ λόγου Θ., qui ὁ ποιητὴς om., συμβουλεύῃ V. Ald. 3 τι post λέγῃ ponit R. sequentia om. etiam Θ. M. 4 Potius γίγνεται 5 τέσσαρος περιόδους ὁμοίους

τὰ δ' ἕβδομα τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια. μετροῦνται μέντοι καὶ κατὰ δύο δακτυλικοὺς ἑξαμέτρους καὶ ἕνα πεντάμετρον καὶ ἕνα τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.]]

830—874. *οὐκ ἂν μεθείην : [[Γράφεται καὶ μεθείμην. κορωνὶς δὲ εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με'. ὧν τελευταῖος*

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ἐπᾴσατε.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

875—894. *[[Διὸς ἐννέα : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις ἐπῳδικὴ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα τίθεσθαι, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μὲν διμέτρων ἐφθημιμερῶν κατὰ τὰς περιττὰς χώρας, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας ἀντισπαστικῶν ἡμιολίων ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ καὶ πεντασυλλάβου, πλὴν τοῦ τρισκαιδεκάτου ἰαμβικοῦ καθαροῦ ὄντος ἐφθημιμεροῦς· ἐφ' ᾧ κορωνίς. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα· ὧν τελευταῖος*

ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

895—904. *[[καὶ μὴν ἡμεῖς : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδική, ὅτι προτίθεται τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ιδ'· ὧν τὰ μὲν α', β', ε', ς', η', θ', ια', ιβ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἄλλα ἐφθημιμερῆ, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ἀκαταλήκτου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]*

905—970. *[[ἀλλ' ὡς τάχιστα : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν Ἱππωνακτείων τετραμέτρων καταληκτικῶν ξς'· ὧν τελευταῖος*

πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

971—991. *τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν :* [1]*[[Ἔκθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους διῃρημένη, ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων κα'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα θ', τῆς δὲ δευτέρας κῶλα δυοκαίδεκα. ἧς τὰ η', ια', ιβ' καταληκτικά εἰσιν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἡ*

---

1 *εἴσθεσις*

μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.]]

992—1076. τάδε μὲν λεύσεις φαίδιμ᾽: [[Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν κεῖσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς, ἐκ κώλων ιγ΄. ὧν τὸ α΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β΄ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ γ΄, ϛ΄ ιγ΄ τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ. τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα καὶ δίμετρα, πλὴν τοῦ μονομέτρου παρατελεύτου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς διπλῆς ἀμοιβαίας εἰσθέσεως ἑβδομήκοντα κώλοις, ὧν τελευταῖον

καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον κἀκβάς τινα λωποδυτῆσαι.

ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδικῆς κορωνίς· τῶν δὲ τετραμέτρων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

1077—1098. [[νῦν δ᾽ ἀντιλέγει: [1]Ἔκθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους [2]διῃρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κγ΄. ὧν τὰ μὲν πρῶτα δύο κῶλα δίμετρα ὄντα ἀκατάληκτα [3]τῇ διπλῇ συνάπτεται. τῆς δὲ πρώτης περιόδου εἰσὶ κῶλα ια΄ ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῆς δευτέρας ἔχει. τὸ μέντοι παρατέλευτον ἀναπαιστική ἐστι βάσις. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1099—1118. [[μέγα τὸ πρᾶγμα: Ἡ παροῦσα στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἑκατέρα δέκα ἐπιμεμιγμένων τριβράχεσιν· ὧν τὰ α΄, δ΄, ϛ΄, ι΄ τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ζ΄ τῆς στροφῆς ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, καὶ τὸ ἑξῆς δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1119—1250. [[καὶ μὴν ἐπ᾽ αὐτούς: Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρλβ΄. ὧν τελευταῖος

---

1 εἴσθεσις 2 διῃρημένης cod.; διπλῆ est tota periodus inde a versu 1005—1098, propterea διῃρημένη referendum ad ἔκθεσις (cf. 971). 3 τῇ διπλῇ συνάπτεται. διπλῆ non est signum sed periodus, quae antecedit inde a versu 1006—1075. rectius scripsisset scholiasta εἰσθέσει τῆς διπλῆς.

μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεί.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1251—1263. [[τί ποτε πρᾶγμα : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν κορωνίδα (ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τὴν διπλῆν, ὡς πολλάκις εἴρηται), ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ διιάμβοις καὶ διτροχαίοις δέκα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· ὃ καλεῖται γλυκώνειον. τὸ δεύτερον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διιάμβου ὅμοιον. τὸ τρίτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου καταληκτικόν. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ἕκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β'. τὸ η' καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος. τὸ θ' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ι' ὅμοιον τῷ ὀγδόῳ. ἑξῆς δὲ [1]ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ'. ἑξῆς δὲ τίθεται κῶλον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τὸ „διαύλιον πρόσαυλεῖ.“ ὅπερ κατὰ παρεπιγραφὴν τίθεται. ὥσπερ καὶ τὸ „αὐλεῖ τις ἔνδον·“ καὶ ἄλλα πολλά. φασὶ δὲ διαύλιον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γενομένης ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς κορωνίς. τοῦ δὲ συστήματος παράγραφος.]]

1264—1284. [[Τὰ δὲ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστίων [2] φησίν· ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν. ἔστι δὲ τῆς μὲν ᾠδῆς ταύτης τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ ε'. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ὃ καλεῖται Αἰολικόν, διὰ τὸ ἴαμβον ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα. τὸ δεύτερον καὶ τὸ ε' δίμετρα ὑπερκατάληκτα. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, [3]ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος τὰ κῶλα ὅμοια πέντε, πλὴν τοῦ τετάρτου τῷ δευτέρῳ τῆς ᾠδῆς ὁμοίου, ἑφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τῆς δὲ ἑξῆς ᾠδῆς τὰ κῶλα ἕξ. τὸ πρῶτον δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. τὸ γ' καὶ τὸ ς' ὡς τὸ β' τῆς ἄνω ᾠδῆς. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον. ἔστι δὲ κῶλον

---

1 ἐν ἐκθέσει Portus. ἐν εἰσθέσει Ald. apud Heliodorum legebatur ἐν ἐκθέσει. 2 Cf. περὶ ποιημάτων cap. IX. β. 3 Cf. schol. Plut. 598.

ἐκ χοροῦ, ὡς ἀνέγνων ἐν Ἀγαμέμνονι, δράματι Αἰσχύλου. τὸ ε΄ ὅμοιον δίμετρον. ἔστι δὲ ἡμιτελὲς ἐνταῦθα. τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν, „αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων·" ὅπερ ἐφθημιμερές ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕξ, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ μέντοι ἕκτος στίχος ἔν τισιν οὐ κεῖται· οἷον, ἴθι δὴ πέραινε.]]

1285—1295. [[*ὅπως Ἀχαιῶν : Ὠιδὴ κώλων ιδ΄. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ β΄ ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ δ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ ε΄ Φερεκράτειον. τὸ ζ΄ τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ η΄ δίμετρον. τὸ ι΄ ὅμοιον τῷ α΄. τὸ ια΄ ὅμοιον τῷ β΄. τὸ ιβ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δ᾽ ἐφύμνιον δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.*]]

1296—1308. [[*τί τὸ φλαττόθρατ : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιγ΄. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*]]

1309—1369. . . . .

1370—1377. [[*ἐπίπονοί γ᾽ οἱ δεξιοί : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδική, διὰ τὸ προτίθεσθαι τῆς κορωνίδος, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις η΄. ὧν τὰ γ΄ ἐφθημιμερῆ· τὰ δ᾽ ἄλλα δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἰθυφαλλικοῦ ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

1378—1481. [[*ἴθι νῦν παρίστασθον : Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριε΄· ὧν τελευταῖος*

νὴ τὸν Δί᾽· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1482—1499. [[*μακάριον : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδική, διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις καὶ ἀναπαίστοις διμέτρων ὀκτωκαίδεκα· ὧν τὰ μὲν α΄, β΄, γ΄ η΄, ι΄, ια΄, ιβ΄, ιδ΄, ιε΄ καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια ἢ ληκύθια· τὰ δ᾽ ἄλλα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ θ΄ καὶ τελευταίου βραχυκαταλήκτων ἰθυφαλλικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

1500—1527. ⟦ἄγε δὴ χαίρων : Ἔκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται, ἐκ κώλων διμέτρων ἀναπαιστικῶν κζ'· ὧν τὰ ς', ια', ιε', κδ', κζ' ἐφθημιμερῆ· τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα, πλὴν τῶν η' καὶ ιγ' μονομέτρων. ἐφ' ἑκάστης περιόδου τέλει καὶ συστήματος παράγραφος.⟧

1528—1533. πρῶτα μὲν εὐοδίαν : ⟦Ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ δράματος ἐκ στίχων ἐστὶ δακτυλικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατοῦσα.⟧

ΟΡΝΙΘΕΣ.

1—209. Ὀρθὴν κελεύεις : ⟦Ἡ εἴσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων ἄρχεται προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σῃ', ὧν τελευταῖος

ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

[1]ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν ρξα' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν ργ' ἕτερον ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.⟧

209—227. ἄγε σύννομέ μοι : (Τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον.) ⟦κώλων [2]ιδ'. ὧν τὰ ιβ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ιγ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον ἀκατάληκτον παρατέλευτον. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις διπλαῖ. ἑξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. μεθ' ἃ τρίμετρα ἀκατάληκτα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.⟧

228—236. ἐποποὶ ποποπό : ⟦Εἴσθεσις μέλους ἑτέρου περιοδική, εἰς τέσσαρας στροφὰς διαιροῦσα [3]τὰς περιόδους, ὧν ἡ πρώτη στροφὴ κώλων δέκα. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον,

---

1 Ut in schol. nub. 1 recte legitur ἐν εἰσθέσει, quod Herm. iniuria mutavit in ἐκθέσει, sic hoc loco servatur Heliodori vox „ἐν εἰσθέσει“, cuius veram significationem scholiasta non intellexit, cf. schol. 228, ἑξῆς δὲ κῶλον, ubi eadem omissa est. 2 Ante κώλων excidit ἔκθεσις τῆς διπλῆς. verba quae praecedunt sunt alius interpretis. 3 Fort. τὴν περίοδον

τὸν δὲ δεύτερον τρίβραχυν. ἑξῆς δύο καὶ τὸ πέμπτον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον. τὸ ἕκτον ἀναπαιστικὸν ὁμοίως κατὰ τὴν τετάρτην χώραν προκελευσματικὸν ἔχον. τὰ ἑξῆς τροχαϊκὰ δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικά.]]

237—249. [[*τιὸ τιό : Ἡ δευτέρα στροφὴ κώλων ιγ'. ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τετραβραχέων. τὸ β' ὅμοιον καθαρόν. τὸ τρίτον ὅμοιον, ἔχον τὸν τρίτον καὶ τέταρτον πόδα τετράβραχυν, τὸν δὲ τέταρτον τρίβραχυν. τὸ ε' ὅμοιον, τὸν α' καὶ β' ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον ὅμοιον, τὸν τρίτον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὰ ἑξῆς ἓξ τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐπιμεμιγμένα τριβράχεσιν. τὸ δὲ ιγ', τὸ ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν.*]]

250—257. *ἀτταγᾶς.* [*Ἡ τρίτη στροφὴ κώλων ὀκτὼ δακτυλικῶν τετραμέτρων, πλὴν τοῦ ζ'. τοῦτο γὰρ δακτυλικὴ βάσις.*]

258—262. [*ἀλλ' ἴτε ἐς λόγους : Ταῦτα τὰ πέντε κῶλα ἔοικεν* [1]*ἐπῳδῷ. καὶ εἰσὶ τὰ μὲν δύο τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐκ τριβραχέων, τὸ δ' παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν* [2]*διρρύθμων. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἐκ τριβραχέων. ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.*]

263—267. . . . .

268—309. [*ἀγάθ' ἀλλ' οὑτοσί : Κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ μ', ὧν τελευταῖος*

καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ. τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ

[3]*ἐν ἐκθέσει δὲ μετὰ τὸν λζ' στίχον κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα β'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]

310—326. [*ποποποποποπο : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ* [4]*κώλων καὶ στίχων ιη'.*

---

1 Legebatur *ἐπῳδοῦ* 2 In schol. 237 legitur *δίμετρον παιωνικόν*, in schol. 327 *τετράμετρον*. apparet igitur scholiastam hoc loco vetere scholio usum esse. 3 Recte Aldina exhibet *ἐν εἰσθέσει*, quod legebatur in vetere scholio Heliodori. 4 Post *κώλων* addidi *καὶ*

ὧν τὰ πρῶτα τρία κῶλα τοῦ χοροῦ ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ ἐπιμεμιγμένα τετραβράχεσιν. ὁ δ' τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς πάλιν τρία κῶλα τοῦ χοροῦ. ἀναπαιστικὴ βάσις ἕκαστον τούτων. ἐπιμεμιγμένα καὶ ταῦτα τετραβράχεσιν. οἱ ἑξῆς πάλιν δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τὸ ἑξῆς τοῦ χοροῦ κῶλον ἀναπαιστικὴ βάσις. οἱ δὲ ἑξῆς ζ' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος κἀστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν; εἰ παρ' ἡμῖν εἴμ' ἐγώ.]

327—342. [ἔα ἔα : Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν „ἰὼ ἰώ", ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν καὶ παιωνικῶν ὀκτώ. ἧς προτίθεται κῶλον ἰαμβικόν, ἤτοι ἰαμβικὴ βάσις. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ἀναπαιστικὰ μεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τὰ δὲ παιωνικὰ πεντασυλλάβοις. διαλύονται γὰρ καὶ τῶν παιώνων εἰς βραχείας αἱ μακραί. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ τρίτον ἀναπαιστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ὅμοια [1]τῷ δευτέρῳ. τὸ πέμπτον ἑφθημιμερές. τὸ ἕκτον καὶ ζ' παιωνικὰ τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ ὄγδοον ὅμοιον ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ τρεῖς. τὸν τρίτον δὲ ἀναπληροῖ τὸ ἑξῆς πρόσωπον εἰσερχόμενον. ἑξῆς δὲ σύστημα ἐν εἰσθέσει τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τοῦ δὲ συστήματος μόνη παράγραφος.]

343—385. [ἰὼ ἰώ : Εἴσθεσις χοροῦ ἑτέρα ἀντίστροφος τῆς ἤδη ῥηθείσης στροφῆς, ἐκ κώλων ὁμοίων καὶ στίχων η'. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ε' ἀναπαιστικὰ ἀναλόγως τοῖς τῆς στροφῆς. τὰ δὲ τρία παιωνικά, ὡς καὶ τὰ τῆς στροφῆς. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. [2]ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.]

386—399. [μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν : Ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων ἀναπαίστοις καὶ χορείοις ιε' διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκαταλήκτων, ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]

---

1 Fort. ὅμοιον τῷ δευτέρῳ (δίμετρα ἀκατάληκτα). 2 Requiritur mentio διπλῆς ἔξω νενευκυίας in fine εἰσθέσεως. propterea conieci ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς (λβ' διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ περατουμένοις). ἐπὶ τῷ τέλει (δύο) διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι cf. schol. av. 539.

400—406. [[ἄναγ᾽ ἐς τάξιν: Εἴσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κώλων ἀναπαιστικῶν ς'. ὧν τὰ μὲν τέσσαρα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ ἕκτον ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τοῖς ἑξῆς. ὑφ' ὃ κορωνίς.]]

407—433. [[καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων: Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κζ' ἰαμβικῶν διμέτρων μὲν πλὴν τοῦ ἑνδεκάτου καὶ κδ' τριμέτρων ὄντων, ἀκαταλήκτων δὲ πλὴν τοῦ τελευταίου· τοῦτο γὰρ ἑφθημιμερές. ἔτι γε μὴν τῶν δ', ε', ς', ζ', η' ἀντισπαστικῶν διμέτρων διιάμβοις, ἐπιτρίτοις ἐπιμεμιγμένων καὶ σπονδείοις πλὴν τοῦ ζ' ἀκαταλήκτων· τοῦτο γὰρ φερεκράτειον· ἔτι τῶν κ', κα', κβ', κγ' παιωνικῶν ἑφθημιμερῶν. τὰ δὲ τοιαῦτα δῆλον ὡς ἀσυνάρτητα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

434—450. ἄγε δὴ σὺ καὶ σύ: [[Εἴσθεσις δ' ἑτέρας περιόδου στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ'. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

451—522. [[δολερὸν μὲν ἀεί: Εἴσθεσις μέλους χοροῦ λόγον στροφῆς ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν „πολὺ δὴ πολὺ δή." ἔστι δὲ καὶ ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν περίοδον τίθεσθαι· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς, κώλων καὶ στίχων θ'. ὧν ὁ πρῶτος ἀσυνάρτητος [1] ἐξ ἀναπαιστικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον. ὁ δεύτερος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ὁ τρίτος ἀναπαιστικὸς πενθημιμερής. ὁ δ' ἀσυνάρτητος ἐκ τροχαϊκοῦ [2] πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου. ὁ πέμπτος ὅμοιος τῷ γ'. ὁ ς' ἀναπαιστικὸς δίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ ζ' ἀσυνάρτητος [3] ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ .....

---

1 ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκαταλήκτων 2 πενθημιμερής 3 Post καὶ indicavi lacunam, nam desideratur versus octavi et noni explicatio. apparet autem verba ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως ad primam partem versus septimi, et verba καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ ad alteram partem versus noni referenda esse. in toto autem scholio prope genuina verba Heliodori traduntur, nam cum in ceteris huius fabulae scholiis exstet δίμετρον et πενθημιμερές, hic legitur δίμετρος

τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο ὅμοιοι τοῖς ἐπὶ τῆς ἑξῆς εἰσθέσεως ξα'. ὀφείλει δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις κώλοις διάλειμμα μικρόν, ἵνα δοκῶσιν ἐκ δύο κώλων συγκεῖσθαι, συνάπτωνται δὲ εἰς ἕνα στίχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσθέσεως ἔξω διπλῆ.]]

523—538. . . . .

539—610. [[πολὺ δή: Εἴσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προρρηθείσης στροφῆς, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐκ κώλων συγκεῖσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων θ', ὁμοίων ἐκείνῃ. ἔχει δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει τοὺς συνήθεις δύο στίχους ἀναπαιστικοὺς ὁμοίους τοῖς ἑξῆς ξα' διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ [1] περατουμένοις. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.]]

610—625. . . . .

626—638. [[ὦ φίλτατ' ἐμοί: Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου στίχων καὶ κώλων ιβ'. ὧν ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ ια' καὶ ιβ' ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ὁ τρίτος ἀσυνάρτητος [2] ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν· ἐξ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς αἰολικοῦ διὰ τὸ ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα ἴαμβον καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς. ὁ τέταρτος ὅμοιος. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ϛ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ η' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. ὁ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δέκατος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

---

et πενθημιμερής. Vocem ἀσυνάρτητος quae ubique deest in veteribus scholiis addidit recentior scholiasta.

1 περατουμένους 2 Verba inepta quae leguntur post ἀσυνάρτητος: ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν delenda sunt.

639—660. ⟦καὶ μὴν μὰ τὸν Δία : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων εἴκοσι. ὧν τελευταῖος

καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε [1]τὰ στώματα.

ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.⟧

661—675. ⟦ὦ τοῦτο μέντοι : Εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιε'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.⟧

676—684. ὦ φίλη, ὦ ξουθή : ⟦Τὸ πρὸ τῆς παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κώλων ἐστὶν ἀσυναρτήτων θ'. ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ β' ἡμιόλιον. τὰ γ', ς', ζ', η' ἀντισπαστικὰ γλυκώνεια. τὰ δ', θ' ἑφθημιμερῆ. τὸ ε' ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.⟧

685—722. ⟦ἄγε δὴ φύσιν : Ἡ παροῦσα παράβασις ἐκ στίχων ἐστὶ λη', δῆλον δὲ ὡς ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.⟧

723—736. ⟦ἢν οὖν : Ἔκθεσις τοῦ μακροῦ ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιδ'. ὧν τὰ μὲν ιβ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ιγ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἑφθημιμερές. ὑφ' ὃ παράγραφος.⟧

737—751. ⟦Μοῦσα λοχμαία : Ἡ στροφὴ καὶ ᾠδὴ αὕτη κώλων ἐστὶ διαφόρων καὶ ἀσυναρτήτων ις'. ὧν τὸ πρῶτον πενθημιμερές. τὸ β' ἑφθημιμερὲς τοῦ α' ποδὸς ἑξαβράχεος. τὸ γ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. τὸ δ' ἀσυνάρτητον [2]προσῳδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει [3]τοῦ Νεφελῶν δράματος. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ς' ὅμοιον τῷ δ', οὐκ ἐκ παίωνος δευτέρου ἀρχόμενον ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκ δακτύλου. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β', πλὴν βραχυκατάληκτον. τὸ η' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ τὸ ιδ'. τὸ θ' ἀσυνάρτητον ὅμοιον τοῖς ῥηθεῖσι. τὸ ι' ὅμοιον. τὸ ια' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διαλελυμένων χοριάμβων, τοῦ α' ἑξασυλλάβου, τοῦ δὲ δευτέρου πεντασυλλάβου. τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ' δακτυλικὸν ἑφθημι-

---

1 Corr. στρώματα 2 προσῳδιακόν, eadem forma exstat in schol. nub. (cf. adnot. ad v. 651) errore scholiastae. 3 Deest locus in schol. nub., quo referantur haec verba.

μερές. τὸ ιε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ις' ὅμοιον τῷ πρώτῳ πενθημιμερὲς ἐκ διαλελυμένου χοριάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα.]]

752—768. . . . .

769—784. [[*τοιάνδε : Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία καθ' ἕκαστόν ἐστι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.*]]

785—800. [[*οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον : Τὸ ἀντεπίρρημα ὅμοιον τῷ ἐπιρρήματι. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.*]]

801—850. [[*ταυτὶ τοιαυτί : Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ν'. μετὰ δὲ τὸν ιθ' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.*]]

851—858. [[*ὁμορροθῶ : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις* [1] *μέλους χοροῦ καὶ στροφὴ κώλων διαφόρων θ'. ὧν τὸ α' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὰ ἑξῆς τρία τροχαϊκά, τὸ μὲν ἑφθημιμερές, τὸ δὲ πενθημιμερές, τὸ δ' ἀκατάληκτον δίμετρον, ὡς καὶ τὸ ὄγδοον. τὸ ς' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καὶ τὸ θ'. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ „ᾠδάν." ὑφ' ὃ κορωνίς.*]]

859—863. [[*παῦσαι σύ : Εἴσθεσις συστηματικὴ ἀμοιβαίας ἓξ περιόδους ἔχουσα. τῆς δὲ πρώτης στίχοι τρεῖς ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι. καὶ ἐν* [2] *ἐκθέσει ἕτερος ὁμοίως. ὑφ' ὃν παράγραφος.*]]

864—873. [[*δράσω τάδ'· ἀλλά : Ἡ δευτέρα περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ δέκα. ὧν ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ σπονδείου. τὸ γ' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ αὐτὸ τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' καὶ ς' δίμετρα βραχυκατάληκτα τροχαϊκά. ὁ ζ' ὅμοιος τῷ α', τὸν β' ἔχων πόδα χορεῖον. τὸ η' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ι' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐν* [3] *ἐκθέσει δ' ἴαμβος τῷ πρώτῳ ὅμοιος. ὑφ' ὃν παράγραφος.*]]

---

1 *μετά* 2 *εἰσθέσει* Ald. 3 *εἰσθέσει* Ald.

874—880. [[καὶ φρυγίλῳ : Ἡ τρίτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἑπτά. ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ γ' ἑφθημιμερές. τὸ δ' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν β' πόδα τρίβραχυν, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος. τὸ ϛ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν παράγραφος.]]

881—888. [[καὶ ἥρωσι καὶ ὄρνισιν : Ἡ τετάρτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ὀκτώ. ὁ α' ἀντισπαστικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικός. τὸ γ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος. τὸ δ' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ ϛ' ὅμοιον δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ὄγδοον ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

889—894. [[παῦ' ἐς κόρακας : Ἡ πέμπτη περίοδος ἐκ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

895—902. [[εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι : Ἡ ϛ' περίοδος ἐν ἐκθέσει κώλων ἐστὶν ὀκτώ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. τὸ γ' δακτυλικὸν δίμετρον [1]τοῦ β' ποδὸς προκελευσματικοῦ. τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῶν α' [2]καὶ β' ποδῶν χορείων. τὸ ε' ὅμοιον ἐκ χορείων. τὸ ϛ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ α' ποδὸς χορείου. ὁ ζ' ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]]

903—919. [[θύοντες εὐξώμεσθα : Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου ἀμοιβαίας κώλων καὶ στίχων ιη'. ὧν οἱ α', ε', θ', ι' καὶ οἱ τελευταῖοι ἓξ [3]ἴαμβοι οὗτοι μὲν ἀκατάληκτοι τρί-

---

1 β' ποδὸς Kusterus. α' ποδὸς Ald. 2 καὶ β' addidit Kusterus. fort. τῶν πρώτων ποδῶν. 3 Scholiasta scribit ἴαμβοι et paulo infra εἰς δισσυλλαβίαν (alibi δισσύλλαβον) Heliodori secutus dicendi usum.

μετροι. ὁ δὲ δ' ἑφθημιμερής. ὁ δεύτερος χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός, τὸν πρῶτον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ὁ ς' Ἰωνικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. τὰ ζ', ια' δακτυλικά, τὸ μὲν πενθημιμερές, τὸ δὲ τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν. τὰ η', ιβ' ἀναπαιστικὰ ἑφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

920—930. [[ταυτὶ σύ: Ἐντεῦθεν διαιρεῖται τὰ πρόσωπα εἰς συστηματικὰς περιόδους ἀμοιβαίας η'. καὶ ἔστιν ἡ πρώτη περίοδος στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δ'. ἡ β' στίχων καὶ κώλων ζ'. ὧν ὁ πρῶτος χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός. τὸ β' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν δεύτερον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ τρίτον περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. τὸ ε' τροχαϊκὴ βάσις ἐκ χορείων. τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

931—935. [[τουτὶ παρέξει: Ἡ τρίτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

936—945. [[τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα: Ἡ δ' περίοδος κώλων ἐστὶ παιωνικῶν μεμιγμένων κρητικοῖς καὶ παλιμβακχείοις τεσσάρων. ὧν τὸ α' τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς παλιμβακχείου. τὸ τρίτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δ' ἡ ε' περίοδος κώλων [1]ἀναπαιστικῶν πέντε. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου. τὸ β' πενθημιμερές, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν. τὸ τρίτον Ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου. τὸ δ' ὅμοιον. τὸ ε' δίμετρον βραχυκατάληκτον παιωνικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

946—953. [[ξυνίημ' ὅτι βούλει: Ἡ ἕκτη περίοδος ἡνωμένη οὖσα κώλων καὶ στίχων ἐστὶν η'. ὧν οἱ πρῶτοι τέσσαρες ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. μίαν γὰρ τὰ δύο πρόσωπα τὴν τοιαύτην ποιεῖ περίοδον. τὰ δὲ ἑξῆς τέσσαρα

---

1 Fort. ἀντισπαστικῶν

ἀναπαιστικὰ κῶλα. ὧν τὸ α' ἑφθημιμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῶν πρώτων δύο ποδῶν ὄντων προκελευσματικῶν. τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

954—958. νὴ τὸν Δία: [[Ἡ ζ' περίοδος ἐν ἐκθέσει στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ε'. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.]]

959—991. [[εὐφημία 'στω: Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων λς'. ὧν οἱ πρῶτοι ὀκτὼ ἰαμβικοὶ τρίμετροι, οἱ ἑξῆς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσχημάτιστοι, ἀτάκτως τοὺς πόδας κειμένους ἔχοντες. μιμεῖται γὰρ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν χρησμῶν. οἱ δ' ἄλλοι ὡς οἱ πρῶτοι. οἱ μέντοι χρησμοὶ ἐπικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

992—1057. [[ἥκω παρ' ὑμᾶς: Εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ξ'. ὧν τελευταῖος

θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

μετὰ μέντοι τὸν μθ' κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον καὶ μετὰ τὸν νβ' ἀσυνάρτητοι δύο. ὧν ὁ πρῶτος σύγκειται ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως. ὁ δέ τοι νδ' σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. ὁ δὲ νε' ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.]]

1058—1070. [[ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ: Ἡ παράβασις[1] αὕτη οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνα τέσσαρα, τὴν ᾠδὴν καὶ στροφήν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντῳδὴν καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν ἡ ᾠδὴ καὶ στροφὴ κώλων καὶ στίχων δακτυλικῶν καὶ παιωνικῶν ιδ'. τὰ α', ε', ς', ζ' δακτυλικὰ ἑφθημιμερῆ. τὰ β', γ', δ', ι', ια' τετράμετρα. τὰ δ' ἄλλα παιωνικά, τετράμετρα μὲν ἀκατάληκτα τὰ η', θ'. τὸ δὲ ιβ'

---

1 Alius grammaticus haec annotat: (1058.) (ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ: Εἰώθασι μετὰ τὴν τελείαν παράβασιν ἐπιρρηματικὴν ποιεῖσθαι συζυγίαν, ὥσπερ καὶ ἐν Ἱππεῦσι πεποίηκεν. Ἄλλως. δευτέρα παράβασις, ὡς ἐν Ἱππεῦσιν.) nomine ἐπιρρηματικῆς συζυγίας Heliodorus oden et epirrhema comprehendere solet.

τρίμετρον. τὸ δὲ ιγ' δίμετρον. τὸ δὲ ιδ' ἑφθημιμερὲς ἐκ κρητικῶν. ὑφ' ὃ παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα.]]

1071—1087. . . . .

1088—1100. [[εὔδαιμον φῦλον: Ἡ ἀντῳδὴ [1] καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ. καὶ αὕτη γὰρ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ιδ'. καὶ τὰ μὲν ἔχει δακτυλικὰ ἰσόμετρα τοῖς ἐκείνης, τὰ δὲ παιωνικὰ ἐπιμεμιγμένα κρητικοῖς. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.]]

1101—1117. . . . .

1118—1187. [[τὰ μὲν ἱερ' ἡμῖν: Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ο', ὧν τελευταῖος

τόξευε πᾶς τις. σφενδόνην τίς μοι δότω.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1188—1198. [[πόλεμος αἴρεται [2]: Εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις ἤτοι τριβράχεσι καὶ δακτύλοις πενθημιμερῶν η'. ὧν τὰ μὲν πρῶτα τρία καὶ παιωνικά, εἰ βούλει, ποιήσει ἡμιόλια. τὸ τέταρτον τροχαϊκὸν ἐκ δακτύλου πενθημιμερές. τὸ πέμπτον καὶ ἕκτον ἰθυφαλλικά. τὸ ζ' καὶ η' τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβικὰ τρία. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δὲ δύο τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1199—1261. αὕτη σύ: [[Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξγ'. ὧν τελευταῖος

καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1262—1266. [[ἀποκεκλῄκαμεν [3]: Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων παιωνικῶν ϛ'. ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἤτοι ἡμιόλια. τὸ γ' δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. τὸ δ' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ δὲ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἔν τισι δὲ δύο κῶλα συνῆπται

1 ἀντῳδὴ ἤτοι ἀντιστροφὴ adscriptum in V. 2 In Veneto legitur ἔν τισι δὲ τῶν ἀντιγράφων εἰς δύο κῶλα διῄρηται τὸ ἕν, ἐν δὲ ἄλλοις συνῆπται. 3 ἀποκεκλῄκαμεν: ἔν τισι δὲ κατὰ δύο κῶλα συνῆπται ταῦτα V.

ταῦτα. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος ὅμοιος τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1267 — 1312. δεινόν τε τὸν κήρυκα : [[Εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μδ'. ὧν τελευταῖος

ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

1313 — 1328. [[ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς, κώλων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ιζ'. ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον. τὸ γ' ὅμοιον. τὸ δ' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ϛ' καὶ τὸ ζ' ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ. τὰ η', ϑ', ιγ' ὅμοια τῷ α', τὰ δ' ἄλλα τῷ β'. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις διπλαῖ.]]

1329 — 1336. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός : [[Εἴσθεσις δὲ χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κώλων ἀναπαιστικῶν ε'. ὧν τὰ α', β' πενθημιμερῆ. τὰ γ', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν [1]ἐκθέσει δὲ τρίμετρα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1337 — 1371. γενοίμαν αἰετός : [[Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου κώλων καὶ στίχων λζ'. ὧν τὰ α' δύο ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ϛ' κῶλον μονόμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ' ἄλλοι τρίμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1372 — 1381. ἀναπέτομαι δή : [[Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος προῳδῷ χοροῦ ἔοικε, κώλων καὶ στίχων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ι', ἐπιμεμιγμένων τετραβράχεσιν. ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τοῦ α' ποδὸς τετραβράχεος. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ', ζ', η' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βάσις καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον. τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ ϑ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ι' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές.]]

---

1 εἰσθέσει Ald.

1382—1408. [[παῦσαι μελῳδῶν : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων καὶ κώλων κη'. ὧν οἱ μὲν πρῶτοι ια' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὰ ἑξῆς ὀκτὼ κῶλα ἀναπαιστικὰ ἐπιμεμιγμένα χορείοις ἢ τριβράχεσι καὶ προκελευσματικοῖς ἤτοι τετραβράχεσιν. ὧν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ δὲ ἑξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς δὲ τούτων θ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1409—1469. . . . .

1470—1493. [[πολλὰ δὴ καὶ καινά : Ἡ στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν καὶ ἰαμβικῶν ιβ', καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. καὶ ἰαμβικὰ μὲν δίμετρα τὰ ϛ', ιβ'. τὰ δ' ἄλλα τροχαϊκά, τῇ μὲν δίμετρα, τῇ δ' Εὐριπίδεια. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1494—1552. οἴμοι τάλας : [[Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι νη'. τὸ μέντοι ιϛ' κῶλόν ἐστιν ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1553—1564. πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσιν : [[Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ σπονδείοις ϛ'. καὶ ἡ ἀντιστροφὴ [1]τοιούτων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1565—1693. τὸ μὲν πόλισμα : [[Κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκα', ὧν τελευταῖος

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι.

μετὰ δὲ τὸν ϟδ' στίχον [κῶλά ἐστιν ἀντισπαστικὰ ϛ', ἐπιμεμιγμένα διιάμβοις, δισπονδείοις καὶ ἐπιτρίτοις, ἑφθημιμερῆ, πλὴν τοῦ πρώτου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1694—1705. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσιν : [[Εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν [2]ὀκτὼ ἑφθημιμερῶν καὶ ἀκαταλήκτων διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1706—1719. [[Ἡ συστηματικὴ αὕτη εἴσθεσις ἐξ ἰάμβων ἐστὶ τριμέτρων ιδ', ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

---

1 In schol. av. 1470 et 1731 legitur τοσούτων 2 Fort. δώδεκα

1720—1730. *ἄναγε, δίεχε*: ⟦*Εἴσθεσις μέλους χοροῦ εἰς δύο περιόδους διῃρημένη κώλων ιβ'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης τροχαϊκὰ ς' ἐπιμεμιγμένα χορείοις καὶ ἰάμβοις. ὧν τὰ α', β', δ', ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ ς' ἑφθημιμερές. τῆς δὲ δευτέρας ἐξ ἀναπαιστικῶν τὰ μὲν α', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ β', ε' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ ς' ἑφθημιμερές. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.*⟧

1731—1747. ⟦*Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ*: *Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται* · [1]*τριὰς ἐπῳδική, καὶ εἰσὶ τῆς μὲν στροφῆς τὰ κῶλα ε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ πάντα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ παντοίοις σύμμικτα ποσί. τῆς δ' ἐπῳδοῦ κῶλα ς' ἀναπαιστικὰ δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδῆς κορωνίς.*⟧

1748—1765. ⟦*ὦ μέγα χρύσεον*: *Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ εἰς δύο διῃρημένη περιόδους κώλων ιη'. ὧν τῆς πρώτης περιόδου ἀναπαιστικὰ ς', πλὴν τοῦ γ' καὶ τελευταίου* [2]*ἀκαταλήκτων. τῆς δευτέρας κῶλα ιβ'. τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ β', ς', θ', ια' ἰαμβικὰ καταληκτικὰ δίμετρα. τὰ γ', δ', ε', ζ', ι', ιβ' τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ. τὸ η' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρ˜μα περατοῦσα.*⟧

ΕΙΡΗΝΗ.

1—81. ⟦*Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐξ ἰαμβείων π' συνήθων. τὸ μέντοι ξ' μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.*⟧

82—101. ⟦*ἥσυχος*: *Τὰ ἑξῆς ιθ' κῶλα ἀναπαιστικά, πλὴν τοῦ ι', δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ δὲ Τρυγαῖος ἐπιβεβηκὼς τῷ κανθάρῳ ταυτά φησιν.*⟧

---

1 *τριὰς ἐπωδική*; hanc vocem in scholiis recentioris temporis inusitatam scholiasta ab Heliodoro petivisse videtur cf. schol. Acharn. 490.
2 Scrib. *ἀκατάληκτα*

102—113. ⟦οὐκ ἔσθ' ὅπως : Τὰ ἑξῆς ιβ' ἰαμβεῖα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.⟧

114—123. ὦ πάτερ : [1] Σύστημα ἕτερον εἰς δύο διῃρημένον περιόδους ⟦καὶ εἰσὶ τῆς μὲν πρώτης περιόδου δακτυλικὰ τετράμετρα τέτταρα, καὶ ἐν ἐκθέσει ἐπικὸν ἕν, μεθ' ὃ τὰ τῆς δευτέρας περιόδου ὅμοια πέντε. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.⟧

124—153. ⟦καὶ τίς πόρος σοι : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἰαμβείων λ' διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ περατουμένων.⟧

154—179. [[2] Εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ τελευταίου. τοῦτο γὰρ ἑφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ. ἐν [3] ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖα ζ'... ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

180—235. ⟦πόθεν βροτοῦ : Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις ἀμοιβαία ἐξ ἰαμβείων νς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.⟧

236—300. ἰὼ βροτοί : ⟦Κορωνὶς ἑτέρα ἑτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ὅμοιοι τοῖς προφθάσασι ξγ'. καὶ ἐν ἐκθέσει τροχαϊκοὶ τοῖς ἑξῆς ὅμοιοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων [4] τῶν ὑποκριτῶν.⟧

301—345. ⟦δεῦρο πᾶς χώρει : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λη'. καὶ ἡ ἔκθεσις ταύτης κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν [5] ζ'. ὧν τὰ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς' παρατέλευτον. τὸ ζ' ἑφθημιμερὲς ἰαμβικόν. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.⟧

346—360. εἰ γάρ μοι γένοιτο : [Κορωνὶς [6] καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ στίχων καὶ κώλων ιε'. ὧν ὁ πρῶτος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὸ β' ἑφθημιμερές. ὁ τρίτος παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος ἐκ παιώνων καὶ κρητικῶν. καὶ ὁ ι' καὶ ιγ'. οἱ ἑξῆς δύο ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὸ ς' δὲ καὶ η' τῷ β'. τὸ ζ' παιωνικὸν [7] δίρρυθμον. καὶ

---

1 Alius grammaticus, cuius sunt prima huius scholii verba *Σύστημα — περιόδους* sic pergit: *ἔστι δὲ τετράκωλον, καὶ ἕκαστον δακτυλικόν, τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεύτερον καταληκτικόν, τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ἀκατάληκτον. ἀναπαιστικὸν δὲ αὐτὸ οὔ φαμεν, ἐπεὶ ἀπό τινος τύχης οὐδὲ ἀνάπαιστον ἔσχεν, ἀλλὰ πάντας δακτύλους πλὴν τριῶν συλλαβῶν.* V. 2 Scribendum *ἔκθεσις*, quod Ald. exhibet. 3 *εἰσθέσει* cod.; *ἐκθέσει* Dübn. 4 *τῶν ὑποκριτῶν* Kusterus. *τῶν* om. Ald. 5 Scrib. ς' 6 Cf. *κωλομετρίαν* 7 Heliodorus paeonicos versus appellat *διρρύθμους* et *τριρρύθμους*.

τὸ θ' καὶ τὸ ιβ' καὶ ιδ'. τὸ δὲ ια' δίμετρον τροχαϊκόν. τὸ τελευταῖον παιωνικὸν τρίρρυθμον. ὑφ' ὃ κορωνίς.]

361—382. [[*φέρε δὴ κατίδω : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἰαμβείων κβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*]]

383—399. [[*εἰπέ μοι : Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα καὶ εἰσὶ στίχων καὶ κώλων ιζ'. ὧν οἱ πρῶτοι δύο* [1]*καὶ ὁ τῆς πρώτης στροφῆς α' τροχαϊκοὶ τετράμετροι* [2]*καταληκτικοί. τὸ β' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὁ γ' παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δ' καὶ ὁ ἑξῆς καὶ οἱ α', ς' τῆς δευτέρας στροφῆς ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὰ δ' ἄλλα παιωνικὰ δίρρυθμα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τελευταίῳ κώλῳ, τῷ „δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἀεί," δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*]]

400—425. [[*ἴθ' ἀντιβολῶ σε : Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐκ στίχων ἰαμβείων κς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*]]

426—458. *ὑμέτερον ἐντεῦθεν : (Διπλῇ* [3] *καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἶτα ἐν ἐκθέσει παρὰ τοῖς τετραμέτροις στίχοις ἰαμβικοὶ β', κἂν ἐπεκθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ. τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.)*

459—472. *(Ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιδ', ἔχει δὲ ἑξῆς καὶ ἀντιστροφὴν ἐξ ὁμοίων ἀρχομένην κώλων.* [4]*καὶ ἔστι τὸ μὲν πρῶτον τρισύλλαβον κατὰ παλιμβάκχειον. τὸ δὲ β' παίων πρῶτος. τὸ δὲ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἄν, ἢ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κρητικὸν ἔχει. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος. τὰ ς', ζ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα. τὸ η' ἐφθημιμερὲς ὅμοιον. τὰ θ', ι' παιωνικὰ μονόμετρα ἐκ κρητικῶν. τὰ ια', ιβ', ιγ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἐπιμεμιγμένα ἰάμβοις, τὰ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ δακτύλοις.*

---

1 Post *καὶ ὁ τῆς* addidi *πρώτης* 2 *ἀκατάληκτοι* 3 *Διπλῇ — διπλοῦ* sunt Heliodori tamen valde corrupta cf. *κωλομετρίαν.* 4 *καὶ ἔστι — εἴη ἄν* descripta sunt ex vetere scholio cf. *κωλομετρίαν.*

τὸ ιδ' ὅμοιον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ ἡ ἔσω διπλῆ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.)

473—484. ⟦*ὦ Λάμαχ' ἀδικεῖς* : *Διπλῆ καὶ στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*⟧

485—499. *ὦ εἶα* : ⟦*Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀντιστροφὴ τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, καὶ εἰσὶ τὰ κῶλα καὶ ταύτης ὅμοια ἐκείνοις· ἔν τισι δὲ καὶ ἑτέρους δέχεται πόδας τοῦ αὐτοῦ μέτρου* [1]*ὄντας. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.*⟧

500—511. ⟦*ἄνδρες Μεγαρῆς* : *Ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἰαμβείων η'. καὶ ἐν εἰσθέσει ἕτερον ἀμοιβαῖον στίχων ὁμοίων καταληκτικῶν τετραμέτρων δ'. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.*⟧

512—519. *ἄγε νῦν* : ⟦*Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κώλων η'. ὧν τὸ μὲν α' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ δεύτερον ὅμοιον δίμετρον. τὰ γ', δ', ϛ' ἰαμβικὰ δίμετρα. τὸ ε' ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ ζ' παιωνικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παλιμβακχείων καὶ κρητικῶν. τὸ η' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ὅμοιον. ὑφ' ὃ κορωνίς.*⟧

520—570. ⟦*ὦ πότνια* : *Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας στίχων να'. ὧν οἱ μὲν λγ' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. οἱ δὲ ἑξῆς ιη' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ἡ ἔξω διπλῆ.*⟧

571—581. ⟦*Ἡ ἔκθεσις αὕτη τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων τροχαϊκῶν ια'. ὧν τὸ η' μονόμετρον, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.*⟧

582—650. *χαῖρε, χαῖρ' ὦ φίλτατε* : ⟦*Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κώλων κα'. ὧν τὰ α', ζ', ιε' τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ. τὰ β', ϛ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ γ', η' ὅμοια, Ἰωνικὰ μέντοι ἀπὸ μείζονος. τὰ δ', θ', ιη' δακτυλικὰ πενθημιμερῆ. τὰ ε', ια', ιβ', ιϛ', ιζ' παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ι' ὅμοιον, ἰαμβικὸν μέντοι. τὸ ιγ' παιωνικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιθ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.* [2]*ὁ κ', κα' ἐν ἐκθέσει στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἐν τῇ εἰσθέσει τῆς διπλῆς*

---

1 *ὄντος* 2 *ὁ κ', κα'. ἐν*

ἀμοιβαίας μη'. ἐπὶ τῷ τέλει τῶν μὲν τοῦ χοροῦ κορωνίς, τῆς δὲ διπλῆς ἡ ἔξω διπλῆ. ἐπὶ μέντοι ταῖς ἀποθέσεσιν ἡ συνήθης παράγραφος.]]

651—657. (*ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς : Διπλῆ*[1] *καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, οὗ πέντε μέν ἐστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς' ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.*)

658—728. (*ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι : Διπλῆ*[2] *καὶ εἴσθεσις παρὰ τὸ τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα οβ'. μετὰ δὲ τὰ λε' ἔστι προαναφώνημα τὸ ὦ ὦ.*)

729—774. (*Ἡ*[3] *παράβασις αὕτη οὐκ ἔστι τελεία. τοῦ γὰρ ἐπιρρήματος καὶ ἀντεπιρρήματος ἐστέρηται. ἔστι τοίνυν*

---

1 Cf. *κωλομετρίαν* 2 Cf. *κωλομετρίαν* 3 Alius grammaticus haec annotat: (733.) *χρῆν μὲν τύπτειν*: (*Νῦν παραβάσει κέχρηται ὁ χορός, μηδὲν περὶ τοῦ προκειμένου λέγων ἢ τὸν ποιητὴν ἐπαινῶν. παράβασιν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμέμης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὁπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναί τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν πρὸς τὸ θέατρον* [a] *διὰ τοῦ χοροῦ. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς καὶ ἐγίνοντο* [b] *στοῖχοι δ'. εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ „εἰ μὲν μὴ λίαν* [c] *ὦ 'νδρες ἠναγκαζόμην | στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν,“ ἄμφω σημάνας, καὶ τὸ στρέφεσθαι καὶ τὸ παραβαίνειν. Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἓξ ἐστι ζυγὰ τοῦ χοροῦ. ὁ δὲ νοῦς, ἐχρῆν μέν, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς ἑαυτὸν ἐπῄνει παραβάσει χρώμενος, τοὺς ῥαβδούχους ἐκείνους τύπτειν* [d] *αὐτὸν ὡς ἀπρεπές τι* [e] *μεταχειριζόμενον. εἰ δὲ πρέπον ἐστίν, ὦ Μοῦσα, ἑαυτὸν ἐπαινέσαι τινά, φησὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, τοῦτ' ἔστιν ὁ Ἀριστοφάνης, ἄξιος εἶναι πολλῆς τιμῆς, ὅστις, Ἀριστοφάνης, ἄριστος γεγένηται. ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι* [f] *τινές, οἳ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν. ἢ ῥαβδούχους εἶπε· τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσυμνήτας εἶπεν.* 735. *παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις*: *Πᾶσαν* [g] *παρέκβασιν ἀναπαίστους λέγει.* — a *τὸν χορὸν* V. *τοῦ χοροῦ* Dübn. b legebatur *στίχοι*, quod emendavit Dind. duce Suida s. *Παράβασις*. c *μὲν* om. V.; post *λίαν* desunt syllabae tres ⏑⏑–, nam metrum est Eupolideum, Meinekius supplet *ὑπὸ τοῦδ'*. Dübn. d *αὐτοῦ*, quod emend. Dübn. e *μεταχειριζόμενος* R. *μεταχειριζομένους* V. *μεταχειριζόμενον* Dübn. *ἐστὶ μοῦσαν τινὰ ἑαυτὸν ἐπαινέσαι* R. f *τινὲς πρὸς εὐταξίαν τῶν θ.* R. g Scrib. *παρά-*

τὸ μὲν κομμάτιον στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. τὸ δὲ [1] *μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ'. ἡ δ' ἔκθεσις κώλων δέκα διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου* [2] *ἀκαταλήκτων. ἐπὶ πᾶσι παράγραφος.)*

775—817. *μοῦσα σὺ μέν* : [*Ἡ ᾠδὴ αὕτη καὶ στροφῆ κώλων ἐστὶ κβ'. τοσούτων δὲ καὶ ἡ ἀντῳδὴ καὶ* [3] *ἀντιστροφή. οὐ γὰρ διῄρηνται, ἀλλ' ἐχόμεναί εἰσιν ἀλλήλων, ἐπεὶ οὐ κεῖται μεταξὺ τὸ ἐπίρρημα. τὰ μὲν οὖν α', ς', ιδ', ις', ιθ', κα' δακτυλικὰ πενθημιμερῆ. τὰ δὲ β', δ'* [4] *προσοδιακὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ παίωνος β' καὶ χοριάμβου. τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ ε' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ δὲ ζ' ἀκατάληκτον δίμετρον. τὰ η', θ', ια' δακτυλικὰ τρίμετρα. τὸ ι' τροχαϊκὴ βάσις. τὰ ιβ', ιγ' χοριαμβικὰ εἰς βακχεῖον περαιούμενα δίμετρα. τὸ ιε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυ-*

αρεκ
βασιν. παρέκβασιν R., *παράβασιν* V., *παράβασιν* G. Ald., quae deinde *ἀνάπαιστον καλεῖ.*

1 Scholiasta in errore versatur parabasin appellans „*μακρόν.*" 2 *καταληκτικῶν* 3 Ad hunc locum exstat annotatio alius grammatici: (797.) (*τοιάδε χρὴ Χαρίτων : Τῇ στροφῇ ἀποδέδωκε τὴν ἀντίστροφον· πάλιν γὰρ ἐπὶ τὸν οἰκεῖον ἐπανέδραμεν ἔπαινον, φάσκων ὅτι διὰ ταῦτα πάντα χρὴ τοὺς θεατὰς μετὰ πάσης εὐνοίας ἀποδέχεσθαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιήματα. ἴδωμεν οὖν τὴν στροφὴν τί ἐστι* [a] *καὶ πῶς τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγε. κἀν ταῖς Νεφέλαις δὲ εἶπον ὅτι δεῖ πάντως* [b] *ἀνταποδίδοσθαι τῇ στροφῇ τὴν ἀντίστροφον, εἶτα ἀμφοτέραις ἐπαγαγεῖν* [c] *τὴν ἐπῳδόν· ἐκ* [d] *τούτων γὰρ τὰ χορικὰ συνεστάναι, στροφῆς, ἀντιστρόφου, ἐπῳδοῦ. ἀντίστροφος δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἀναστρέφειν ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς νοῦν τοῦ λόγου, μεταξὺ λεγομένων τῶν περιττῶν, καὶ ὥσπερ ἐντεθειμένων καὶ δυναμένων ὑπεξαιρεῖσθαι,* [e] *οὐδὲν ἧττον τῆς ἀκολουθίας σωζομένης. ἔχει δὲ οὕτως „ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας μακάρων. σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει." εἶτα τοιάδε χρὴ Χαρίτων. „διὰ μέσου δὲ τὰ* [f] *περὶ τῶν Καρκίνου παίδων. ἔστι δὲ* [g] *παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας" τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος* [h] *ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου." δαμώματα δὲ) τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα.* — a *καί πώς τε ἀντιστρόφους* V. *τὴν ἀντιστροφὴν* Ald. Dübn. b *ἀντεπιδίδοσθαι* V.; Dübn, *ἀνταποδίδοσθαι* c *τὸν ἐπῳδὸν* Ald.; Dübn. *τὴν ἐπῳδὸν* d *τοῦτον* cod., quod Dübn. correxit. e *καὶ οὐδὲν* cod., Dübn. *οὐδὲν* f *παρὰ* corr. Dübn. g *παρὰ Στησιχόρῳ* V. Dübn. h *ἐξευρόντα* legebatur, quod em. Dübn. 4 *προσῳδιακὰ* Ald., quod emend. Dübn.

καταληκτον. τὰ ιζ', κ' ἀναπαιστικαὶ βάσεις. τὸ ιη' δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ τελευταῖον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.]

818—855. ὡς χαλεπόν : (Κορωνίς· [1]προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα λς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.)

856—867. εὐδαιμονικῶς : [[Στροφὴ ἀμοιβαία κώλων ζ'. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ „ἦ χρηστὸς ἀνήρ." καὶ εἰσὶ τοῦ μὲν χοροῦ τὰ κῶλα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος, τὰ μὲν β' δίμετρα [2]ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον· ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. καὶ αὖθις τὰ τοῦ χοροῦ τρία τοῖς ἄνω [3]κάτισα κώλοις. ὑφ' ἃ παράγραφος καὶ ἡ ἔσω διπλῆ. ἑξῆς δ' ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. ὑφ' οὓς κορωνίς.]]

868—908. [[ἡ παῖς λέλουται : Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐξ ἰαμβείων μα'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

909—921. [[χρηστὸς ἀνήρ : Ἰδοὺ ἡ ἀντιστροφὴ τῆς „εὐδαιμονικῶς" στροφῆς, ἄλλα τε ὅσα ἐκείνη καὶ τὸ κατὰ περικοπὴν ἔχουσα σύστημα. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ τῆς ἀντιστροφῆς· τὰ γὰρ τετράμετρα τῶν ἰαμβείων παραγράφῳ περατοῦται.]]

922—942. [[ἄγε δὴ τί νῷν : Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία τῇ ῥηθείσῃ, ἧς οἱ μὲν ιζ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὁ ιη' ὅμοιος τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς δύο κῶλα ἀναπαιστικὰ δίμετρα. ὧν τὸ μὲν ἀκατάληκτον, τὸ δ' οὔ. ὁ τελευταῖος ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν κορωνίς.]]

943—. . . . .

.... —1038. ἐπείγετε : [[Τὰ [4] τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ γοῦν τῆς μὲν πρώτης στροφῆς κῶλα ἀνα-

---

1 Verba Heliodori, recentior grammaticus scripsisset Κορωνὶς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν 2 Scrib. καταληκτικά 3 Hoc adiectivum inusitatum exortum est ex Heliodori voce „κατ' ἴσον" (cf. schol. Ach. 284). 4 Hoc scholion apud Dübnerum ad v. 943 falso refertur

παιστικὰ [1]δέκα ἐπιμεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τούτων [2]δὲ τὰ μὲν δίμετρά εἰσιν ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἐφθημιμερῆ καὶ βάσεις, μετὰ δὲ ταῦτα ἰαμβεῖα ζ'. τῆς δὲ δευτέρας στροφῆς τὰ κῶλα τρία, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἰαμβεῖον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπαιστικά, δίμετρα μὲν ἄμφω, τὸ δέ τοι δεύτερον καταληκτικόν. ὁ ἑξῆς τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. τῆς τρίτης στροφῆς τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέσσαρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς αὖθις τοῦ ὑποκριτοῦ ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῆς δὲ τετάρτης στροφῆς τὰ κῶλα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ϛ', ἐπιμεμιγμένα παίωσι καὶ κρητικοῖς, ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ πέμπτου καταληκτικοῦ καὶ τοῦ ϛ' ἡμιολίου. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ. τιθέσθωσαν δὲ κἀν ταῖς ἀποθέσεσιν αἱ παράγραφοι.]

1039—1126. ταυτὶ δέδραται : [Κορωνὶς εἰσιόντων ἑτέρων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ πζ', ὧν οἱ μὲν κδ' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, οἱ ἑξῆς μα' δακτυλικοὶ ἑξάμετροι. ἑξῆς τούτων κῶλον ὅμοιον ἐκ σπονδείων. οἱ ἑξῆς δέκα δακτυλικοὶ ἑξάμετροι. μεθ' οὓς ἰαμβεῖα ιβ', ὧν τελευταῖον „οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον.“ ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1127—1158. [ἥδομαι : Κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, μόνην δὲ τὴν ᾠδὴν καὶ στροφήν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντῳδὴν καὶ ἀντιστροφήν, καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν τῆς παρούσης ᾠδῆς καὶ στροφῆς τὰ κῶλα ιγ'. τὰ α', θ' χοριαμβικὰ ἡμιόλια. τὰ β', γ', δ', ε' ὅμοια ἐφθημιμερῆ ἐξ ἐπιτρίτων. τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν Γλυκώνειον. τὸ ζ' ὅμοιον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ι', ια' τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ γὰρ λοιπὰ ἐφθημιμερῆ. τὸ τελευταῖον παραγραφέσθω, καὶ τῇ ἔσω διπλῇ σημειούσθω. τῇ αὐτῇ καὶ τὸ ἐπίρρημα. τοῦτο δὲ δῆλον ὡς τροχαϊκῶν ἐστὶ τετραμέτρων ιϛ', ἔχον καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα ὅμοια τρία, πλὴν τοῦ τρίτου, δίμετρα ἀκατάληκτα. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ὑφ' ὃ ἡ ἔξω διπλῆ.]

---

1 In numero fort. erratum videtur. 2 δ' ἃ μὲν — ἃ δ' ἐφθημ.

equit. 756, *Κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ*. huius autem scholii auctorem Hephaestionis aetate posteriorem fuisse, non solum signandi usus, sed etiam ipsa ex eodem haec verba descripta testantur, *εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου „ἕῳος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ"*, (quo eodem exemplo utitur Hephaestio). in fine autem totius scholii nobis occurrunt haec, *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον* (cf. *κωλομ.*) *διπλῇ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτική*, quae verba etsi valde corrupta ex scholio codicis Veneti petita esse videmus. praeterea autem optime, quomodo scholiasta alia mutaverit alia addiderit ab Hephaestione sumpta, videre licet. non enim legitur, quod in illo *ἴαμβος τετράμετρος*, sed *ἰαμβικὸς τετράμετρος*, non *ἀνάπαιστος τετρ.*, sed *ἀναπαιστικὸς τετρ.* aliud exemplum praebent scholia equit. 997—1096, quibus omnibus in conscribendis auctorem scholium antiquum, cuius magna pars servata est, ante oculos habuisse, facile apparebit. verba enim, *ἐν ἐκθέσει* et *ἐν εἰσθέσει*, quorum quae vera ac propria sit significatio, postea videbimus, plerumque omissa in initiis novae periodi metricae, tamen aliquoties retinentur velut in schol. equitum 1041 et 1080, cum in ceteris talia legantur (1051 et 1070), *„οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι."* nonnusquam autem singulis scholiis codicis Veneti nihil additum videmus nisi signorum mentionem velut in schol. 1067. — deinde in schol. pac. 459 haec verba, *τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἂν* et alia ex scholio antiquiore (cf. *κωλομ.*) sumpta esse, manifestum est. neque minus scholii nub. 456 verba, *ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν — τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βάσις* plane cum iis quae inveniuntur scholii antiquioris congruunt. in schol. nub. 476, quod est sumptum e codice Veneto, haec exstant verba, *εἴωθε γὰρ μετὰ τὸ ᾆσαι ἐπάγειν δίστιχα*, quae alter scholiasta ita commutavit, ut legatur *εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον.* — quibus exemplis allatis, quomodo fieri potuerit, ut tanta scholiorum veterum pars interiret, facile colligitur. nam scholiastae posterioris aetatis, cum et aliis atque illorum auctor uterentur editionibus, et Hephaestionem secuti artis metricae magistrum non solum signandi et dicendi, sed etiam

doctrinae ipsius metricae aliam observarent rationem, antiqua illa scholia ita auxerunt et mutarunt, ut genuinae lectionis persaepe nihil ad nostram memoriam pervenerit. itaque factum est, ut, cum scholia recentiora novis (ac diversis a veteribus) editionibus accomodata conservarentur, vetera illa et praestantiora loco suo depellerentur. in eosdem scholiastas culpa est conferenda, quod in permultis scholiis antiquis tam varius dicendi usus conspiciatur, ut uni atque eidem auctori omnia tribuere aliquoties dubitemus.

In plurimorum autem scholiorum veterum finibus additamenta nobis occurrunt, quae cum desint in codicibus antiquioribus, haud dubie a recentiore manu sunt profecta. quod ut facile intellegamus, quid addatur videamus: in schol. eq. 507 et alia et haec, [*ὑφ' ὃ παράγραφος*]; in schol. 551, [*ὑφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν., δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν*]; in schol. 565, [*ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, διπλῇ δ' ἄμφω περατοῦνται-*]; in schol. 616, [*ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν. —*]; in schol. 691, [*ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς*]; in schol. 824, [*ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω ν.*]; in schol. 911 genuina lectio servata est signis carens in fine. in schol. 997 et in iis quae sequuntur usque ad schol. 1096, veteris interpretis verba partim descripta et mutata, partim iisdem (velut in schol. 1067, *ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς*, [*ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος*], nihil nisi signum in fine adiectum esse iam supra diximus. in schol. 1111, [*ἐφ' ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος, ἐπὶ τῷ τέλει — κορωνίς*]; in schol. 1263, [*ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω ν. —*]; in schol. 1274, [*οὗ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς*]; in schol 1316, [*ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος*]; tamen in extremo scholio 1335 haec verba, „*καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος*“ parentheseos signis non inclusa leguntur, (cf. pac. schol. 1353), *ὑφ' ὃ κορωνὶς τοῦ δράματος — οὕτως Ἡλιόδωρος.* — id quod ex his exemplis modo allatis coniicere licet, veterem auctorem in finibus metricarum periodarum notas non vidisse in codice, confirmatur scholiis pac. iisdem notis carentibus. quattuor tantum scholia huic legi repugnant, schol. pac. 1191, [*ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος*] — tamen genuina lectio reperitur in cod. V. signorum mentione non facta, deinde

schol. 651, ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ, sed veram lectionem habebis codicis V. signis carentem, tum schol. 426, τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως," ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. desunt autem signa in eo scholio quod paulo post legitur (435), διπλῆ δὲ καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς," ubi iidem versus explicantur. unum tantum restat scholium 819, cuius genuina lectio ac vera haec fuit sine dubio, κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ μὲν πρῶτοι στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς'. nihilominus uno in scholio antiquo nobis occurrunt signa in fine, quae a recentioris temporis grammaticis addita esse non videntur, eq. 973, παράγραφοι μὲν πέντε, ἡ δὲ ς' καὶ μετὰ κορωνίδος, ubi ad disiungenda singula semichoria interponuntur paragraphi. quaeritur enim, utrum hoc carmen monostrophicum a toto choro, an a semichoriis alternantibus pronuntietur. propterea hoc loco paragraphus omnino necessaria est, verba autem quae sequuntur „μετὰ κορωνίδος" referenda sunt ad scholium 997 cod. V., (Διπλῆ)· ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί, ubi desideratur mentio coronidis, quae ubique in scholiis antiquis novis intrantibus histrionibus periodo metricae proponitur; vocabulum autem „διπλῆ" hoc loco est removendum. alterum[1] huius rei exemplum exstat in schol. pac. 1333, ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παράγραφαι (melius παράγραφοι), ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ. praeter duos hos locos summum in usu paragraphi consensum praebentes, cum nusquam eiusdem fiat mentio, paragraphum in diverbio ad significandam personarum alternationem non[2] adhibitam esse, summa cum probabilitate coniicere licet.

2) Deinde usus ille, quem apud scholiastas Byzantinos cognoscimus, nominandi totas periodos signorum nomini-

---

1 Quia ὑφ' ἃ (in schol. 1353) respicit verba (in schol. 1329) τὰ ε' τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χοροῦ, ea quae sequuntur ad alium interpretem videntur esse referenda.

2 Cf. schol. pac. 1 et alia permulta apud recentiores scholiastas exempla, ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

bus [1] prorsus abhorret ab huius auctoris consuetudine, neque usquam signi nomen velut „*διπλῆ*“ aliud esse potest nisi *τὸ σημεῖον τῆς διπλῆς*, quod omnia scholia testantur. similiter *κορωνὶς* vocabulum nusquam significat periodum metricam, nam non ut apud ceteros scholiastas ab eo videmus genitivum suspensum velut *κορωνὶς εἰσιόντων ὑποκριτῶν*, sed ubique *κορωνίς· ὅτι εἰσίασι* vel „*εἰσίασι γάρ*“, aut *κορωνίς· εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μένει.*

3) Denique carmen choricum non ut apud scholiastas recentioris temporis (cf. schol. av.) appellatur *εἴσθεσις χοροῦ μέλος*, si responsione caret, aut si sequitur aliquantulo post antistrophe, *εἴσθεσις χοροῦ μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα*, aut si cohaeret strophe cum antistrophe, *ἡ στροφὴ* (*ᾠδή*), sed in omnibus rebus tanta conspicitur inter antiqua scholia et cetera recentioris temporis diversitas, ut nemo eadem ab uno atque eodem auctore profecta esse contendat. his praemissis iam via munita est. placuit autem, antequam de dicendi rationis et totius rei metricae summo inter scholia antiqua consensu disserere incipiam, prius de explicandis vocibus quibusdam exordium sumere. scholia autem Byzantina pervestigantibus persaepe nobis occurrerunt talia, *εἴσθεσις τοῦ δράματος, ἔκθεσις τοῦ δράματος, εἴσθεσις τῆς διπλῆς*. ex his ipsis exemplis facile colligitur, haec verba nihil aliud significare nisi initium dramatis et exitum, initium diples, (nam *διπλῆ ἀμοιβαία* non est signum sed periodus, cf. quas adieci tabulas). accedunt alia exempla velut *ἐν ἐκθέσει τούτων* (in fine eorum), aut in schol. pac. 301, *ἡ ἔκθεσις ταύτης* (*διπλῆς*), aut (in schol. av. 400) *ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικόν*, alia huius generis permulta. haec

1) Cf. Plut. 253, *εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας* et 302, *ἔκθεσις τῆς διπλῆς* (*ἀμοιβαίας*) et scholii 253 verba haec, *ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς — ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι.*

autem verba a scholiis antiquis petita esse, neminem fugit. attamen recentioris temporis scholiastae veram ac propriam eorum quibus utuntur vocabulorum (ἔκθεσις et εἴσθεσις) significationem nullo pacto recte intellexerunt. indicant autem haec verba variorum versuum variam in codice sedem, quam obtineant. nam cum in editionibus recentioris temporis velut Aldina omnium versuum sive longiorum sive breviorum initia lineam rectam efficiant, in ea qua usus est antiquorum scholiorum auctor, omnes versus longitudine inter se satis diversos et diversis intervallis a sinistro et dextro codicis margine abfuisse, in aperto est. hoc non solum recta huius rei consideratio, sed etiam nonnulla, quae huc pertinent verba testantur velut ἐκκείμενος, quod exstat in scholio pac. 346 c (ad vers. 336 referendo), οὗ ἡ μὲν πρόῳδός ἐστιν ἐκ διστιχίας ὁμοίως ἐκκειμένης, id est, cuius proodus subsistit duobus versibus itidem inter ceteros prominentibus, atque ii qui antecedunt trochaici tetrametri, cum cetera cola trochaica ἐν ἐκθέσει (scrib. ἐν εἰσθέσει) breviora non usque ad capita troch. tetrametrorum emineant. aliud huius vocis exemplum exstat in schol. 346 a, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος. apparet igitur, eminuisse hunc versum in codice ex iis qui antecedunt colis brevioribus. deinde autem legendum, καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει (cod. ἐκθέσει) κῶλον παιωνικόν, (ὁ δὲ γ') ἐν ἐκθέσει τετράρυθμος. tertium exemplum invenitur in Acharn. schol. 1214, ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήκτου ἐκκειμένου.

Neque minus significant scribendi varietatem verba, quae leguntur in schol. pac. 658, διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ τὸν τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα. explicant autem eadem, quo referenda sit haec „εἴσθεσις.“ cum autem paulo ante praecedant cola trochaica itidem ἐν εἰσθέσει posita, iambi autem trimetri iis non κατ' ἴσον (cf. schol. Acharn. 284, equit. 836) sed παρὰ τὸν τετράμετρον ἐν εἰσθέσει scripta dicantur, iam hoc loco satis apparet, scholiastam his vocibus (εἴσθεσις et ἔκθεσις) minime certas (lineis rectis definitas versuum) sedes significare, sed eorum qui praecedunt versuum situm respicere. neque aliter sunt explicanda verba, quae praebet schol. pac. 426, εἶτα ἐν ἐκθέσει

παρὰ τοῖς τετραμέτροις (scrib. *τοὺς τετραμέτρους*) *στίχοις* (scrib. *στίχοι*) *ἰαμβικοί.* gravissimum huius rei exemplum exstat in schol. nub. 1131, *καὶ ἔκθεσις* (scrib. *εἴσθεσις*) *παρὰ τοὺς τετραμέτρους*, addita causa, „*ἐστὶ γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα.*“ ex his igitur vocem *ἔκθεσις* et *εἴσθεσις* ad situm paulo superiorum versuum referendam esse, apparet. sed potest eadem et respicere situm eorum versuum, qui non sunt novissimae quae antecedit periodi metricae velut in schol. eq. 836, *διπλῆ καὶ ἔκθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις* scil. *τετραμέτροις εἰς ἰάμβους τετραμέτρους καταληκτικούς*, quod exhibet cod. Laurentianus, i. e. iambicorum tetrametrorum initia ita scribenda sunt in codice, ut ex colis superioribus anapaesticis emineant, tamen non tantum, quantum illi tetrametri anapaestici paulo longiores. idem testatur locus in schol. Acharn. 284; cola enim, quae antecedunt (inde a vers. 280) trochaica excipientia iambicos trimetros ipsis longiores haud dubie scripta sunt *ἐν εἰσθέσει.* versus autem, qui subsequitur, *Ἡράκλεις τουτὶ τί ἐστι* — longitudine eminens *ἐν ἐκθέσει* positus est. deinde a scholiasta duo commemorantur cola, (*ἕπεται τοῖς δυσὶ κώλοις*)· *τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός, πρώτης τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) *κατὰ τὸ ἴσον τοῖς χορικοῖς* (scil. *κώλοις* inde a vers. 280), id est, haec duo cola scribuntur *ἐν εἰσθέσει*, ut superiora chorica *ἐν εἰσθέσει* posita sunt. confirmatur hoc eo, quod cola cetera paeonica (*τοῦτ' ἐρωτᾷς*) *ἐν εἰσθέσει* esse posita scholiasta paulo infra indicat his: *καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ϛ'.* restat unum huius rei argumentum schol. pac. 729 etsi corruptissimum tamen ita facile emendandum — *τοῦ χοροῦ, οὗ στίχοι τετράμετροι καταληκτικοὶ τέσσαρες μὲν ἐν ἐκθέσει, ἐν δ' εἰσθέσει τελευταῖος τροχαϊκὸς* (cf. schol. eq. 836) *κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις* (*ἀναπαιστικοῖς*). „*κατίσοι*“ quod exstat nequaquam probari potest, quia desiderantur ceteri trochaici tetrametri. quod si concedimus, non solum praepositionem „*παρὰ*“ hoc in scholio similiter adhibitam esse, sed etiam *κατ' ἴσον* idem valere, quod in exemplis antea allatis, nemo negabit.

Tamen non solum verba ad hunc usum referenda, sed etiam ipsa ratio, quam cognoscamus ex scholiis, satis testa-

bitur, versuum capita non lineam rectam descripsisse in codice. nonnulla idcirco conferamus exempla velut codicis V. schol. eq. 756, *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον δίστιχον*, excipiuntur enim hoc loco quinque trochaici tetrametri anapaesticis duobus longioribus; schol. eq. 824, ubi anapaesticos tetrametros systema anapaesticum sequitur colis subsistens (*ἐν εἰσθέσει*); in schol. 972 tota *ἑξῆς ἐκ Γλυκωνείων* et *Φερεκρατείων*, quod antecedunt iambici trimetri, *ἐν εἰσθέσει* posita est; in schol. pac. 571, *μέλος, οὗ ἐν εἰσθέσει ἐννέα (κῶλα), ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκός;* in schol. pac. 651, *μέλος, οὗ δ' μέν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος τροχαϊκός.* in schol. 856[b], ubi antecedunt *κῶλα Ἰωνικὰ ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) duobus (*ἐν ἐκθέσει*) iambicis tetrametris. in schol. 922, *διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους*, quia paulo ante inveniuntur cola iambica. in schol. 939 summo consensu versus longiores iambicos tetrametros *ἐν ἐκθέσει*, cola autem a choro pronuntiata breviora *ἐν εἰσθέσει* posita esse videmus. deinde (956) qui sequuntur iambici trimetri *ἐν ἐκθέσει*, cola autem inde a versu (974) *ἐν εἰσθέσει*, iambici trimetri iterum *ἐν ἐκθέσει* et ibidem (1039) iambici trimetri post cola iambica *ἐν ἐκθέσει* scripti sunt. his igitur allatis exemplis, quam supra exposuimus esse veram ac naturalem vocis *εἴσθεσις* aut *ἔκθεσις* significationem cum summa probabilitatis specie contendere licet. quod si nobis persuasissimum est, non iam in dubio esse potest, quid valeant ceterae huius generis voces *ἐπέκθεσις, ἐπείσθεσις.* quod quo facilius intellegamus, exemplum conferamus, quod exstat in schol. pac. 1316. deinceps enim inter se excipiunt (1301) iambici trimetri, (1304) trochaici tetrametri et 1316 anapaestici tetrametri, qui *ἐν ἐπεκθέσει* positi traduntur. alterum huius vocis exemplum invenitur in schol. 346[b], ubi *πρῶτος στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικόν, ἐν ἐκθέσει τετράρρυθμος ἀκατάληκτος κἂν ἐπεκθέσει τροχαϊκοὶ τετράμετροι* positi sunt. deinde in schol. pac. 426 verba illa, „*εἶτα ἐν ἐκθέσει*“ ob ea, quae sequuntur *παρὰ τοὺς τετραμέτρους* in „*εἶτα ἐν εἰσθέσει*“ mutanda esse, manifestum est. hoc si concedimus luce clarius est, ea quae subsequun-

tur, κἂν ἐπεκθέσει κῶλα β' prorsus a veritate discedere. res autem procul dubio sic se habere videtur: ut qui praecedunt iambici trimetri (ἄγε δή, σὺ ταχέως) παρὰ τοὺς τετραμέτρους (ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον) positi sunt ἐν εἰσθέσει, ita qui sequuntur versus (σπονδή, σπονδή) scribuntur ἐν ἐπεισθέσει (quae lectio traditur in edit. Dind.) illis breviores. hanc veram esse rationem, quam observaverit scholiasta, testatur schol. eq. 382, διπλῇ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος. docet autem hic locus praeterea scholiastam non solum colorum longitudinem sed etiam metrorum varietatem respexisse, tota hac periodo paeonica, cui et intermisceantur trirhythma, antecedentibus dimetris iambicis longiora, posita ἐν ἐπεισθέσει. quin etiam in schol. pac. 733 commation et parabasin diversas inter se in codice sedes obtinuisse tradit scholiasta etsi iisdem versibus composita sunt. iam cognoscere licet, unde vox ἐπέκθεσις in scholiis recentioris temporis nub. 456 et 476 quae etsi mutata ad veterem scholiastam referenda sunt originem traxerit. is enim non ἐν ἐπεκθέσει sed ἐπεισθέσει hanc periodum ἐννεάκωλον ab ea quae praecedit metri genere diversam scribendam docuerat. aliud huius vocis exemplum exstat in fine schol. pac.: ut recte testatur schol. pac. 1316, versus anapaestici positi sunt ἐν ἐπεκθέσει, systema autem, quod sequitur anapaesticum adversante scholio 1320 scribendum est ἐν εἰσθέσει. hoc si recte coniecimus, cola illa inde a versu 1328 Ionica iis breviora collocanda esse „ἐν ἐπεισθέσει," verba autem „ἐπὶ τέλει" mutanda in „ἐπεισθέσει," non iniquum videtur contendere. nam primum hoc loco desideratur vox, quae situm horum colorum indicet, deinde autem, cum μονοστροφικῶν non ad periodos metricas quae antecedunt, sed ad eas quae sequuntur referendum sit, haec verba omni carent sensu. huc accedit, quod paulo infra pergit scholiasta εἶτα ἐν ἐπεισθέσει τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον. — ut his in scholiis sic in ceteris omnibus huius generis permulta nobis occurrunt vitia, id quod et ob magnam in his vocabulis litterarum similitudinem et quod grammatici recentiores, ut ex scholiis colligitur, veram eorum significationem ignorabant, minime mirum esse potest.

Cum εἴσϑεσις et ἔκϑεσις vocabula etiam apud scholiastas Byzantinos etsi inter se commutata saepe inveniantur, ἐπέκϑεσις et ἐπείσϑεσις plurimis locis interierunt aut in ἔκϑεσις et εἴσϑεσις transierunt. vox παρέκϑεσις, quid significet difficile est ad diiudicandum, cum duobus tantum locis in schol. pac. 459 et Acharn. 1008 nobis tradatur. tametsi lucem afferunt huic rei verba quae aliquoties leguntur: (cf. schol. pac. 426, 658) εἴσϑεσις παρὰ τὸν τετράμετρον. παρέκϑεσις igitur est, quam nos dicimus „eine verhältnissmässige ἔκϑεσις“. hanc ob rem, tetrametri qui in schol. Acharn. 1008 commemorantur ἐν παρεκϑέσει positi, scribendi sunt non κατ᾽ ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις (1000—1008), sed τῷ τετραμέτρῳ (1007). similiter in schol. pac. 459 scho-
23 liasta voce „παρέκϑεσις“ admonitionis aliquid adiicit, ne versus (464—466) κατ᾽ ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις ponat librarius, sed ad longitudinem eorum et sedes in codice respondeat. — denique hoc loco liceat addere, cur cum pleraque scholia in initiis talia exhibeant: εἴσϑεσις εἰς, haud magnus numerus ea voce in principio careat. huius generis sunt scholia pac. 856, 939, διπλῆ, ἕπεται μέλος schol. 571, διπλῆ καὶ μέλος, (contra ea διπλῆ καὶ ἐν εἰσϑέσει μέλος in schol. eq. 1111). verba enim „εἴσϑεσις εἰς“, quia ad totam periodum metricam referenda sunt, nonnisi in initiis eorum scholiorum reperiuntur, ubi carmina eorundem aut colorum aut versuum explicantur. propterea si probari possunt in schol. eq. 1111, ubi describitur carmen eodem metro et iisdem colis subsistens, tamen in aliis velut pac. 346 omni carent sensu. facile igitur intellegitur falsissime Dindorfium in eodem scholio verbis διπλῆ καὶ ( ) τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα addidisse vocem εἴσϑεσις, nam non omnes huius carminis versus ponendi sunt ἐν εἰσϑέσει, sed ob versuum varietatem alii ἐν εἰσϑέσει, alii ἐν ἐκϑέσει et alii ἐν ἐπεκϑέσει scripti sunt. corrigendum autem est hoc loco, διπλῆ καὶ (μέλος) ὁμοίων τῶν ἑκκαίδεκα κώλων, id quod permulti loci confirmant. ob eandem causam in schol. 616 verba eadem „(εἴσϑεσις εἰς)“ a recentiore manu profecta delenda sunt.

Grammatici posterioris temporis has voces εἴσϑεσις et ἔκϑεσις sua in scholia transcripserunt alia vi subiecta (εἴσ-

θεσις et ἔκθεσις τοῦ δράματος id est initium et exitus dramatis). itaque cum in veteribus scholiis ubique nihil legatur nisi εἴσθεσις εἰς c. acc. aut ἐν ἐκθέσει, quod idem significat, in recentioribus plerumque casum genitivum ab hac voce suspensum videmus, qui ubi traditur in antiquioribus removendus est, velut in schol. pac. 383[b].

Sed alia permulta accedunt inter vetera scholia et posterioris temporis discrimina, quae breviter explicare iam nobis propositum est. cum in scholiis Hephaistionis aetate posterioribus in unius cuiusque metricae periodi exitu signa adscripta esse tradatur cf. schol. plut. et av., in antiquioribus eadem si exstant a recentiore manu esse addita, permultis demonstravi exemplis. at vero, id quod omnia testantur scholia vetera, non ad eam, quae praecedit periodum sed quae subsequitur, ubique signa esse referenda, facile est intellectu, cum nusquam talia nobis occurrant, ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, sed ubique haec, διπλῆ ἕπεται γὰρ et similia.

Diples autem nota[1] in veteribus scholiis usitatissima, apud recentiores scholiastas nusquam in singulorum scholiorum initiis commemoratur. iam haec res sufficit, ex qua summum fuisse in notandi usu dissensum inter eos codices, quibus usus sit antiquior scholiasta et recentiores, facile cognoscamus. apud hos enim si mentio fit διπλῆς non signum intellegitur, sed tota periodus metrica διπλῆς nomine appellatur, velut διπλῆ ἀμοιβαία et eiusdem partes εἴσθεσις et ἔκθεσις τῆς διπλῆς, de qua re iam supra satis multa verba fecisse mihi videor. attamen adhibetur signum diples in veteribus scholiis ad distinguendas singulas totius dramatis partes metricas et metrorum et versuum genere inter se dispares. itaque et singula carmina sive chori sive histrionum, iis exceptis, ubi histriones de scena decedunt aut novi intrant, ab ea, quae praecedit periodo plerumque versuum genere diversa, diples signo disiuncta videmus. sed ne putes, veterem scholiastam spectantem actorum et chori vicissitudinem hanc signandi rationem observasse, conferas nonnullos

---

1) διπλῆ (scil. παράγραφος), cf. apud recentiorem scholiastam schol. eq. 756 et 973: παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ μὲν πέντε.

locos huius sententiae prorsus contrarios velut schol. pac. 155, ubi Trygaei verba ob metrorum diversitatem diples nota inter se disiunguntur, deinde schol. pac. 301, 383, 571, 650, 1329 alia permulta, unde facile colligitur, διπλῆν non indicare personarum, sed solam versuum inter se diversitatem.

Neque minus discrepat inter antiquiorem scholiastam et recentiores usus signandi in carminibus antistrophicis. cum enim hi in fine strophes adscribant διπλῆν ἔσω νενευκυῖαν (δηλοῦσαν ἔχειν ἀνταπόδοσιν) cf. schol. nub. 275, et antistrophes δύο διπλᾶς ἀμφοτέρας ἔξω νενευκυίας cf. schol. nub. 298, vetus scholiasta in initio strophes aeque atque omnium periodorum metricarum apponit diplen unam, in principio autem antistrophes δύο διπλᾶς indicantes responsionem cf. schol. pac. 383, ὑφ' οὓς διπλαῖ β', ἕπεται ἡ ἀντιστρέφουσα, 485, δύο διπλαῖ, ἕπεται ἡ ἀντίστροφος et similiter legendum in schol. eq. 683, δύο διπλαῖ, ὅτι ἕπεται ἡ ἀντίστροφος. usus autem praepositionis ὑπό, a qua accusativum suspensum esse videamus, luculenter demonstrat, non subscriptum fuisse signum διπλῆς novissimo, qui antecedit versui, sed adscriptum fuisse eidem in margine. (similiter simplex diple cf. schol. eq. 498 „ὑφ' ὃ διπλῆ" et κορωνὶς schol pac. 301, ὑφ' οὓς κορωνίς.)

Signum coronidis adhibetur a scholiasta, ubi novae personae aut intrant, aut relinquunt scenam aut redeunt in eandem cf. schol. eq. 247, κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορός, 923, κορωνίς, ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί, schol. pac. 1316, ubi scribendum videtur κορωνίς, ἐξίασι. pac. 819, κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. propterea eadem nobis occurrit in parodo cf. schol. eq. 247 et pac. 301 et in parabaseos initio et exitu. offendimur autem in schol. eq. 498 et pac. 1127 verbis εἰσελθόντων τῶν ὑποκριτῶν μόνος ὁ χορὸς λέγει, nam cum in schol. eq. 247 et pac. 301 „εἰσέρχεσθαι" idem sit, quod „prodire in scenam" hoc loco ita vertimus: postquam histriones scenam reliquerunt, chorus etc. tametsi haec verba probari possent, si similiter scholiasta verbo εἰσιέναι duplicem vim subiecisset; legitur tamen „ἐξίασι" schol. eq. 973 et 1263 in initio parabaseos. quam ob rem

non errasse me puto scribentem illis locis *ἐξελθόντων*, quod
7 invenitur in schol. Acharn. 836: *ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν*. denique coronidem adscriptam invenimus in fine totius dramatis cf. schol. pac. 1353, *ὑφ' ἣ κορωνὶς τοῦ δράματος, οὕτως Ἡλιόδωρος* et schol. eq. 1335, *καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος* et in schol. nub. 1452, quem locum veteris scholiastae esse in aperto est: *ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα*.

Paragraphi signum, cum in recentioris temporis scholiis saepissime commemoretur, in antiquioribus non occurrit nisi in schol. pac. 973, *παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ*. adhibetur igitur paragraphus ad discernenda semichoria. ad significandam personarum alternationem paragraphus licet in codice adscripta fuerit, tamen a scholiasta vetere nusquam commemoratur. — haec habui, quae dicerem de signandi usu in veteribus scholiis simplicissimo et ita ab Hephaestionis et scholiastarum posterioris temporis discrepante, ut in conquirendis componendisque scholiis tamquam ducem eum liceat sequi optimum.

Cum scholiastae posterioris temporis singulas dramatis partes iisdem quibus Hephaestio nominibus appellare soleant, vetus scholiasta nonnullis discrepat cum eodem. ac primum de parabasi hoc tradit scholiasta: tota parabasis integra appellatur *τελεία* (schol. eq. 498, Acharn. 626) aut *οὐ τελεία*, si desunt partes (schol. pac. 729). priorum trium partium *ἀπολελυμένων* iisdem utitur vetus scholiasta nominibus, quibus Hephaestio, primam vocans *κομμάτιον* (eq. 498 *ἄρχεται τῆς καλουμένης παραβάσεως*, pac. 729, Acharn. 626), secundam *παράβασιν*, (eq. 507, pac. 733), tertiam denique „*πνῖγος ἢ μακρόν*“, cuius nominis unum tantum invenitur exemplum in Acharn. schol. 659. discedit autem ab Hephaestionis appellandi more — ceteras *κατὰ σχέσιν γεγραμμένας* partes, oden et epirrhema uno nomine comprehendens *ἐπιρρηματικῆς συζυγίας κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομεροῦς δυαδικῆς* (aut *τριαδικῆς οὐ πυκνῶς γενομένης*), cuius prior pars (ode) vocatur „*περίοδος μελική*“, altera autem „*στιχική*“. huius rei in omnibus veteris interpretis scholiis summum videmus nsensum cf. schol. pac. 1127, eq. 551, 1263. Acharn. 665.

Tametsi cetera nomina, quibus appellantur dramatis partes, prorsus desiderantur velut „πάροδος“, quo apud recentiores scholiastas eae appellantur periodi, quibus chorus in scenam producitur cf. schol. pac. 301, eq. 247, Acharn. 204, ubi talia leguntur: κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορός. itidem cetera desunt nomina velut ἐπεισόδιον, στάσιμον ἔξοδος aut ἐπίλογος. deinde singularia etsi cum Hephaestionis more congruentia nomina imposita videmus carminibus chori aut histrionum. cum enim apud recentiores nihil exstet nisi εἴσθεσις μέλους, ἡ ᾠδή — ἡ ἀντῳδή, si cohaerent inter se strophe et antistrophe, aut si aliorum versuum numero sunt disiunctae, εἴσθεσις μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα, in veteribus scholiis easdem ubique ex metrica compositione nomen trahere videmus. ea enim carmina, quae compluribus subsistunt periodis iisque paribus, ex harum numero appellantur δυάδες, ἑξάδες μονοστροφικαὶ cf. schol. pac. 775 δυὰς μονοστροφική, ubi strophe et antistrophe inter se excipiunt; deinde in schol. eq. 973, ἑξὰς τοῦ χοροῦ μονοστροφικὴ appellatur carmen choricum sex periodis iisque paribus compositum, similiter Acharn. 1214. ea autem carmina antistrophica, quae aut sunt ἀμοιβαῖα aut subsistunt compluribus periodis inter se diversis (ἐκ - μονάδων) vocantur μέλη (ἀμοιβαῖα) aut ἐκ - μονάδων μονοστροφικὰ cf. schol. eq. 1111 et Acharn. 204. contra talia, quae tribus ex partibus constantia plerumque ita solent esse composita, ut aut duabus prioribus partibus (strophae et antistrophae) subiiciatur epodos aut vice versa proodos, aut inter quas iniiciatur mesodos, nominantur τριάδες προῳδικαί, ἐπῳδικαὶ et μεσῳδικαί. exemplum huius generis exstat in schol. Acharn. 489, διπλῆ καὶ μεσῳδικὴ τριάς, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν περίοδοι, cf. schol. nub. 1444 et 1345, quae scholia magnam partem veteri interpreti sunt tribuenda. partes autem, in quas sunt divisa haec carmina, vocantur „περίοδοι“ cf. schol. pac. 775, ἐννεακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους et cetera, quae attuli exempla. legebatur ἐννέα κῶλα, quod recte correxit Dindorfius secutus usum, qui observatur plerisque in scholiis, compositorum adiectivorum (δίκωλος τρίκωλος). eodem nomine utuntur partes illae συζυγίας ἐπιρρηματικῆς μελικαὶ et

στιχικαί. neque minus *περίοδος* appellatur omnis tetrametri modum excedens versus, imprimis anapaesticum systema, quod ubique feritur per syzygias, addito dipodiarum et colorum numero (*δεκάμετρος πεντάκωλος* cf. schol. equit. 498, 824, schol. pac. 82, 154, 974, 1320 et Acharn. 1143. deinde hypermetron paeonicum cf. schol. eq. 382, *περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ ἑπτάκωλος.* neque minus eodem nomine utitur numerus colorum trochaicorum cf. schol. pac. 472, iambicorum (schol. Ach. 948). hanc ob causam verba, quae leguntur his in scholiis „*περίοδος τοῦ χοροῦ*" (cf. Acharn. schol. 358) non ad totum carmen choricum sunt referenda, nisi omnes versus, quibus subsistit, eiusdem sunt metri. apparet igitur, *περίοδον* significare versuum numerum eiusdem metri. cuius rei gravissimum exemplum exstat in schol. Acharn. 489, ubi carmen choricum, in quo duo iambici trimetri binis dimetris dochmiacis includuntur, tres in periodos distribuitur cum periodus metrica variis constans versibus „*περικοπὴ*" dicatur cf. schol. Acharn. 263 et pac. 485.

Denique „*περίοδος*" appellatur versus prosodiacus cf. schol. pac. 775, *προσοδιακὴ περίοδος ἑνδεκάσημος ἢ δωδεκάσημος* et schol. nub. 456.

Etiamsi huius verbi frequentissimum ac varium videmus usum, tamen nusquam iambicorum trimetrorum aut trochaicorum numero nomen imponitur „*περίοδος*", ut apud recentiores scholiastas cf. schol. av. 959, 992, nisi iidem partes sunt totius carminis velut in schol. Acharn. 263 et pac. 1127 (*ἐπιρρηματικῆς συζυγίας*).

Cetera carmina, quae neque ita sunt composita, ut in pares periodos possint dividi, neque ita, ut eiusdem metri colorumque similium efficiant periodum, appellantur „*μέλη*" cf. schol. eq. 911, 1111, schol. pac. 336, 571, 651.

Ut iam usque ad hunc locum nonnulla nobis occurrerunt singularia et a recentiorum scholiastarum ratione discrepantia, sic et in aliis rebus vetus scholiasta vulgari a dicendi usu paulum recedit. quoniam scholia vetera posteriore tempore non modo describebantur sed etiam retractabantur et mutabantur, grammatici autem, qui arti metricae operam dabant, plerique Hephaestionem artis metricae magistrum

sequebantur, non mirum est, si quem videmus in veteribus scholiis loquendi usum, is cum Hephaestionis maximam partem congruit. tametsi nonnulli exstant loci, qui cum singulares et a ceterorum diversas praebeant lectiones, huic rei lucem abunde afferant. nam cum in ceteris scholiis ubique legatur *στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι, τροχαϊκοί, ἀναπαιστικοί, χοριαμβικοί*, apud veterem scholiastam breviore scribendi modo usum vocabulo „*στίχοι*“ omisso legebatur *ἴαμβοι τρίμετροι* (cf. schol. equit. 616, 691 alia permulta), aut *ἴαμβοι* (cf. schol. Acharn. 860, 952).

Similiter procul dubio exstabat *ἀνάπαιστοι τετράμετροι*, etiamsi ubique his verbis vocabulum „*στίχοι*“ additum reperiatur (cf. schol. pac. 729, equit. 507). attamen talia: cf. schol. eq. 835, *κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις* (scil. *τετραμέτροις*) *εἰς ἰάμβους τετραμέτρους*, deinde haec verba corrupta in schol. Acharn. 490, *δίστιχος ἰαμβικὴ* (scrib. *ἴαμβος*) *δίμετρος*, et schol. equit. 756, *ἔθιμον διπλῇ ἀνάπαιστος καταληκτική*, ubi similiter restituendum est *ἔθιμος δίστιχος ἀνάπαιστος καταληκτικός*, tum quod legitur in schol. eq. 457 *ἀνάπαιστος πενθημιμερής*, testantur planissime, *ἀνάπαιστος* aut *ἀνάπαιστοι* formam ut supra *ἴαμβος* aut *ἴαμβοι* substantivi locum obtinuisse. neque magis, ubi occurrunt talia: *χορίαμβος ἑφθημιμερής* in schol. pac. 775, *ἀνάπαιστος πενθημιμερὴς* in schol. nub. 457, *ἴαμβος πενθημιμερὴς* in schol. nub. 804, ad formas *ἑφθημιμερὴς* aut *πενθημιμερὴς* non supplendum est vocabulum „*τομή*“, sed *ἴαμβος* aut *ἀνάπαιστος* ipsa sunt substantiva. formam *τροχαῖος* loco alterius *τροχαϊκός*, etsi duobus tantum exstat locis in schol. Acharn. 284 et pac. 571, a vetere scholiasta similiter usurpatam esse, iam in promptu atque aperto est. ut *ἴαμβος τρίμετρος* ita legitur *ἴαμβος δίμετρος, τετράμετρος* (*δίμετρος* in schol. nub. 804 et pac. 1305, *τετράμετρος* in schol. Plut. 302, cuius magna pars a vetere scholio petita est). cetera huius generis in explicanda veteris scholiastae ratione metrica iam accuratius disserentur.

Cum Mar. Victorinus (Gaisf. pag. 92), Atilius Fortunatianus (pag. 338) et Diomedes (pag. 484) in enumerandis prototypis iisque explicandis summum ostendant consensum,

ut ex eodem fonte plurima profluxisse appareat, non absurde a dactylico metro, ut illi, auspicandum esse censuimus. prototypa autem in veteribus scholiis reperiuntur octo, dactylicum, anapaesticum, iambicum, trochaicum, choriambicum, antispasticum, Ionicum a maiore et Ion. a minore, et paeonicum. proceleusmatici autem neque pedis neque numeri in veteribus scholiis mentio fit.

Ac dactylicum metrum caesum per singulos pedes his subsistit versibus et colis, quorum minimo pedum numero constat δακτυλικὸν διπλοῦν (cf. schol. pac. 459 et 775). offendimur eo, quod cum ceteri versus appellentur τρίπουν et τετράπουν, scholiasta hoc colon appellans aliam adhibuerit formam διπλοῦν. attamen eam genuinam esse (nisi scribendum est δακτυλικὸς διπλοῦς), testantur alia permulta huius generis exempla velut in schol. pac. 512 ἀναπαιστικὸν διπλοῦν, Ach. 284, 358, δόχμιον διπλοῦν pac. 459, διπλοῦς παλιμβάκχειος. sequitur δακτυλικὸν τρίπουν (cf. schol. pac. 775 et equit. 1263), quod si est catalecticum appellatur [1]εἰς δισυλλαβίαν, sin acatalectum εἰς τρισυλλαβίαν. tripodia εἰς συλλαβὴν catalectica nominatur δάκτυλος πενθημιμερής. quam formam etsi nusquam exstat, ubique restituendam esse, similibus nonnullis velut χορίαμβος ἑφθημιμερής, quod legitur in schol. nub. 804 et ἀνάπαιστος πενθημιμερής in schol. nub. 456, ubi Dindorfius annotat, per totum scholium V. scribere ἑφθημημερὴς et πενθημημερὴς (scrib. ἑφθημιμερὴς et πενθημιμερής), optime confirmatur. neque aliter colon quattuor pedibus subsistens appellatur τετράπουν εἰς τρισυλλαβίαν in schol. pac. 775, idemque catalecticum εἰς συλλαβήν, δάκτυλος ἑφθημιμερής, etiamsi in schol. eq. 1263 legatur δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. pentametri exemplum non reperitur, cui si praecedit hexametrum dactylicum, tota haec compositio nominatur ἐλεγεῖον Ἀρχιλόχου cf. schol. pac. 1283. metrum autem Χοιρίλειον, cuius exemplum exstat in schol. nub. 467 distribuitur in duas

---

1 Apud Hephaestionem atque scholiastas recentioris temporis legitur εἰς δισύλλαβον et τρισύλλαβον, εἰς δισυλλαβίαν traditur in schol. ad Hephaestionis cap. V conscriptis.

penthemimeres. versus denique sex pedibus constans, quem alii appellant heroum, aut versum longum aut hexametrum, apud veterem scholiastam ἔπος (cf. schol. nub. 467) vocatur. „Ἐπικοὶ“ legitur, ubi plures se excipiunt versus hexametri (cf. schol. eq. 1191, 1139). verba quae exstant in schol. eq. 1 τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι a recentiore grammatico addita sunt.

Sequitur anapaesticum metrum, quod praecipue per dipodiam, interdum per singulos pedes [1]percutitur. „Διπλοῦν“ enim vocantur duo pedes anapaestici (ut dactylici cf. paulo supra) in schol. pac. 512, cum aliis locis iidem appellentur „μονόμετρον“ velut in schol. pac. 82. videmus autem hoc loco (similiter in schol. pac. 154, 974, 1320, equit. 498, Acharn. 1143) systema anapaesticum, (apud Hephaestionem ὑπέρμετρον) „περίοδον ἀναπαιστικὴν ἐννεακαιτριακοντάμετρον“ nominari. quae appellatio licet non propria sit veteris scholiastae, tamen raro invenitur apud alios metricos, cf. schol. Heph. pag. 31: οὐκ ἐνδέχεται στίχον μείζονα ἢ τριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη περίοδος καλεῖται et Mar. Vict. p. 72 „περίοδος dicitur omnis hexametri versus modum excedens, unde ea quae modum et mensuram habent μέτρα dicta sunt, et pag. 103, ubi compositio trium dipodiarum anapaesticarum et dactylicarum περίοδος appellatur. his autem periodis anapaesticis in cola distributis binarum dipodiarum (μέτρων) quae admiscentur singulae dipodiae vocantur „μονόμετρα“, cum eaedem versibus alius metri aut eiusdem in „περίοδον“ non comprehensis intermixtae „διπλᾶ ἀναπαιστικά“ (vel ἀνάπαιστοι διπλοῖ cf. schol. pac. 459 ubi exstat διπλοῦς παλιμβάκχειος) dicantur. neque minus per monopodiam feritur colon anapaesticum tribus subsistens pedibus cf. schol. pac. 775 ἀναπαιστικὸν τρίπουν, quod in schol. pac. 939 (V. τριποδ) restituendum est. cuius primum pedem si occupat spondeus aut iambus, appellatur ἀναπαιστικὴ περίοδος προσοδιακὴ δωδεκάσημος ἢ ἑνδεκάσημος (cf. schol. pac. 775 et nub. 457) aut προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον ἢ δωδεκάσημον (cf. schol. pac. 939

1 Cf. Mar. Vict. pag. 101 (ed. Gaisf.).

et equit. 1263), de quo versu Hephaestio haec tradit „*Προσοδιακὸν τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς* —. *Δύναται καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι* (fort. scrib. *εἰς τρίπουν ἀνάπαιστον*). sequitur *ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον* (cf. schol. pac. 459) vel *ἀνάπαιστος δίμετρος ἀκατάληκτος*, qui si est catalecticus *εἰς συλλαβὴν* nusquam vocatur „*ἑφθημιμερής*“, sed ubique „*δίμετρον καταληκτικόν.*“

De iambico metro, quod per dipodiam caeditur pauca dicenda videntur. colon duobus pedibus subsistens, si versibus aut colis eiusdem metri intermiscetur, appellatur „*μονόμετρον*“ (cf. schol. eq. 911, Acharn. 263, 407), sin versibus alius metri „*ἰαμβικὴ βάσις*“ (cf. schol. nub. 457). deinde sequitur *ἴαμβος πενθημιμερὴς* (cf. nub. 804). neque aliter „*δίμετρος ἀκατάληκτος*“ (cf. schol. eq. 1305, nub. 804), si est catalecticus vocatur „*ἴαμβος ἑφθημιμερής*“, sin brachycatalectus „*ἰαμβικὸν ἡμιόλιον* (cf. schol. Acharn. 1210). trimetri denique catalectici duo exstant exempla (cf. schol. eq. 911, et equit. 1263), acatalecti innumerabilia, quae, genuinam esse formam illam de qua supra dixi „*ἴαμβος τρίμετρος*“, omnia fere testantur. cf. schol. pac. 1, 173, 657, 939, 1016 etc.

De metro trochaico, quod iambico est contrarium, cum et similes leges scholiasta observet, mentione digna nihil afferre opus est praeter exemplum trochaici hexametri in schol. pac. 582, et quod vetus interpres vocem „*ἐπίτριτος*“ prorsus vitasse videtur *ἐπίτριτον τέταρτον* appellans *δεύτερον τροχαῖον* cf. schol. pac. 426 (*εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε* - - - ⏑)

Metri choriambici pauca reperiuntur exempla. scanditur autem per dipodias, admixta in quacunque sede iambica basi, cf. schol. eq. 551 *ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν* (scil. *δίμετρον*) *ἰαμβικὴν* (scil. *βάσιν*) *ἔχον ἐπιμιγμένην ἀκατάληκτον* et *καταληκτικόν*. in schol. nub. 804 idem versus recte appellatur „*χορίαμβος δίμετρος*“ aut „*ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς ἴαμβον*, qui si est catalecticus vocatur „*χορίαμβος ἑφθημιμερής*“. contra in eodem scholio legitur *τρίμετρον χοριαμβικὸν ἀκατάληκτον*. deinde in schol. nub. 1303 commemoratur versus compositus „*ἐκ χοριάμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδεῖν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ.*“

Antispasticum metrum nonnisi in uno scholio nobis occurrit, ubi versus *δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορόν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ* dicitur *ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν*, cum Pherecrateus et Glyconeus *ἀντισπαστικὰ δίμετρα* habeantur. commemoratur autem praeterea in schol. nub. 457 *Φερεκράτειον ἀτελές*, cuius mentio fit etiam apud M. Victorinum (p. 119 ed. G.): Dimetrum (scil. antispasticum) brachycatalectum, quod quidam *Φερεκράτειον ἀτελὲς* vocant, „choreis cantat", ⏑ – – – | ⏑. ut mirum est, quod vetus scholiasta versum ithyphallicum hoc modo interpretatus sit, ita manifestissimum, apud M. Victorinum, qui inde a monometro antispastico ad metri fastigium progrediatur, falsum tradi exemplum „choreis cantat". (fort. chŏrēīsquĕ | cănāt).

Metrum dochmiacum vetus grammaticus, licet dochmiacum pedem antispasticum monometrum hypercatalectum habuerit, scandit per singulos pedes cf. schol. Acharn. *ἁπλοῦν τὸ τρίτον* — *διπλοῦν τὸ ἕκτον* et schol. Acharn. 284, 384, et eq. 303, ubi legitur *τὸ δεύτερον ἐκ κρητικοῦ καὶ δοχμίου* (scil. *ποδὸς*). veram autem lectionem fuisse suspicor *ἁπλοῦς δόχμιος* et *διπλοῦς*, de qua re iam supra accuratius dixi. metri Ionici exempla exstant in schol. pac. 856 „*Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερῆ*, et *ἡμιόλια*" (cf. schol. pac. 939, nub. 1303 et 1345), quae eadem cola in schol. pac. 1329 appellantur „*δίμετρα καταληκτικὰ* et *βραχυκατάληκτα.*"

Metri paeonici quod per singulos pedes feritur, videmus apud veterem scholiastam miram atque a ratione ceterorum grammaticorum omnino discrepantem explicationem. cum enim non pedum sed numerorum ratio subsistat, nec pedes pedibus pares restituantur, sed tempora temporibus adaequentur, scholiasta hoc metrum rhythmum habuisse videtur, singulos versus non dimetros et trimetros sed *διρρύθμους* et *τριρρύθμους* appellans, velut in schol. pac. 1127 *παιωνικὰ δίρρυθμα, τρίρρυθμα, τετράρρυθμα* eq. 382, 616. Acharn. 665, 1214, qui tetrarrhythmi modus nusquam exceditur, confer schol. Acharn. 284, ubi coniectura restitui *παίωνες τρεῖς* (*καὶ δύο*) *κατὰ διαίρεσιν.* genuina autem lectio apud vete-

rem interpretem fuisse videtur *παίων δίρυθμος, τρίρυθμος, τετράρυθμος*, nam *τετράρυθμος ἀκατάληκτος* legitur in schol. pac. 346, et per simplex *ρ* scribuntur haec adiectiva in schol. pac. 346, 582, equit. 303 codicis Veneti. a pede paeonico autem disiungit scholiasta creticum cf. schol. pac. 459 *παίων πρῶτος* et *κατὰ πόδα κρητικόν*.

„*Ἀσυνάρτητα*" vox, quae ab Hephaestione et scholiastis recentioris temporis usurpatur, etsi in scholiis veteribus non reperitur, tamen veteri interpreti nequaquam fuit ignota. similia enim leguntur in schol. pac. 775 *τὰ δὲ λοιπὰ ἑνωθῆναι*, cui verbo Hephaestio eandem atque illi (*συναρτηθῆναι*), sententiam subiicit, cf. quae leguntur in initio cap. 15 verba *μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν* et scholiastae (ad Heph.) similia *οὐχ ἥνωνται ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα*. omittit autem vetus interpres hanc vocem primum brevitatis studiosissimus, tum praepositionem „*ἐκ*" nonnisi ad interpretanda metra inconnexa usurpans, cum ceteri grammatici et ad versus alius generis explicandos velut prosodiacum (*ἐκ Ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου*) eam adhibere soleant. sed liceat singula quae exstant exempla enumerare: in schol. pac. 939 versus 952 appellatur „*ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς*", cf. schol. pac. 1127 *ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς*. deinde in schol. eq. 756 iambicum tetrametrum una thesi medio in versu deficiente vetus interpres compositum esse vult „*ἐκ ἰάμβου διμέτρου καὶ ἰθυφαλλικοῦ*", cf. apud M. Victorinum pag. 140 verba haec, „quod *ἀσυνάρτητον* appellavimus metrum, quale est ex iambico dimetro catalectico (scrib. acatalecto) et ithyphallico compositum." in schol. eq. 1263 *ἀσυνάρτητον ἐπισύνθετον* vocatur „*ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς*."

Huc pertinet verbum „*συνάπτειν*" aliquoties usurpatum a vetere scholiasta, quod duo aut complura cola uno versu comprehensa esse in codice significat, velut in schol. eq. 973 *συνῆπται δὲ τῇ λέξει* (*τρία Γλυκώνεια*) *καὶ μόνον διακέκριται τὸ Φερεκράτειον*; in schol. nub. 465 *καὶ τὸ ή συνῆπται τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ*, unde apparet, auctorem hunc versum, qui appellatur *χοιριλεῖον* ita distinxisse, ut dactyli-

cam penthemimerem excipiat anapaestica tripodia. similiter „συνῆπται“ versus 470 ex dactylico et anapaestico genere compositus. in ἀσυναρτήτων ἐπισυνθέτων praeterea habendum est in schol. pac. 775 ἐγκωμιολογικόν (τὸ διπενθημιμερές), cf. Heph. cap. XV „ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου“, et versus nub. 462 ex prosodiaco et iambica penthemimere subsistens. deinde „συνημμένα“ inveniuntur in schol. pac. 856 δύο Ἰωνικὰ ἑφθημιμερῆ et in schol. pac. 775 τρία χοριαμβικὰ ἑφθημιμερῆ, cuius generis et Hephaestio in XV capitis fine facit mentionem „καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν (ἀσυνάρτητον).“ neque alia vis atque verbo συνάπτειν subiecta est in veteribus scholiis voci „συζυγίαν ποιεῖν“ id est coniugationem duorum colorum in unum versum, cf. schol. nub. 457, ubi restitui ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν (καὶ) τὸ β' προσοδιακὸν — ποιεῖ συζυγίαν. similiter in schol. Ach. 284 legendum est δόχμια β', ἃ ποιεῖ συζυγίαν καὶ τῆς δευτέρας παίωνες τρεῖς (καὶ δύο) κατὰ διαίρεσιν, unde apparet haec duo cola paeonica non in pentametrum esse coniungenda sed in unum versum comprehensa fuisse. nusquam autem „συζυγία“ vox ita usurpatur, ut idem valeat quod διποδία aut βάσις.

Progrediamur iam ad alteram disputationis partem, qua, quis fuerit ille veterum scholiorum auctor breviter demonstrabimus.

Nomen autem si quaerimus eius, duo conferamus scholia, quorum alterum exstat in fine scholiorum pac. ὑφ' ἃ κορωνίς, ὑμὴν ὑμέναι' ὤ, οὕτως Ἡλιόδωρος, alterum in schol. vesp. 1277, Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων — Ἡλιόδωρος, quae verba (cf. κωλομ.) ipsius Heliodori esse manifestum est. id quod apparet his duobus (pac. et vesp.) scholiis, non ipsum Heliodorum in metra Aristophanea quas conscripsit annotationes in scholia transtulisse, confirmatur duabus subscriptionibus, quarum altera exstat in fine scholiorum pac. adscripta in V., κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου, altera simillima in fine nubium, κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν. cum in illa recte legatur κεκώλισται, hac in sub-

scriptione exstat κεκόλλισται. quae lectio sit praeferenda luculentissime docet schol. pac. 775, ubi haec leguntur: τὰ ἑξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν κεκόλλισται, ἐστὶ χορίαμβος ἑφθημιμερής, συνῆπται δέ, id est, tria sequuntur cola, quae si distinguere velis inter se sunt χορίαμβοι ἑφθημιμερεῖς. requiruntur igitur duo inter se contraria verba κεκώλισται — συνῆπται, cum κολλίζειν (κολλάω) et συνάπτω idem fere significent. similiter igitur illa in subscriptione restituendum est, quod in fine pacis legitur κεκώλισται.

His argumentis commotus Schneiderus Heliodorum metris Aristophaneis continuam et perpetuam operam navantem κωλομετρίαν scripsisse, qualem Eugenium „τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου", recte suspicatus est, addens, Phaeinum et Symmachum, ut ceteras antiquiorum grammaticorum annotationes eam in suos transtulisse commentarios, praecipuum ac unicum veterum scholiorum fontem. sed ad hanc Schneideri sententiam stabiliendam aliae accedunt causae ac graviores, de quibus postea accuratius dicemus. Heliodorus autem tam insignis inter veteres fuit metricus, ut Suidas ceteros appellans grammaticos, hunc solum nominaret „μετρικὸν" (Εἰρηναῖος, ὁ καὶ Πάκατος κληθείς, μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ „μετρικοῦ" γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς). praeter illam Aristophaneis metris, quam dabat operam, Heliodorum etiam ἐγχειρίδιον scripsisse, quale Hephaestionis nobis traditum est, docet Longinus in prolegomenis, Ἡλιόδωρος τοῦ ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, „τοῖς ἐν χερσὶν ἔχειν κεφαλαιωδέστερα (Bergkius κεφαλαιωδέστατα) τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βίβλιον τοῦτο, cuius rationem et dispositionem Hephaestio vehementer vituperat, cf. Long. proleg. ϑ.', ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει, τοῖς γὰρ ἀπείροις ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον. nonnulla eorum, quae ad Heliodorum pertinent fragmenta Keil composuit in libro suo qui inscribitur „quaestiones grammaticae," pleraque addit Westphalus petita ex schol. Saibant., ubi de syllaba ancipiti, quid dicat Heliodorus, nobis exponit. equidem ea tantum repetam fragmenta, quae argumentando aliquid proficiant nobisque persuadeant, Heliodorum re vera veterum scholiorum aucto-

cam penthemimerem excipiat anapaestica tripodia. similiter „*συνῆπται*“ versus 470 ex dactylico et anapaestico genere compositus. in *ἀσιναρτήτων ἐπισυνθέτων* praeterea habendum est in schol. pac. 775 *ἐγκωμιολογικόν* (*τὸ διπενθημιμερές*), cf. Heph. cap. XV „*ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου*“, et versus nub. 462 ex prosodiaco et iambica penthemimere subsistens. deinde „*συνημμένα*“ inveniuntur in schol. pac. 856 *δύο Ἰωνικὰ ἑφθημιμερῆ* et in schol. pac. 775 *τρία χοριαμβικὰ ἑφθημιμερῆ*, cuius generis et Hephaestio in XV capitis fine facit mentionem „*καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν* (*ἀσυνάρτητον*).“ neque alia vis atque verbo *συνάπτειν* subiecta est in veteribus scholiis voci „*συζυγίαν ποιεῖν*“ id est coniugationem duorum colorum in unum versum, cf. schol. nub. 457, ubi restitui *ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν* (*καὶ*) *τὸ β' προσοδιακὸν — ποιεῖ συζυγίαν*. similiter in schol. Ach. 284 legendum est *δόχμια β'*, *ἃ ποιεῖ συζυγίαν καὶ τῆς δευτέρας παίωνες τρεῖς* (*καὶ δύο*) *κατὰ διαίρεσιν*, unde apparet haec duo cola paeonica non in pentametrum esse coniungenda sed in unum versum comprehensa fuisse. nusquam autem „*συζυγία*“ vox ita usurpatur, ut idem valeat quod *διποδία* aut *βάσις*.

Progrediamur iam ad alteram disputationis partem, qua, quis fuerit ille veterum scholiorum auctor breviter demonstrabimus.

Nomen autem si quaerimus eius, duo conferamus scholia, quorum alterum exstat in fine scholiorum pac. *ὑφ' ἃ κορωνίς, ὑμὴν ὑμέναι' ὦ, οὕτως Ἡλιόδωρος*, alterum in schol. vesp. 1277, *Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων — Ἡλιόδωρος*, quae verba (cf. *κωλομ.*) ipsius Heliodori esse manifestum est. id quod apparet his duobus (pac. et vesp.) scholiis, non ipsum Heliodorum in metra Aristophanea quas conscripsit annotationes in scholia transtulisse, confirmatur duabus subscriptionibus, quarum altera exstat in fine scholiorum pac. adscripta in V., *κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου*, altera simillima in fine nubium, *κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν*. cum in illa recte legatur *κεκώλισται*, hac in sub-

scriptione exstat *κεκόλλισται.* quae lectio sit praeferenda luculentissime docet schol. pac. 775, ubi haec leguntur: *τὰ ἑξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν κεκόλλισται, ἐστὶ χορίαμβος ἑφθημιμερής, συνῆπται δέ*, id est, tria sequuntur cola, quae si distinguere velis inter se sunt *χορίαμβοι ἑφθημιμερεῖς.* requiruntur igitur duo inter se contraria verba *κεκώλισται* — *συνῆπται*, cum *κολλίζειν* (*κολλάω*) et *συνάπτω* idem fere significent. similiter igitur illa in subscriptione restituendum est, quod in fine pacis legitur *κεκώλισται.*

His argumentis commotus Schneiderus Heliodorum metris Aristophaneis continuam et perpetuam operam navantem *κωλομετρίαν* scripsisse, qualem Eugenium „*τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου*“, recte suspicatus est, addens, Phaeinum et Symmachum, ut ceteras antiquiorum grammaticorum annotationes eam in suos transtulisse commentarios, praecipuum ac unicum veterum scholiorum fontem. sed ad hanc Schneideri sententiam stabiliendam aliae accedunt causae ac graviores, de quibus postea accuratius dicemus. Heliodorus autem tam insignis inter veteres fuit metricus, ut Suidas ceteros appellans grammaticos, hunc solum nominaret „*μετρικὸν*“ (*Εἰρηναῖος, ὁ καὶ Πάκατος κληθείς, μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ „μετρικοῦ“ γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς*). praeter illam Aristophaneis metris, quam dabat operam, Heliodorum etiam *ἐγχειρίδιον* scripsisse, quale Hephaestionis nobis traditum est, docet Longinus in prolegomenis, *Ἡλιόδωρος τοῦ ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, „τοῖς ἐν χερσὶν ἔχειν κεφαλαιωδέστερα* (Bergkius *κεφαλαιωδέστατα*) *τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βίβλιον τοῦτο*, cuius rationem et dispositionem Hephaestio vehementer vituperat, cf. Long. proleg. *θ'*, *ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει, τοῖς γὰρ ἀπείροις ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.* nonnulla eorum, quae ad Heliodorum pertinent fragmenta Keil composuit in libro suo qui inscribitur „quaestiones grammaticae,“ pleraque addit Westphalus petita ex schol. Saibant., ubi de syllaba ancipiti, quid dicat Heliodorus, nobis exponit. equidem ea tantum repetam fragmenta, quae argumentando aliquid proficiant nobisque persuadeant, Heliodorum re vera veterum scholiorum aucto-

rem esse. graviores autem et frequentiores his fragmentis eiusdem sententiae testes sunt scriptores metrici latini ex his potissimum Marius Victorinus, Atilius Fortunatianus, Diomedes. in Marii autem Victorini secundi libri capite nono haec leguntur: „At Iuba noster, qui inter metricos auctoritatem primae eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Graecos huiusce artes antistes aut primus aut solus est." apparet igitur hoc loco, quos potissimum rei metricae magistros Marius Vict. secutus sit. exstant autem apud ceteros metricos et praesertim apud Atil. Fortunatianum et Diomedem loci permulti, qui in verbis dissensum, in re autem tantum cum Mario ostendunt consensum, ut ex eodem fonte promanasse eos manifestum sit. conferentes idcirco apud Mar. Victorinum librum secundum, apud Atil. Fort. libr. II inde a cap. VII, et Diomedem libr. III inde a cap. XX, tantum videmus in metris explicandis consensum, ut ad unum auctorem magnam partem referre non dubitemus. sed sufficiat hanc rem, de qua postero tempore accuratius disputare nobis propositum est, hoc loco strictim attingere, nam alia nonnulla argumenta satis demonstrant, re vera vetera scholia Heliodoro metrico tribuenda esse. exstat enim apud M. Vict. locus in libri I cap. 12, ubi traditur, dactylicos versus, si[1] hexametri modum excedant per dipodias caedi, et periodum decem pedum non decametrum sed pentametrum appellari. cui loco comparantes in libri II cap. III „igitur cum anapaesticus versus et septem et octo pedum reperiatur, placuisse maioribus eum per syzygias caedi, non alias, quam si dactylus supergrederetur hexametrum, utique per syzygias scanderetur," et tertium, qui paulo infra sequitur (22): „quae periodus circa sex versatur dipodias," summum videmus inter haec verba Marii V. et scholia vetera consensum, cf. schol. pac. 82: *περίοδος ἀναπαιστικὴ ἐννεακαιτριακοντάμετρος*, schol. pac. 154, 974, 1320; schol. Acharn. 1143 et alios permultos locos. deinde apud M. Victorinum in libri II cap. III verba

1 Scribendum autem pag. 71: hi qui epici non sunt (ni)si per singulos pedes feriantur

leguntur haec: „Percutitur vero versus anapaesticus praecipue per dipodiam, interdum et per singulos pedes," cuius rei apud Hephaestionem nusquam mentio fit. in veteribus autem scholiis non solum anapaesticam dipodiam (cf. schol. pac. 512), sed etiam tripodiam per singulos pedes caedi (cf. schol. pac. 775 *ἀναπαιστικὸν τρίπουν*), iam supra vidimus. vox autem „*βραχυκατάληκτος*" uno nonnisi loco traditur (cf. in schol. pac. 1329 *Ἰωνικῶν διμέτρων βραχυκαταλήκτων*). neque minus M. Victorinus verbis his „Dimetrum brachycatalectum (antispasticum), quod quidam *Φερεκράτειον ἀτελὲς* vocant," veterem intellegit interpretem, cf. schol. nub. 456 *τὸ ε' Φερεκράτ(ε)ιον ἀτελές*, qui versus apud ceteros grammaticos non commemoratur cf. pag. 114. —

De metro antispastico hoc tradit Marius Victorinus in lib. II cap. VII: „scio quosdam super antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. verum cum idem pari cognatione cum choriambo copuletur — locum eidem et auctoritatem inter principalia vindicandam esse dixerunt. coniugatio antispasti, ut Iuba noster atque alii Graecornm opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis iambus collocetur." neque huic sententiae repugnant scholia vetera, in quibus si minus multa at certe nonnulla huius metri exempla inveniuntur velut in schol. eq. 551 (*Γλυκώνειον* et *Φερεκράτειον*) et in schol eq. 973. recte igitur pergit Marius Victor.: indifferenter enim auctores lyrici metro antispastico initia praestiterunt, saepe enim pro iambo primo aut spondeus aut trochaeus ponitur (– ᴗ – ᴗ | ᴗ – ᴗ –) et infra: „quae admixta sunt iambicis coniugationibus antispastica, iucundiora sunt."

De metro Ionico, quid docuerit Heliodorus, Marius Victorinus disseruit in secundi libri capite nono: at Iuba noster — insistens Heliodori vestigiis — negat hoc vitium, ut quidam asserunt, rhythmicum fore *κ. τ. λ.* longum videtur ac supervacaneum repetere verba Westphali hunc locum illustrantis (Allg. Metr. pag. 113); haec autem Diomedis verba addere liceat ex eodem fonte petita: „in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, erit sine dubio secunda heptasemos." cf. M. Victorini verba haec (§. 12):

... „pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat.“ si omnia, quae attuli argumenta deessent, unum hoc fragmentum, quod invenitur in schol. Hephaest. (edit. Westph. p. 77) sufficeret demonstrare, vetera scholia Heliodoro esse tribuenda, *Ἡλιόδωρος δή φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἑξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας.* his igitur ex verbis, Heliodorum post unumquemque pedem facta incisione, singulos pedes non *πεντασήμους* sed ob „*ἀνάπαυσιν*“ *ἑξασήμους* esse docentem, hoc metrum paeonicum habuisse rhythmum, facile colligi potest. conferentes cum illo Heliodori fragmento verba, quae exstant apud Diomedem (ad. Gaisf. p. 484) haec: „elegantissimum est igitur, cum per singulos pedes pars orationis impleatur,“ deinde autem, quae leguntur apud Marium Victorinum p. 87: (plures incisiones et eam, quae quarta caesura partem orationis terminat,)“ pauci negabunt, verba Diomedis idem significare, quod Heliodori haec: *κοσμίαν τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν.* manifestissimum igitur est, Diomedem paulo supra dicentem: „paeonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt,“ intellexisse Heliodorum. eadem fere verba apud Mar. Victorin. (pag. 130) leguntur: „ut plerique hoc metrum rhythmum creticum dixerint“ et paulo supra: „quod tamen magis rhythmo id est numero, quam metro congruere, varietas ipsa compositionis ostendit.“ neque minoris momenti sunt verba, quae paulo post sequuntur: „bachiacum igitur dirhythmum, trirhythmum, tetrarhythmum,“ haec appellandi ratio, ut abhorret ab Hephaestionis et recentiorum grammaticorum usu, ita apud veterem scholiastam sola est et frequentissima cf. schol. Ach. 204. eq. 284. 382. praeterea alia permulta inveniuntur verba, quae apud Atilium Fortunatianum et Marium Vict. tam similia nobis occurrunt, ut ex eodem fonte hausta videantur. conferentes enim apud Mar. V. libri primi cap. XVI cum verbis Atili, quae exstant in libri II cap. 28, tantum consensum in re, in verbis autem tantam videmus dissimilitudinem, ut non unum ab altero petivisse, sed utrumque ex eodem fonte hausisse appareat. exponitur autem ab utro-

que, unde vocabula *στροφή*, *ἀντίστροφος* et *ἐπῳδὸς* originem duxerint, deinde autem additur, ea carmina, quae his tribus subsistant partibus, appellari „*τριάδας*." adiicit Atilius: „monostropha ea carmina appellari, quae duas periodos et eas pares habeant, neque epodo ut alia concludantur." his verbis nonnulla vetera scholia comparantes eq. 973, *μονοστροφικὴ τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους* et schol. Ach. 489, *διπλῆ καὶ τριὰς μεσῳδική*, summum videmus consensum. contra ea maxima huius rei imperitia nobis occurrit in recentioribus scholiis, ubi persaepe talia leguntur (schol. av. 400), *εἴσθεσις μέλους, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν (ἀμοιβαίαν) τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου.*

Priscianus in libro suo, qui inscribitur „de metris comicorum" nonnulla Heliodori afferens exempla sic tradit: „Heliodorus metricus ait, *Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις* et paulo infra: „iste iambus — hic iambus." Non mirandum est, quod hoc loco, cum aliis nonnullis exstet „trimetri" (11. 15), legitur „iambus" (scil. trimeter), nam Priscianus utitur verbis Heliodori; cf. exempla nonnulla in scholiis veteribus velut schol. eq. 1070, *ἐν εἰσθέσει δὲ ἴαμβοι δέκα*, schol. nub. 1452, schol. Acharn. 860, *καί εἰσιν ἴαμβοι ξε'*, alia permulta, quae prorsus abhorrent ab eo usu loquendi, quem observant Hephaestio ceterique recentiores grammatici. eandem dicendi rationem legimus apud Iubam (cf. Rufini cap. 1) „iamborum, (id est iambicorum trimetrorum) itaque exempla." deinde locum liceat afferre, qui exstat in schol. Heph. (pag. 162 ed. Gaisf.), *ὁ δὲ Ἡλιόδωρος κ. τ. λ.*, ubi tradit scholiasta, Heliodorum versum „*ἐγκωμιολογικὸν*" („*τὸ διπενθημιμερὲς*") duas in pentemimeres distribuisse, dactylicam et iambicam. Componentes huic loco schol. pac. 775, *τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ η' καὶ θ' εἰς διπενθημιμερὲς καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικόν, ὃ καὶ ἄμεινον*, summum huius rei videmus consensum. [Manifestum est et verba *τινὲς δὲ — ὃ καὶ ἄμεινον* et quae praecedunt *τὸ η' δακτυλικὸν ὅμοιον* ... (cf. in *κωλομ.* pac. 775) non ipsius esse Heliodori, sed a recentiore manu profecta eius docere distinguendi rationem, qui cum iambelegum

appellet „τὸ (δι)πενθημιμερές,“ hoc loco sic forsan scripserit: τὸ η' καὶ θ' γίνεται ἐγκωμιολογικὸν συνημμένα εἰς διπενθημιμερές.]

Etsi permulta possum afferre et huius rei exempla et aliorum scriptorum verba, quibus Heliodori fit mentio, tamen ea omnia omisi, quae ad rem nobis propositam minus valent.

Unum denique locum liceat commemorare in schol. pac. 939, qui non multum proficiat argumentando, tamen mentione dignus videatur. leguntur enim haec verba, διπλῆ, ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ ·μὲν ἔχειν. si conferamus huic loco ipsius Heliodori verba, quae exstant in schol. vesp. 1271, πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω, facile apparebit et illa verba a nullo alio auctore profecta esse. Nam prima persona, quae nusquam nobis occurrit in scholiis recentioris temporis, nonnisi ab eo usurpari solet, qui quam docet eius artis se peritum esse confidat. Heliodorum autem disciplinae metricae antistitem primum et solum fuisse, non modo verba illa Marii Victorini, sed etiam aliorum testimonia luculenter demonstrant.

Quibus expositis si constat, vetera scholia ad Heliodorum esse referenda, tamen apparet ex verbis illis, quae exstant in fine nub. et pacis „κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου,“ non ipsum Heliodorum annotationes suas in codice adscripsisse. contra ea Schneiderus recte suspicatus est, eum κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον continuam ac perpetuam composuisse. quam ad rem comprobandam affert causam maxime inanem, nam talia, ὡς εἴπομεν, ὡς εἴρηται, cum in veteribus scholiis vix inveniantur, in recentioribus frequentissima sunt. at veram esse hanc sententiam aliae res gravissimo sunt testimonio. cum recentiores scholiastae in unoquoque scholio novam periodum metricam interpretari soleant (cf. schol. av.), in veterum scholiorum initiis persaepe talia leguntur, ἐν ἐκθέσει μονόμετρον ἰαμβικὸν (Ach. 407), ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ τρίμετροι eq. 1335; unde apparet, hoc scholium cum eo, quod praecedit coniunctum fuisse, cum vocabula εἴσθεσις et ἔκθεσις omni careant sensu, nisi ad alium aliorum versuum situm antea commemo-

ratum referri possunt. deinde autem, ut in schol pac. 301, quae leguntur verba ὑφ' οὕς referenda sunt ad versus, quos paulo ante commemoravi, τετραμέτρους (similiter schol. 383 et 1353), sic et in schol. Acharn. 347, 566 similia haec „ἐφ' ὃ διπλῆ" pertinere ad novissima superioris scholii verba in aperto est. nemo autem qui annotationes conscribit in codice, duo scholia aliquo spatii intervallo inter se disiuncta hoc modo inter se coniungere solet. neque minoris sunt momenti, quae leguntur in schol. pac. 571 verba τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ. nam talia is solus scribere potest, qui duo scholia inter se excipientia in libro componit. desunt autem in altero scholio verba, quae illis respondeant (τὰ δὲ) a librario omissa, sed interponenda post διπλῆ. (τὰ δέ.). deinde in schol. pac. 733 vocabuli fragmentum (ἀναπαιστικ) nobis occurrit, quod quid sibi velit hoc loco minime potest intellegi. referendum autem est ad praecedens scholium (pac. 729) eidemque adiiciendum, τοῖς ἄλλοις (ἀναπαιστικοῖς). denique in annot. eq. 997 haec nobis verba traduntur, διπλῆ· ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί, cum in ceteris omnibus signum coronidis commemoretur, ubi histriones in scenam redeunt. comparantibus autem superioris scholii (973) novissima verba, ἡ δὲ ϛ' μετὰ κορωνίδος, si his adiungamus scholii 997 verba ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί, haec duo scholia (973 et 997) quomodo coniuncta fuerint, planissime apparebit. Ut autem totus liber sit continuus, scholiasta inter singula scholia interposuit verba „ὑφ' ὃ" (ὑφ' οὕς, ὑφ' ἅ), quae eadem, quo loco signum διπλῆς aut κορωνίδος sit adscribendum indicent, cf. schol. pac. 301, 1329, Acharn. 347, 566.

Has causas sufficere existimo ad demonstrandum, Heliodorum continuam ac perpetuam κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον composuisse. grammaticum autem, qui eandem in scholia transtulerit, intellegimus accurate nobis tradidisse verba Heliodori. cum ob hanc causam, tum quod omnia scholia vetera tam breviter et presse sunt conscripta, ut vix uno verbo possint carere, non alienum videtur suspicari, iis exceptis, quae delenda annotavi, in scholiis veteribus Aristophaneis prope genuina Heliodori verba ad nostram memoriam pervenisse.

Vix operae pretium videretur, scholia Byzantina, quae pleraque sint ieiuna et inutilia, in lucem edere, nisi magna veterum scholiorum pars in iisdem nobis tradita esset. iam supra nonnulla huius rei exempla attulimus velut schol. eq. 756 et pac. 459, quae, quam integra in recentioris temporis scholiis verba Heliodori serventur, gravissimo sunt testimonio. sed longum est cetera omnia huius generis exempla hoc loco repetere, quorum in singulis annotationibus mentionem iam feci.

Scholia autem Byzantina, etiamsi magnum omnium rerum ostendant consensum, tamen non omnia ab uno eodemque auctore sunt profecta, quod iam paucis verbis exponere liceat.

Inter scholia enim in Plutum conscripta, quae pleraque ad eundem referenda sunt auctorem, singula exstant nullo dubio alius interpretis velut schol. ad. v. 637 *τὸ συστημάτιον κ. τ. λ.*, (cf. schol. 627, ubi eadem cola iam explicata sunt), cui et tribuenda videntur scholia in Reg. tradita ad v. 303, 487 et 1052. cetera autem scholia, quae ita sunt composita, ut non solum continue inter se excipiant, sed etiam nusquam extra praescripta quaedam (in schol. 253) tradita egrediantur, ab uno eodemque grammatico profecta esse, manifestissimum videtur. eiusdem autem auctoris scholia sunt ad nubes conscripta, ubi non solum praecepta illa (cf. schol. Plut. 253) accuratissime servantur, sed etiam talia *ὡς εἴπομεν*, *ὡς εἴρηται* permulta eundem testantur auctorem, cf. schol. 263 *ὡς εἴπομεν* et schol. Plut. 487; schol. nub. 275 et schol. Plut. 598; schol. nub. 439 et schol. Plut. 598; deinde in schol. nub. 700 *ὡς πολλάκις εἴρηται* et verba quae paulo infra leguntur, *ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις κ. τ. λ.*, spectantia ad scholii Plut. 253 haec: *ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται κ. τ. λ.*; neque minus huc pertinent scholia 961, 1009 et alia. ad eundem auctorem referenda sunt scholia in equites scripta, cf. schol. eq. 498 *διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως, κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται* et nub. 510; schol. eq. 1070 et Plut. 1042, ubi similia leguntur *ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον τὸ λειπόμενον ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν.*

deinde summum consensum videmus inter schol. vesp. 863 *διὸ καὶ τὸ παρατέλευτον ἔχει κῶλον* et schol. eq. 510; inter schol. vesp. 863 *τὸ ϑ' ἀναπαιστικὴ βάσις* et schol. Plut. 598. denique inter schol. vesp. 1441 et nub. 889, ut et scholia in vespas conscripta eidem vindicare interpreti non dubitemus. neque minus scholia in ranas eiusdem esse grammatici testatur in schol. 1264 hoc: *τὸ ἐφϑημιμερές, ὃ καλεῖται ὡς εἴρηται παροιμιακόν* cf. schol. Plut. 598.

At vero scholia avium sine dubio ad alium referenda sunt grammaticum, quod causis nonnullis facile demonstrabitur. in scholio 737 enim haec leguntur: *προσῳδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει τοῦ Νεφελῶν δράματος*, quae verba quo spectent deest locus in nubium scholiis. deinde talia *ὡς εἴπομεν, ὡς εἴρηται*, quae in alterius interpretis scholiis frequentissima sunt, in av. scholiis nusquam reperiuntur. tum in finibus singulorum scholiorum persaepe hoc legitur: *ὑφ' ὃ* aut *ὑφ' ἃ κορωνίς*, cum alter scholiasta ubique vocem *ἐπὶ τῷ τέλει* usurpet. dimetrum anapaesticum catalecticum, quod in schol. nub. 275, 439 et aliis ubique appellatur *παροιμιακόν*, in schol. av. caret hoc nomine. ad appellanda metra asynarteta scholiasta utitur voce „*περίοδος*“ in schol. 851 et 920, quae vocandi ratio in schol. Plut. nub. vesp. et ran. inusitata fortasse ab Heliodoro profecta est. in scholio denique Plut. 253 haec leguntur: *ὅτε δὲ οὐ τίϑεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς.* quod praeceptum cum servetur in schol. Plut. nub. vesp. ran. negligitur in schol. av. 310, 639, 959, 992 et aliis, ubi talia reperiuntur: *εἴσϑεσις περιόδου ἀμοιβαίας.* hae causae sufficiant ad defendendam quam supra proposui sententiam. neque minus scholia in pacem conscripta esse ab alio grammatico manifestissimum est: nam primum ubique exstat *ἰαμβεῖον* pro *ἰαμβικὸς τρίμετρος*, quod in ceterarum fabularum scholiis prorsus desideratur, deinde vox illa *ὑφ' οὓς* frequentissima est, quae nonnisi in av. scholiis nobis occurrit. denique per errorem labi auctorem videmus in appellandis parabaseos partibus cf. schol. pac. 729, *τὸ δὲ μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ', ἢ δ'*

ἔκθεσις κώλων δέκα διμέτρων; vocatur igitur non ea parabaseos pars „*μακρόν*“, quae apud Hephaestionem ceterosque interpretes *μακρὸν* vel *πνῖγος* nominatur, sed secunda totius parabaseos plerumque anapaesticis tetrametris subsistens, cum ipsum *πνῖγος* „*ἔκθεσις*“, id est *ἔκθεσις τοῦ μακροῦ* dicatur. quem ob usum singularem hoc scholium alii interpreti tribuendum esse nemo negabit.

Τούτοις τοῖς σημείοις ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα:

—, ¬, < >.

—, *παράγραφος* (*ἁπλῆ*) (cf. schol. eq. 973), *ἧς τὸ σχῆμα γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, ὥσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα* (cf. schol. Plut. 253).

¬, *κορωνίς*, (*γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα*) (cf. schol. Plut. 253).

>, (*παράγραφος*) *διπλῆ* (cf. schol. eq. 756), *ἔσω νενευκυῖα* (*τριγώνου πλαγίου σχήματι ἔοικεν, τῆς βάσεως μόνης λιπούσης*) (cf. schol. Plut. 253).

<, (*παράγραφος*) *διπλῆ* (cf. schol. eq. 756) *ἔξω νενευκυῖα*.

Hephaestio et scholiastae rec.:

τῇ οὖν κορωνίδι, α) *ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τι*
καὶ ἀπαλλαγέντων καταλείπηται ὁ χο

A

B

ὁ χορὸς

(schol. eq. 1, *ἐπὶ τῷ*
τοῦ τελευταίου
κορωνίς.)

β) *ἢ ἔμπαλιν,*

γ) *ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς.*

Heph. et schol. rec.:

τῇ παραγράφῳ, α) *κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα,*

1) *ἐν ἰαμβικοῖς,*

A

B

A

(*ὑφ᾽ ὃν παράγραφος* av. 873.)

2) *ἐν χορικοῖς.*

HM

HM

HM

HM

schol. eq. 1111, *ἐφ᾽ ἑκάστ*
ριόδῳ παράγραφος, ἐ
τέλει τῆς τετάρτης παρ
φος καὶ κορωνίς.

Heliodorus:

κορωνίς, ἐξίασι (εἰσίασι) οἱ ὑποκριταί,
ἐξελθόντος (εἰσελθόντος) τοῦ χοροῦ.

A ——— ἴαμβοι τρίμετροι,
——— ὑφ' οὓς κορωνίς.
———
B ———
——— ⊃
ὁ χορὸς ———
———
———
———
———
———

Apud Heliorum:

α) παράγραφος in diverbio non commemoratur.

2) ἐν χορικοῖς.
ἐξὰς μονοστροφική,

HM ———
———
——— — (cf. eq. schol. 973), παράγραφοι δὲ ἁπλαῖ πέντε,
HM ———
———
——— —
HM ———
———
——— —
HM ———
———
——— —
HM ———
———
——— —
HM ———
———
——— — ⊃ ἡ δὲ ϛ' καὶ μετὰ κορωνίδος, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί.

Hephaestio et schol. recent.:

β) μεταξὺ στροφῆς καὶ ἀντιστρόφο

ἐξ ἀμοιβαίων.

στρ. — A — B — > ἀντιστρ. — A — B — ⊃

στρ. — ἀντιστρ. ⊃

γ) κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους γεγραμμένα

— —

α) ἐν στροφαῖς κατὰ διέχειαν μεταξὺ ἰαμβείων.

Hephaestio: **Scholiastae:**

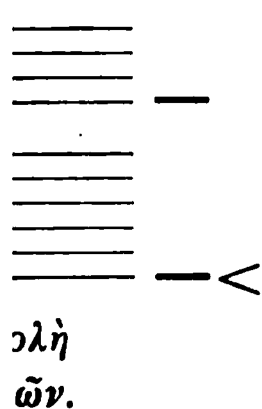
τῇ διπλῇ,

στρ. A — B < > — ἀντιστρ. A — B < <

— > — < <

Heliodorus:

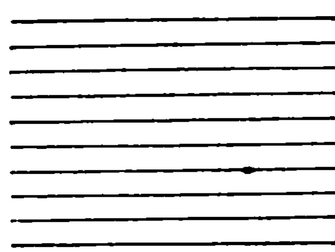
β) δυὰς μονοστροφική, (ἐξ ἀμοιβαίων et μεταβολῆς στροφῶν deest exemplum).

ολή
ῶν.

— ? deest exemplum.

⊃, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί.

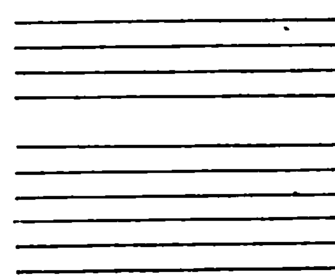
γ) deest exemplum.

See Hense p. 53

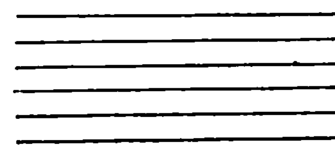
α) ἐν στροφαῖς κατὰ διέχειαν μεταξὺ ἰαμβείων

ὑφ' ὃν διπλῆ καὶ μέλος

στρ.

— ?

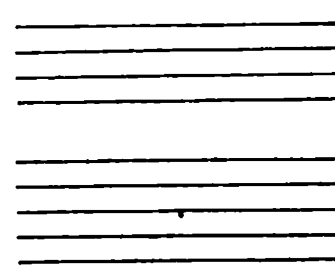

— ?

ἴαμβοι τρίμετροι, ὑφ' οὓς δύο διπλαῖ, ἕπεται γὰρ ἡ ἀντίστροφος . . . κώλων,

ἀντιστρ.

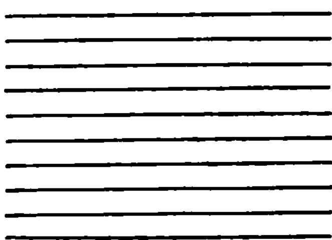
— ?

ὑφ' ἃ διπλῆ

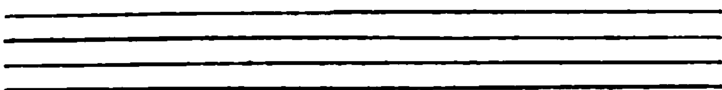
Hephaestio:

Παράβασις.

κομμάτιον

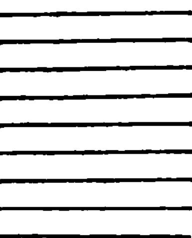
παράβασις

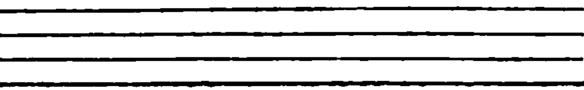
μακρὸν

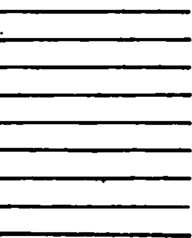
ᾠδὴ

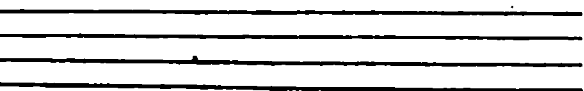
ἐπίρρημα

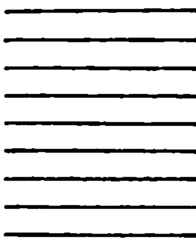
ἀντῳδὴ

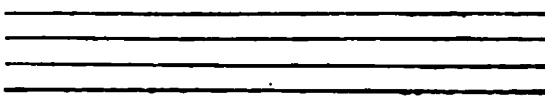

ἀντεπίρρημα

ἐὰν μηδὲν ἀνταποδιδ

Scholiastae rec.:

—>

>

<

<

Heliodorus:

ἐπιρρηματικὴ συζυγία ἀνομοιομερὴς δυαδική,

περίοδος μελικὴ

περίοδος στιχικὴ

περίοδος μελικὴ

περίοδος στιχικὴ

ὅτι οἱ ὑποκριταὶ εἰσίασιν.

